

- [28η Οκτωβρίου 1940](#)
- [ΑΝΕΜΟΔΕΙΚΤΗΣ](#)
- [Η ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ Η.Π.Α. - ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ](#)
- [Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΘΩΡΑΚΙΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΑΠΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ](#)
- [ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ Η Ε.Ε. ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ;](#)
- [ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ](#)
- [ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΙΑΝΗ ΙΔΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ 3-10-2005](#)
- [ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ-ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ](#)
- [Η ΕΚΘΕΣΗ ΠΡΟΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ](#)
- [Θέσεις](#)
- [ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ](#)
- [ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΕΦΗΒΙΚΗ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΤΗΤΑ](#)
- [ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΟ](#)
- [ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΚΑΙ Η ΦΙΝΛΑΝΔΙΚΗ ΑΛΧΗΜΕΙΑ](#)

28^η Οκτωβρίου 1940

Τότε, τώρα και το εξυφαινόμενο αύριο

Η παρουσία του παρελθόντος είναι η κατατεθειμένη Ιστορία. Η πλούσια Ιστορία μαρτυρεί ένα πληθωρικό παρελθόν με ανεξάντλητες ακολουθίες γεγονότων, αστείρευτες πηγές ιστορικών ερεθισμάτων και ανεκτιμήτους θησαυρούς διδαγμάτων.

Η Ελλάδα είναι μία ηθολογικά πλούσια χώρα. Όπως πλούσιος είναι και ο αιθέρας της. Αλλά και τα μόρια της ύλης της επίσης, έχουν κάτι να ιστορήσουν. Ακόμη και το κάθε παράστρατο και έρημο ξερόβραχο, μιάς μηδενικής αντικειμενικής αξίας, είναι ουχ ήττον, ένας λίθος πολύτιμος. Και τούτο, διότι αυτός ο λίθος, στου χρόνου το βάθος, αλληλουχείται με την εκπαίδευση του Σπαρτιάτου νέου, με την ημικατάκλυση του Κασσωπαίου στοχαστού, με την έμπνευση του ποιμένου αυλητού, με τον πόνο, τον ιδρώτα και την ελπίδα του αρνητού του ραγιαδισμού, του ελευθερόφρονος αρματωλού. Είναι ο παραλήπτης της τελευταίας σταγόνας του αίματος όλων εκείνων των Ελλήνων, οι οποίοι στους αιώνες έγειραν θανάσιμα λαβωμένοι επάνω του. Τούτος ο βράχος επέπρωτο να είναι ο αυτήκοος μάρτυς του τελευταίου προ της εκπνοής ψιθύρου, «μάνα Ελλάδα, Γη μου, Πατρίδα μου, παραδίδω τούτο το σώμα μου, το φθαρτό, στη φιλόξενη τούτη πέτρα. Είθε η ψυχή μου να πλανάται εφ'όσον καιρό χρειάζεται, για να γίνει αυτή η θυσία κτήμα στην συνείδηση των επερχομένων, ότι είναι και δικό τους χρέος να αγωνίζονται, ώστε το Ελληνικό μας Έθνος να είναι αληγές».

Ο Έλληνας του '40, την ήξερε αυτή την επιθανάτια ευχή των προγόνων του. Την είχε ακούσει από το στόμα του παππού. Την διδάχθηκε από τον δάσκαλο. Την διάβασε στο βιβλίο της Ιστορίας. Ο Έλληνας του '40 ήξερε, ότι μπορεί να συνθλιβεί από τις υπέρτερες δυνάμεις του άξονα, αλλά ήταν φιλοκοσμικά ευσχήμων, αντιληπτικά μεγαλόψυχος, στρατιωτικά αποφασιστικός και βιοθεωρικά ηρωϊκότερος από εκείνους, που ήθελαν τον αφανισμό του, διότι εγνώριζε, ότι αποθνήσκει για μια έννοια ευγενέστερη, την οποία απέδιδε με την λέξη πατρίδα. Η Ιστορία υποκλίνεται σ'αυτόν. Και υποκλίνεται, διότι ο άνθρωπος του '40 είναι ο ίδιος ο δημιουργός της και ουδόλως διατίθεται να υποχωρήσει στο «πολιτικώς ορθόν», που οι κανόνες του πολιτικού συνειδητού θα τον ήθελαν απορφανισμένον από τον γονέα-πατρίδα.

Ο Έλληνας του '40 γνωρίζει γιατί αγωνίζεται. Είναι ηθικά προπαρασκευασμένος από ένα σύστημα αξιών, που κρατεί στις συνειδήσεις των πλειόνων και ενδυναμώνει την φυλετική ομοψυχία. Εγγυάται την εθνική ακεραιότητα και ασμένως συμπορεύεται με τις ύψιστες ιδέες του χριστιανισμού και εκείνων των αρετών, που κοσμούν τα μέλη των όσων κοινωνιών, προσβλέπουν στο υπέρτατο και ιστορικά απαραχάρακτο ηθικόν αντίδωρο.

Γενναιοφροσύνη, πολεμική αρετή, περιφρόνηση θανάτου, αυταπάρνηση, ενθουσιασμός, αντίληψη περί του δικαίου του αγώνος, συναίσθηση της ευθύνης έναντι της οικογενείας, του συμμαχητού και της ίδιας της Ελληνικής Ιστορίας. Από όλους τους λαούς, οι Έλληνες πορεύθηκαν πιο σύρρυθμα με το βήμα των πειστικών γεγονότων, που στις πιο πολλές περιπτώσεις αφανίζουν τις φυλές.

Οι Έλληνες του '40 έχουν αγωγή. Από νωρίς διαρμόζονται στο καλώς αρχιτεκτονημένο σύστημα της παιδείας. Ενδιαφέρονται για την κοινή ασφάλεια και την φυλετική προκοπή και οι κυβερνήτες τους τούς μαθαίνουν να κυβερνούν πρώτα τον εαυτό τους και μάλιστα σε τέτοιες συνθήκες, που οι θιασώτες της τρυφηλότητας δεν αντέχουν στιγμή. Με άλλα λόγια, είναι ένας λαός έτοιμος. Είναι δυνατός. Με εθνική αξιοπρέπεια. Με ηθική συγκρότηση. Με καρτερία στις απαιτήσεις των κατακαλυπτικών συγκυριών. Με συνείδηση του μεγέθους του νοήματος της ελευθερίας. Με το αθάνατο ελληνικό πνεύμα.

Εκείνο το περίφημο "alors, c'est la guerre" του Έλληνα πρωθυπουργού Ιωάννου Μεταξά, δεν απετέλεσε αντικείμενο αναγωγής ή μαθηματικής σταθμίσεως της καταστάσεως από τον λαό. Ο λαός δεν αμφέβαλε ούτε λεπτό για το δίκαιο της εννοίας «υπερασπίζομαι την πατρίδα». Ούτε μελέτησε τις στατιστικές εταιρειών δημοσκοπήσεων περί ορθότητας εμπλοκής μας σε πόλεμο. «Θεωρείτε σωστό το να πολεμήσετε»; «Είναι πολιτικώς ορθή η στάση του κυρίου πρωθυπουργού»; Και έπεται παράπλευρη εκτίμηση. Είναι η πολιτική αυτή πράξη συναμέλπουσα και συναρθρωμένη με τα συμφέροντα των μεγάλων οικονομικών παραγόντων της χώρας;

Τίποτε από όλα αυτά. Ο λαός ακολούθησε διασαλπίζοντας και μεγιστοποιώντας το «Όχι» του πρωθυπουργού και αγογγύστως και ενάθλως και άδοντας, ορθώθηκε απέναντι σ'εκείνον τον επιβουλέα, που συνήθως η Ιστορία τον τοποθετεί στην χορεία των ιταμών οντοτήτων.

Αυτός ο Έλληνας του '40, ο πρόγονός μας, έχει καταχωρηθεί σαν ο ελληνότυπος χαρακτήρ, που διδάσκει τους λαούς τα περί ηρωϊσμού, ποιότητας ηθικών κωδίκων, αποκρίσεως προς την ιστορική πραγματικότητα και γνώσεως της ευθύνης έναντι των απογόνων.

Και ερχόμαστε στους απογόνους. Στους «εμείς» και στους «εγώ».

Ποιό άραγε να είναι το ειδικό βάρος της 28^{ης} Οκτωβρίου στην συνείδηση του συγχρόνου Έλληνα; Πώς του έχει διαβιβασθεί μέσω της παιδευτικής αλυσίδος η σημασία της 28^{ης} Οκτωβρίου και του εξ αυτής απορρέοντος χρέους του καθ'ενός μας; Και τί είναι χρέος; Τί είναι Έθνος; Τί προς το Έθνος χρέος; Ιδού μερικά ερωτήματα, τα οποία αιωρούνται μέσα σε μία ασαφή ατμόσφαιρα, όπου οι κατά τα άλλα πυκνοσήμαντες διευθυντηριακές διερμηνεύσεις σε ένα χώρο, όχι πλέον καθαρά εθνικό αλλά διηρυμένο ευρωπαϊκό, οι Έλληνες προσθέτουν στις γνώσεις τους διδάγματα των καιρών, ότι δηλαδή, δεν είναι θρηνώδες το να μή πιστεύουν σε

ένα φωτοδότη θεό ή σε κάποιες εξευγενιστικές αρχές ή και σε κάποια εθνική συνέλιξη. Ακόμη και αυτή η εθνική συνείδηση έχει ατονήσει, διότι πλέον έχει υπερισχύσει το κρυψίβουλο της αριστερής κουλτούρας, όπου στο όνομα της ελευθέρως πνευματικής πορείας, ο άνθρωπος έχει το δικαίωμα να επιλέξει την κατεύθυνση, που του εγγυάται την απόρριψη όλων των πολλαπλασιαστών πιέσεως, που προέρχονται από τις ιδέες και τους εκφραστές των εθνικών παραδόσεων και συνεκδοχικά των πολεμίων του νεωτερισμού.

Πώς μπορεί να προσμετρηθεί μία πίστη και να χαρακτηριστεί σαν βαθύτερη για ένα μέλλον με εθνικό χρώμα, που να διατηρεί αμίαντη την Ελληνική Ιστορία στην διανυόμενη στιγμή και στο ευκολοανάγνωστο πλην δυσοίωνα αύριο; Τί σχέδια και προοπτικές αναπτύσσει ο Έλληνας για ένα εθνικό προμήνυμα; Εφ'όσον αγνοεί τα μεγάλα «Όχι» της Ιστορίας, τότε η επιούσα εθνική του συνοχή είναι καταδικασμένη σε θάνατο, η δε απομένουσα μέριμνά του δεν θα είναι άλλη από του πώς να πεθάνει καλά. Και για να πεθάνει καλά και χορτάτος αυτός ο αντιπροσωπευτικός ελληνικός νεότυπος αρχίζει και διακρίνεται από τάσεις υιοθέτησεως των επικρατεστέρων ωφελιμοκρατικών αντιλήψεων, των οποίων οι πηγές εμπνεύσεως δεν είναι ακατόρθωτο να επισημανθούν.

Η ιδέα προσαρμογής στις σύγχρονες κοινωνίες αρχίζουν από τις μετριοπαθείς διακυβερνήσεις με τις πολιτικά ορθές και άνευ κόστους εναρμονισμένες πολυκοινωνικές τοποθετήσεις και διατάξεις. Τα μέλη της κοινωνίας πόρω απέχοντα από το εθνικό ίχνος αποσπών δυσανάλογες μερίδες αγαθών, καρπούμενα αναλόγως τα προϊόντα της αδιαφάνειας, της αναξιοπιστίας, της διαφθοράς, της διαπλοκής, της αντιπαραγωγικότητας, του παρασιτισμού, της υπονομεύσεως, της σκανδαλογίας, της εξαρτήσεως, της αναξιοκρατίας, του ωφελιμαρχίας, της αισθησιοκρατίας, της δουλοπρέπειας, της χαμέρπειας, του επαμφοτερισμού, της ευτέλειας, του θεατριτισμού, του αηθικισμού, της φοροδιαφυγής, του καιροσκοπισμού, του καταναλωτισμού, της ναρκομανίας, του ματεριαλισμού, του νεοπλουτισμού, της κουμπαροκρατίας, της νταβαντζιλικοκρατίας, του ξεμυαλισμού, της ευκαιρίας, της αρπαχτής, του οσφουκαμπτισμού, του σοδομισμού, του συβαριτισμού, του τυχοδιωκτισμού, του χυδαϊσμού, του ωχαδερφισμού και ακόμη μία χιλιάδα άλλων χαρακτηρισμών, που αυτή την ώρα διαλανθάνει της ικανότητός μας να τους σημάνουμε.

Με αυτές τις προϋποθέσεις, το αύριο των Ελλήνων αναμένεται να είναι το προϊόν των πράξεων και των πιστεύω τους. Δεν έχουμε την ψευδαίσθηση, ότι διαθέτουμε την ικανότητα να προφητεύσουμε το μέλλον των Ελλήνων. Ωστόσο με τις πενιχρές μας γνώσεις επί του περιρρέοντος πνεύματος στην διάθεσή μας και τον κοινό νου, που απαιτεί μία ικανοποιητική εκτίμηση, είμαστε σε θέση να εικοτολογήσουμε περί του αύριου και να επισημάνουμε δυο πράγματα, τα οποία οι Έλληνες, καλόν είναι να μη τα χλευάζουν. Δηλαδή.

Η Φύση έχει τρία μέσα για να αποκαθιστά τις ισορροπίες στην ζώνη ευθύνης της. Τον λιμόν, τον λοιμόν και τον πόλεμον. Ο πόλεμος -ας μη μας διαφεύγει- είναι πάντων πατήρ. Ο πόλεμος θα κτυπήσει και πάλιν την πόρτα μας, με ίσως κάποια

άλλη μορφή. Παραδείγματος χάριν, η υπογεννητικότητα των Ελλήνων και η υπεργεννητικότητα των παρεπιδημούντων στην Ελλάδα μεταναστών έχει μορφή αφανούς πολέμου. Σ' αυτόν τον πόλεμο, με τα εις χείρας μας δεδομένα, οι Έλληνες είναι μαθηματικώς βέβαιοι, ότι θα ηττηθούν.

Πουριτανισμός και παγανισμός -η καταπίεση και η ελεύθερα έκφραση των αισθήσεων και των επιθυμιών- εναλλάσσονται σε αμοιβαία αντίδραση στην πορεία της ιστορίας. Γενικώς η θρησκεία και ο πουριτανισμός επικρατούν στις περιόδους, στις οποίες οι νόμοι είναι ανίσχυροι και η ηθική πρέπει να αναλάβει το βάρος της τηρήσεως της κοινωνικής τάξεως. Στην Ελλάδα οι νόμοι φαίνονται ανίσχυροι. Ισχυροί παρουσιάζονται, τα διοικητικά συμβούλια των cartels, των holdings, των trusts, των multinational firms, των investors, των stock exchange, των consultants, των manufacturers και των διαφόρων τραπεζών.

Η Εκκλησία, ως φαίνεται αδυνατεί να διαχειριστεί τα ηθικά καταπιστεύματα. Αυτή η αδυναμία θα εξασφαλίσει πλεονεκτήματα στους θιασώτες της ασυδότης εκφράσεως της όποιος βουλήσεως εξυπηρετεί κυρίως εκείνους, που έχουν και την δυνατότητα να διαμορφώνουν την κοινή γνώμη. Το ηθικό αύριο των εναπομεινάντων (μετά την δημογραφική των συρρίκνωση) Ελλήνων αναμένεται ποδηγετούμενο και επικίνδυνα κατευθυνόμενο.

Οι τράπεζες, οι οποίες είναι και θα συνεχίσουν να είναι διερμηνεύσεις οικονομικών συμφερόντων, δεν σκοπεύουν να εξαιρέσουν ή περικόψουν το ελάχιστον από την δύναμή τους για να επιδαψιλεύσουν αριθμό πόρων προς απάλυνση του συσσωρευμένου πόνου των ακρίτως και αφρόνως αναξιοπαθούντων καταναλωτών.

Η γλώσσα των Ελλήνων. Η γλώσσα είναι φορέας πολιτισμού. Η γλώσσα είναι τρόπος σκέψεως. Οσημέραι υλοποιείται ο Κισσινγκέρειος οραματισμός. «Να τρωθεί ο Ελληνισμός στην γλώσσα του, την θρησκεία του, την Ιστορία του, τις παραδόσεις του...κλπ»

Η γλώσσα των Ελλήνων πτωχαίνει. Ο αναγνώστης του παρόντος κειμένου ήδη έχει συναντήσει μερικές σπανίως χρησιμοποιούμενες λέξεις και στενοχωρείται, διότι θα πρέπει να ανατρέξει ίσως σε λεξικά. Όταν χρησιμοποιούνται κυριολεκτικές εκφράσεις και όχι απλές και γενικές με τις πολλές ερμηνείες, τότε υπάρχει αντιπαράθεση με εκείνους που θέλουν να αοριστοποιήσουν το γλωσσικό μας μέλλον, το οποίον και αποτελεί τον τελικό αντικειμενικό σκοπό των πολεμίων της ελληνικής συνεκτικότητας. Και στο γλωσσικό οι Έλληνες θα ηττηθούν.

Οι λέξεις Έθνος, Πατρίς, Ελλάς, έχουν αφανισθεί από το λεξιλόγιο του μείζονος των πολιτικών μας. Κυρίως αυτών της εθνικής μας αντιπροσωπείας. Αντ' αυτών κατά κόρον χρησιμοποιείται η ανόριστη εκφορά: «τούτος ο τόπος». Ο αναφερόμενος στο Έθνος χαρακτηρίζεται εθνικιστής, το οποίον κατά τους «προοδευτικούς» είναι μαστικός. Οι ομιλούντες για Ελληνικόν Έθνος είναι τύποι γραφικοί. Το ερώτημά μου κείται στο εξής: Όταν οι αρχηγοί υπερδυνάμεων και σοβαρών δημοκρατιών,

όπως οι ΗΠΑ, η Ρωσία, το Ηνωμένο Βασίλειο, η Γαλλία κ.α. ομιλούν για Αμερικανικό Έθνος, για Ρωσικό Έθνος κλπ στις καθημερινές τους προσφωνήσεις προς τον λαό τους, υπόκεινται σε ειρωνική χαρακτηρισολογία, άραγε; Όχι. Και βέβαια όχι. Και μάλιστα όχι, όταν το βλέμμα αυτών των αρχηγών είναι εμβριθές, διεισδυτικό, έντονο και αποφασιστικό. Τότε απαξιάπαντες είναι σε θέση να συνειδητοποιήσουν την επερχόμενη εκδήλωση του μεγέθους της απειλής των.

Τί λοιπόν εκφράζουν και τί αντιπροσωπεύουν αυτοί οι ένιοι Έλληνες πολιτικοί αν όχι το Ελληνικό Έθνος; Οι ψηφοφόροι, με ποιές προϋποθέσεις τους ενεπιστεύθησαν την ψήφο τους; Να είναι διαχειριστές εντολών ξένων διευθυντηρίων ή να είναι οι αιρετοί μας ταγοί; Ή μήπως ταγός σημαίνει ο μη κυβερνών, ο μη διατάττων, ο μη αρχηγός ει μη μόνον ο απλός θεατής και καταγραφέας των εξ αλλοδαπής διαχαρασσομένων βουλήσεων;

Η ρήση, ότι η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει, φοβάμαι, ότι δεν αποκρίνεται στις προδιαγραφές των μεταλλασσομένων εθνικών κωδίκων των τώρα πλέον αναγωγίμων και μεταπλαστών Ελλήνων.

Οι Έλληνες, οι οποίοι κατέχουν καίριες και σημαντικές θέσεις στην Ελληνική θεσμική δομή, καλούνται να μετρήσουν την βαρύτητα της ευθύνης τους για το Ελληνικό μέλλον. Οι λοιποί κατεχόμενοι από ηυξημένη Ελληνική συνείδηση, καλούνται να παίξουν τον ρόλο του ακαταφρονήτου παράγοντος πίεσεως προς εκείνους, οι οποίοι έχουν παρερμηνεύσει την θέση τους και αντί να μετριοφρονούν, ως υπεύθυνοι εθνικοί ηγέτες, αλαζονεύονται, ως ανυπόλογοι, απυρόβλητοι και ασύλω απολαύοντες διαχειριστές της εξουσίας.

Για εμάς τους υπολοίπους, καλόν είναι να διατηρείται η 28^η Οκτωβρίου σαν ένας φάρος, που διατρυπά τα σκότη της απισχνάνσεως της παιδείας, τις τρικυμίες των συγχισμένων συνειδήσεων και του star system των υπονομευτών του ελληνισμού, που τείνουν να αλλοιώσουν τις μέχρι χθες αγνές ελληνικές ψυχές.

ΑΝΕΜΟΔΕΙΚΤΗΣ

(Αύγουστος - Σεπτέμβριος 2006)

Γράφει ο...Μέντωρ

1. ΕΛΛΑΣ

α. Συνάντηση με τον Τούρκο ομόλογό της είχε η ΥΠΕΞ της Ελλάδος, μετά την οποία εμφανίσθηκαν ικανοποιημένοι από την συνομιλία τους, τονίζοντας ότι υπήρξε πρόοδος στην οικοδόμηση μέτρων εμπιστοσύνης με καθιέρωση νέων τον Οκτώβριο. Έμφαση στο Κυπριακό και στο θέμα της ονομασίας των Σκοπίων, καθώς και στο καθεστώς του Κοσσοβού, συνεζήτησε με τον ΓΓ του ΟΗΕ.

Το «ρόδινο» των σχέσεων με την γείτονα, με την μη δημοσιοποίηση της ελληνικής δυσαρέσκειας στην αυξανόμενη επιθετική και απαράδεκτη στάση της Άγκυρας η οποία προκαλεί στην Θράκη στο Αιγαίο και στην Κύπρο, προμηνύουν άσχημα «μαντάτα», προς ικανοποίηση του «βαθέος κράτους».

β. Η πραγματοποίηση της εκτάκτου Συνόδου του ΣΑ του ΟΗΕ υπό την προεδρία της ΥΠΕΞ της Ελλάδος εθεωρήθη ικανοποιητική για την ελληνική διπλωματία.

Παρά το γεγονός ότι έγιναν συνεχείς διαβουλεύσεις, συζητήσεις, παρασηνιακά μηνύματα, δημόσιες δηλώσεις και πολυήμερες συναντήσεις, ουδέν, από τα σοβαρά πρόσφατα προβλήματα, επελύθη - ούτε και ανεμένετο - (Ιράκ, Κόσσοβο, Λίβανος, Ιράν κ.λ.π.). Απεδείχθη για μια ακόμη φορά ότι ο διεθνής οργανισμός αδυνατεί να εκπληρώσει τον γενεσιουργό του ρόλο ο οποίος συνίσταται στη διασφάλιση της ειρήνης.

γ. Στην Αθήνα συναντήθησαν με τον Έλληνα Πρωθυπουργό οι Πρόεδροι της Ρωσίας και της Βουλγαρίας. Η συνάντηση έφερε συμφωνία - σταθμό - με βάση όλες τις εκτιμήσεις για την αντιμετώπιση του ενεργειακού προβλήματος στην ευρύτερη περιοχή. Η διακρατική συμφωνία για την κατασκευή του αγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη απεφασίσθη να υπογραφεί εντός του 2006.

Η υπόψη συμφωνία προκαλεί προβληματισμό στην Ουάσιγκτον και στην ΕΕ για τις Ρωσικές επενδύσεις στον ενεργειακό τομέα στην Ελλάδα. Το ενδεχόμενο μείωσης της ενεργειακής σημασίας του αντιστοίχου Μπακού-Τσεϊχάν και της ενισχύσεως της διεθνούς θέσεως της Ρωσίας, αρχίζει να δημιουργεί «νευρωσικές» καταστάσεις στην Ουάσιγκτον. Η κομβική παρουσία της Ελλάδος στο δίκτυο μεταφοράς

ενεργείας έχει εισάγει στην εξωτερική πολιτική την «ενεργειακή διπλωματία».

δ. Ανοικτό παραμένει το κρίσιμο θέμα των ποσοστών εκμεταλλεύσεως το οποίο θα έχει κάθε χώρα στην Κοινοπραξία του πετρελαιοαγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη. Σύμφωνα με πληροφορίες η Ρωσική πλευρά πρότεινε 51% για την ίδια, και από 24,5% για Ελλάδα-Βουλγαρία.

Λαμβανομένου υπόψιν ότι ουδεμία πλευρά δεσμεύθη για το θέμα των ποσοστών, τούτο παραμένει και το «αγκάθι» το οποίο συνεφωνήθη να λυθεί εντός του έτους.

ε. Την υποστήριξη των ΗΠΑ «στην ύπαρξη πολλαπλών τρόπων μεταφοράς πηγών ενεργείας» υπογράμμισε το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, σχολιάζοντας την συμφωνία Ελλάδος-Ρωσίας-Βουλγαρίας για την κατασκευή του πετρελαιοαγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη. Στην ίδια συχνότητα και οι δηλώσεις του Αμερικανού Πρέσβευς στην Αθήνα με την αρνητική θέση της τροφοδοσίας του αγωγού Τουρκίας-Ελλάδος-Ιταλίας με φυσικό αέριο από την Ρωσία.

Η πιθανότητα να μετριασθεί το Ρωσικό ενδιαφέρον για τον πετρελαιοαγωγό ή να αξιοποιηθούν οι Βουλγαρικές επιφυλάξεις (Νατοϊκός γαρ σύμμαχος!!) προκειμένου να καθυστερήσει η κατασκευή του αγωγού, δεν πρέπει να αποκλείεται. Η παράκαμψη όμως των Στενών δυνατόν να αποδειχθεί στο μέλλον ιστορικών διαστάσεων για την Ελλάδα, σε συνδυασμό με την στρατηγική της στο Αιγαίο.

στ. Με την αποστολή μιας φρεγάτας στην θαλασσία περιοχή δυτικά του Λιβάνου για εκτέλεση περιπολιών / νηοψιών και τη διάθεση ενός α/δ υλοποιήθη η εμπλοκή της Ελλάδος στα σχέδια του ΟΗΕ για την παρουσία ειρηνευτικής δυνάμεως στον Λίβανο.

Υπενθυμίζεται ότι ελληνικές αποστολές ανά τον κόσμο υπάρχουν σε Αφγανιστάν, Ανατολική Μεσόγειο, Κοσσυφοπέδιο, Σκόπια, Αλβανία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Τάμπα (Φλώριδα ΗΠΑ), Κογκό.

ζ. Επίσκεψη στην Γερμανία πραγματοποίησε ο Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας όπου συναντήθηκε με τον Γερμανό ομόλογό του, ο οποίος δήλωσε ότι το θέμα της εντάξεως της Τουρκίας στην ΕΕ θα κριθεί με την πάροδο του χρόνου και ανάλογα με την συγκυρία.

η. Κατά το πρώτο εξάμηνο του 2006 το Ελληνικό Δημόσιο έχει δανεισθεί 26.261 εκατ. Ευρώ, ήτοι ποσοστό 75% του προγράμματος δανεισμού για το 2006. Στα 224,8 δις Ευρώ έφθασε το δημόσιο χρέος, σημειώνοντας αύξηση κατά 4, 36% σε σχέση με το 2005 (215,4 δις Ευρώ).

Μεγαλώνει το...γομάρι και κονταίνει το σαμάρι!!

θ. Σύμφωνα με έρευνες εγκύρων οργανισμών, οι πλέον διεφθαρμένες υπηρεσίες στο δημόσιο είναι τα ΚΤΕΟ, οι πολεοδομίες και οι εφορίες.

Η διαφθορά είναι..άχρους. Διαπερνά όλες τις βαθμίδες των υπαλλήλων, κυβερνητικών και οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, λαμβανομένου υπόψιν ότι η ατιμωρησία, έχει καταστεί καθεστώς στη δημόσια διοίκηση και ο περιορισμός του κράτους δεν διαφαίνεται στο εγγύς μέλλον!

ι. Το στόχο για είσπραξη εσόδων ύψους 1,6 δις Ευρώ από αποκρατικοποιήσεις θα θέτει, σύμφωνα με πληροφορίες, ο προϋπολογισμός για το 2007. Κυρίαρχο ζήτημα η πώληση «πακέτου» του ΟΤΕ, και ακολουθούν η ΔΕΠΑ, το Καζίνο της Πάρνηθος καθώς και μερίδια τα ης ΑΤΕ και του Ταχ. Ταμιευτηρίου.

Είναι διαπιστωμένο ότι το κράτος εργοδότης στο μείζον μέρος του έχει αποτύχει.

ια. Απίστευτες υποθέσεις διαφθοράς, εγγίζουσες τους ελεγκτικούς μηχανισμούς, απεκαλύφθησαν από τα ΜΜΕ. Οι ασκήσεις ποινικών διώξεων και οι πολιτικές «κόντρες» ευρίσκονται σε «ημερησία διάταξη».

Οι υποθέσεις διαφθοράς - παρά την αναγγελθείσα μηδενική ανοχή» - έχουν πάρει διαστάσεις μαζικού φαινομένου στην χώρα με τεράστιο οικονομικό και κοινωνικό κόστος ενώ αποτελούν πλέον το επίκεντρο της πολιτικής αντιπαραθέσεως, λόγω επιτροπής..διαγωνισμού!! Κουμπάρε φάε λάχανε, καλό 'ναι και το..χαβιάρι!!!

ιβ. Υποχωρεί η διεθνής κατάταξη της Ελλάδος μεταξύ των 213 χωρών του ΟΟΣΑ ως προς τον έλεγχο της διαφθοράς και την ποιότητα διακυβερνήσεως όπως επισημαίνει σε έκθεσή της η Παγκόσμια Τράπεζα, στην οποία παρουσίασε την Ελλάδα ως παράδειγμα, που αποδεικνύει ότι η διαφθορά δεν αποτελεί δυσάρεστο «προνόμιο» των αναπτυσσομένων κρατών.

Δύσκολο φαίνεται το κλείσιμο των ασκών των..κουμπάρων, χωρίς να παραβλέπεται και το..αμαρτωλό παρελθόν για το οποίο υπήρξαν σημαντικά κουκουλώματα.

ιγ. Υψηλότερα επιτόκια σε σχέση με τους περισσότερους Ευρωπαίους πληρώνουν οι Έλληνες δανειολήπτες όπως διαπιστούται σε πρόσφατη έκθεση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπεζής.

Ακριβό το «δανεικό» χρήμα στην χώρα μας ενώ οι Τράπεζες έχουν το θράσος να τηλεφωνούν και να ενημερώνουν ότι έχουν το χαμηλότερο επιτόκιο της αγοράς, μη διευκρινίζοντας..ποιας αγοράς!!

ιδ. Στην παραδοχή ότι όλοι φοροδιαφεύγουν εκτός από τους μισθωτούς (και συνταξιούχους) προέβη ο Υπουργός Οικονομίας κάνοντας λόγο για μεγάλο εθνικό θέμα το οποίο πρέπει να αντιμετωπισθεί.

Καθορισμός φοροεισπρακτόρων απαιτείται!!

ιε. Με «μπλόκο» στο άνοιγμα των λογαριασμών επιχειρείται η συγκάλυψη των πραγματικών ενόχων του σκανδάλου με τις εξοπλιστικές προμήθειες για την αγορά του Ρωσικού συστήματος αεραμύνης TOR-M1.

Με «COLPO GROSSO» καταβάλλεται προσπάθεια παγώματος των σχετικών διαδικασιών με ενδεχόμενο τη διοχέτευση του θέματος στην..χοάνη της παραγραφής, λαμβανομένου υπόψιν ότι ο χρόνος έχει αρχίσει να εκπνέει.

ιστ. Το Υπουργείο Δημοσίας Τάξεως, σε συνεργασία με την ΕΑΒ κατατείνονται σε φιλόδοξο πρόγραμμα Εθνικής Ασφαλείας και Αμύνης, στρατηγικής σημασίας, με την εγκατάσταση και λειτουργία ενός υπερσύγχρονου ηλεκτρονικού δικτύου επιτηρήσεως και παρακολουθήσεως των θαλασσίων και εν συνεχεία των χερσαίων συνόρων.

Η εστίαση του ενδιαφέροντος στην αποτροπή της λαθρομεταναστεύσεως, προκειμένου να μειωθούν οι κίνδυνοι εισόδου στην ΕΕ αποφασισμένων φανατικών, θα πρέπει να συνεξετασθεί και με το υφιστάμενο καθεστώς των ευρισκομένων στην Ελλάδα αλλοδαπών σε συνεργασία με τα αρμόδια Υπουργεία.

ιζ. Την σύσταση ενός κωδικού για τη χρηματοδότηση της συμμετοχής των Ενόπλων Δυνάμεων στις ειρηνευτικές αποστολές εισηγήθη το Υπουργείο Εθνικής Αμύνης στο οικονομικό επιτελείο της Κυβερνήσεως, αδυνατώντας να καλύψει το ετήσιο κόστος των 230 εκατ. Ευρώ από τον Π/Υ του.

Οι Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις συμμετέχουν σε οκτώ εν εξελίξει ειρηνευτικές αποστολές. Ενδεικτικά τα έξοδα εβδομαδιαίας παραμονής μιας φρεγάτας στο Λίβανο ανέρχονται σε 150.000 Ευρώ, ενώ κάθε ώρα πτήσεως ενός μαχητικού κοστίζει 4.500 Ευρώ και του μεταγωγικού 3.000 Ευρώ σε καύσιμα. Έλεος!!

ιη.Επιμνημόσυνος δέηση ετελέσθη στον Γράμμο για τους ηρωικούς πεσόντες αξιωματικούς και οπλίτες των Ενόπλων Δυνάμεων και Σωμάτων Ασφαλείας με την συμπλήρωση πενήντα επτά ετών από την λήξη του

αγώνος κατά των ενόπλων κομμουνιστών, ο οποίος εστοίχισε στην πατρίδα άνω των εκατόν πενήντα χιλιάδων θυμάτων και ανεκτίμητες υλικές ζημιές.

Η.λαμπρότης της απουσίας αρκετών ετών της πολιτείας, ως αποτελέσει...την αγνωμοσύνη προς αυτούς οι οποίοι εθυσιάσθησαν για την Ελλάδα.

ιθ. Το Ελληνικό Υπουργείο (Α) Παιδείας με σχετική απόφαση, προς ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ των εκπαιδευτικών οριζόντων της νεολαίας, εισήγαγε την εκμάθηση της Τουρκικής γλώσσας στα γυμνάσια της χώρας.

Με την αναβάθμιση της παιδείας των Ελληνοπαίδων και με την εξασφάλιση (!!) της εμπεδώσεως της Αρχαίας και Νέας Ελληνικής Γλώσσας θα δημιουργούσε σοβαρή παράλειψη της Ελληνικής πλευράς - στο πλαίσιο της σθεναράς υποστηρίξεως της ευρωπαϊκής προοπτικής της Τουρκίας - να μην υπάρξει μέριμνα για τη διδασκαλία της Τουρκικής. ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ Τ' ΑΚΟΥΣ;;; Βέβαια μερικοί συσκέπτονται μόνο εις την..Αγγλικήν!!!

κ. Άνω των 30.000 Ελλήνων «μεταναστεύουν» κάθε χρόνο για μεταπτυχιακές σπουδές σε ΗΠΑ και Ευρώπη, ωθούμενοι από τον συνεχώς αυξανόμενο ανταγωνισμό στην αγορά εργασίας. Σύμφωνα με την ετησία έρευνα του Πανεπιστημίου της Σαγκάης για τα 500 καλύτερα ΑΕΙ που θεωρείται από τις πλέον αξιόπιστες, το Πανεπιστήμιο Αθηνών ευρίσκεται στην 353^η θέση και της Θεσσαλονίκης στην 390^η.

Η απαλλαγή των ΑΕΙ από συντεχνιακές, και όχι μόνο, αντιλήψεις, οι οποίες δεν επιτρέπουν στην ανωτάτη παιδεία να ανταποκριθεί στις προκλήσεις της νέας εποχής, επιβάλλεται άμεσα. Ο καθορισμός του άριστα με..πέντε (5) ώστε το ..μηδέν (0) να αποτελεί..την βάση, είναι μια καλή ιδέα:::

κα. Με ταχύτατους ρυθμούς το Υπουργείο Εσωτερικών έβαλε τάξη στην νόμιμη διαμονή των μεταναστών, ολοκληρώνοντας σε ένα χρόνο το νομικό πλαίσιο το οποίο εξασφαλίζει τα δικαιώματά τους.

Καλό κόμμα παιδιά!!!

κβ. Η εικόνα την οποία άφησε η πύρινη λαίλαπα η οποία σάρωσε την Κασσάνδρα Χαλκιδικής είναι τραγική. Καμμένα σπίτια, αυτοκίνητα και λοιπές εγκαταστάσεις έγιναν στάχτη. Η περιβαλλοντική καταστροφή ήταν από τις μεγαλύτερες οι οποίες έχουν συμβεί τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα.

Ανησυχία θα πρέπει να προκαλεί το γεγονός ότι ουδέποτε υπήρξε, από πλευράς κρατικού μηχανισμού, αποκατάσταση των ζημιών που

επροκλήθησαν. Η αναδάσωση της Ανατολικής Αττικής..αναμένει και η πιθανότητα να ξεπηδήσουν νέοι όγκοι μπετόν στην καταστραφείσα πρόσφατα περιοχή είναι υπαρκτή, εάν ληφθεί υπόψιν τι συνέβη στις περισσότερες των αναλόγων περιπτώσεων στο πρόσφατο νεοελληνικό παρελθόν.

κγ. Ετοποθετήθη, από την Τοπική Αυτοδιοίκηση του Πειραιώς, παρουσία πλήθους κόσμου, το μνημείο του Τύμβου των Σαλαμινομάχων.

Επιτέλους!! Ας αρχίσει η αρχαιολογική υπηρεσία να ενεργοποιείται..ιστορικώς!!

2. ΤΟΥΡΚΙΑ

α. Με βομβιστική επίθεση στην «καρδιά» της Κωνσταντινουπόλεως, ευχήθηκαν «χρόνια πολλά» στο κυβερνόν κόμμα οι Κούρδοι αυτονομιστές, ενώ μπαράζ τρομοκρατικών επιθέσεων εξεδηλώθη σε παραλιακές περιοχές, διαρκούσης της τουριστικής περιόδου.

Βαριά σύννεφα έπληξαν τα τουριστικά θέρετρα της Τουρκία με δυσοίωνες εκτιμήσεις και προβληματισμό. Παρ'όλα αυτά ο τουρισμός τους πέτυχε απέφερε έσοδα άνω των 14 δις δολ. με 21 εκατ. τουρίστες (στην πλειοψηφία Γερμανοί, Ρώσοι, Ιρανοί και Εβραίοι).

β. Το ΡΚΚ δεν πρόκειται να αφοπλισθεί, παρά μόνο εάν εισακουσθεί το αίτημά του για αυτονομία του Κουρδιστάν, εδήλωσαν στελέχη της οργανώσεως. Εν τω μεταξύ η τουρκική κυβέρνηση προσπάθησε να υποβαθμίσει δηλώσεις του Αμερικανού πρώην Πρέσβευς στο Ζάγκρεμπ , σύμφωνα με τις οποίες έκανε λόγια για ύπαρξη ντε φάκτο Κουρδικού κράτους στο Β. Ιράκ, η επίσημη αναγνώριση του οποίου είναι απλά θέμα χρόνου.

Σε έξαρση ευρίσκεται το Κουρδικό στην Τουρκία, χωρίς να αποκλείονται αλυσιδωτές αντιδράσεις. Η κυρίαρχουσα τάση ανεξαρτοποιήσεως της περιοχής των Κούρδων του Β. Ιράκ - περιοχής πλούσιας σε πετρέλαια - κινητοποιεί την μεγάλη Κουρδική μειονότητα της Τουρκίας, η οποία διεκδικεί αναγνώριση δικαιωμάτων και αυτονομία. Δεν πρέπει να παραβλέπεται και το γεγονός ότι ο αγωγός Μπακού Τσειχάν, διέρχεται στο μείζον μέρος του από την Κουρδική περιοχή.

γ. Την επιβολή εναερίου και χερσαίου αποκλεισμού στην Χεζμπολάχ, ώστε να μη δύναται να λάβει νέα φορτία Ιρανικών όπλων μέσω Τουρκικού εδάφους, ζήτησε από την Άγκυρα το Ισραήλ επικαλούμενο την στενή εταιρική τους σχέση.

Την σημασία την οποία αποδίδουν οι Ισραηλινοί στον «λογιστικό στραγγαλισμό» της Χεζμπολάχ, διαφαίνεται και από την θέση τους να πλήξουν οποιαδήποτε αυτοκινητοπομπή εισέλθει από την Συρία στο Λίβανο, μεταφέροντας όπλα στην Σίιτική οργάνωση.

δ. Στην κατασκευή τεραστίου φράγματος στην Ανατολία, προχωρεί ακάθεκτη η Κυβέρνηση Ερντογάν, επιμένοντας στο έργο παρά τις διεθνείς αντιδράσεις για τον καταποντισμό αρχαίας πόλεως 12.000 ετών και το «ξεσπίτωμα» 50.000 κατοίκων της περιοχής.

Το ενδεχόμενο, το μελλοντικά να κατασκευαστεί φράγμα, να επηρεάσει την ροή των υδάτων του ποταμού Τίγρητος προς την Συρία και το Ιράκ, με αποτέλεσμα να δημιουργήσει μια επιπλέον, εστία εντάσεως στην Μ. Ανατολή πρέπει να ανησυχήσει τη Δύση, λόγω υδατίνων αποθεμάτων.

ε. Περιεπλάκη η αποστολή Τουρκικών στρατευμάτων στον Ν. Λίβανο, στο πλαίσιο της πολυεθνικής δυνάμεως που ετοιμάζουν τα Ηνωμένα Έθνη, μετά τις κατηγορίες του Ισραήλ κατά της Τουρκίας, ότι τόσο ο εναέριος όσο και ο χερσαίος χώρος της εκρησιμοποιήθηκαν για τον εφοδιασμό με οπλισμό της Χεζμπολάχ. Εν μέσω εντόνων αντιδράσεων και αποδοκιμασιών, η Τουρκική Βουλή ενέκρινε την αποστολή Τούρκων στρατιωτών στο Λίβανο.

Με την ενέργεια της αποστολής τουρκικών στρατευμάτων στο πλαίσιο του ΟΗΕ, η Τουρκία επιχειρεί να επουλώσει το δημιουργηθέν τραύμα στις σχέσεις με τις ΗΠΑ την περίοδο του πολέμου στο Ιράκ, όταν η Τουρκική Εθνοσυνέλευση απέρριψε το αμερικανικό αίτημα για διέλευση αμερικανικών δυνάμεων από το τουρκικό έδαφος.

στ. Πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων στις Τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις προωθεί η Άγκυρα, προβλέποντας την κατάργηση της δομής της Στρατιάς του Αιγαίου, η οποία θα ενταχθεί στην Στρατιά της Κωνσταντινουπόλεως. Παράλληλα οι Αρχηγοί των τριών Κλάδων (Στρατού - Ναυτικού - Αεροπορίας) θα υπάγονται απ'ευθείας στο Γενικό Επιτελείο ως βοηθοί του Αρχηγού των Ενόπλων Δυνάμεων κατά το πρότυπο του Μικτού Επιτελείου των Αμερικανικών Ενόπλων Δυνάμεων.

Και η Ελλάς...μετεξελίσσεται!!!

ζ. Άμεση ανάπτυξη των σχεδίων του πυρηνικού προγράμματος της Τουρκίας επιδιώκει το στρατιωτικό κατεστημένο με τη δημιουργία κατ'αρχήν πέντε πυρηνικών μονάδων. Ως ενδεδειγμένες περιοχές για το εγχείρημα θεωρούνται η Σικύπη στις ακτές του Ευξείνου Πόντου, το Ικόνιο και η Μερσίνα.

Το υπό εχεμύθεια (ο κόσμος το έχει τούμπανο κι αυτοί κρυφό καμάρι), σενάριο ανεγέρσεως πυρηνικών σταθμών, εν μέρει μπορεί να εξισορροπήσει τις δυνάμεις με τον ισχυρό γείτονά της το Ιράν. Παράλληλα όμως πρέπει να προκαλέσει ανησυχία και μελλοντικό σκεπτικισμό στην ελληνική διπλωματία και όχι μόνον!!

- η. Δεν αναθεωρεί την εξωτερική της πολιτική η Άγκυρα σχετικά με το Κυπριακό. Όλα δείχνουν ότι αναζητείται τρόπος να λάβει παράταση η τωρινή τουρκική κυβέρνηση στην εκπλήρωση των υποχρεώσεών της σχετικά με την ένταξή της στην ΕΕ.

Όλα δείχνουν ότι η Άγκυρα προσανατολίζεται σε μια χαλαρή σχέση με την ΕΕ- κυρίως εμπορο-οικονομικού περιεχομένου - με επιδίωξη της ενισχύσεως των αμερικανο-τουρκικών δεσμών και παράλληλη καλλιέργεια των σχέσεων με την Μόσχα (διπλωματία των αγωγών). Επιχειρεί δε να εμφανισθεί ως στρατηγικός παίκτης στην ευρύτερα περιοχή της Μ. Ανατολής προσπαθώντας να εισέλθει στο «κλάμπ» της πυρηνικής τεχνολογίας.

- θ. Μνήμες με αφορμή τους πρωτοφανείς βανδαλισμούς και βιαιότητες στην Κωνσταντινούπολη και στην Σμύρνη την 6 Σεπτεμβρίου 1955, απεκάλυψε στα συμπεράσματά της σε μεγάλη έρευνα την οποία πραγματοποίησε Τουρκάλα καθηγήτρια και ιστορικός, σχετικά με τα γεγονότα τα οποία συνέβησαν. Σύμφωνα με αυτά ήσαν όλα στημένα από την Άγκυρα και τους πράκτορές της!!!

Και από..ζείμπέκικο καλά πάμε!!!

- ι. Τρία εκατομμύρια διακόσιες χιλιάδες (3.200.000) Κούρδοι από την Τουρκία, το Ιράκ, το Ιράν, τη Συρία, Ευρωπαϊκές χώρες και την Ρωσία υπέγραψαν διακήρυξη με την οποία αναγνωρίζουν τον φυλακισμένο για τρομοκρατία από την Τουρκία Οτσαλάν ως «πολιτικό ηγέτη» τους.

Γράσος γράσον ευρίσκει!!!

ια. Έντονες αντιδράσεις στην Τουρκία αλλά και στον ισλαμικό κόσμο έχει πυροδοτήσει η ομιλία του Πάπα για το Ισλάμ επειδή κατεδίκασε την βίαιη διάδοσή του και το «τζιχάντ» (ιερός πόλεμος). Η έκφραση λύπης του Ποντίφικα εκρίθη ανεπαρκής από τον Τουρκικό Τύπο και εδόθη η αφορμή να ζητήσουν ματαίωση της επισκέψεώς του στην Κωνσταντινούπολη.

3. ΚΥΠΡΟΣ

- α. Ενιαίος κατάλογος, ο οποίος θα περιλαμβάνει όλα τα θέματα των δύο καταλόγων - Ελληνοκυπριακού και Τουρκοκυπριακού - πρόκειται να

καταρτισθεί, σύμφωνα με τις δηλώσεις του Κυπρίου Κυβερνητικού Εκπροσώπου. Η παλαιότερα θεωρία της πολιτικής πρακτικής στο Κυπριακό με τίτλο «όλα στο τραπέζι» φαίνεται να επιστρέφει σε επίπεδο τεχνικών επιτροπών.

Το ενδεχόμενο να παρέχεται η δυνατότης στην τουρκική πλευρά να αποδεσμευθεί από δεσμεύσεις/υποχρεώσεις τις οποίες είχε αναλάβει ενώπιον του ΟΗΕ, δεν θα πρέπει να αποκλείεται.

β. Σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη της ειρηνευτικής δυνάμεως του ΟΗΕ στον Λίβανο αναμένεται να διαδραματίσει η Κύπρος, ως το νοτιοανατολικότερο σύνορο της ΕΕ σε απόσταση αναπνοής από την Μ.Ανατολή. Αντιδρούν η Άγκυρα και το ψευδοκράτος.

Η τουρκική πλευρά ανησυχεί από την αναβάθμιση της Κυπριακής Δημοκρατίας, θεωρώντας ότι θα ενισχυθεί ο ρόλος της λαμβανομένου υπόψιν ότι πρόθεση της Κύπρου είναι να εγκαταστήσει στη νήσο το Κέντρο Διοικήσεως για την μεταφορά της ειρηνευτικής δυνάμεως. Το δράμα του Λιβάνου και η γενικότερη κατάσταση στην Μ. Ανατολή αναδεικνύουν την γεωπολιτική σημασία και την στρατηγική υπεραξία του Κυπριακού χώρου.

γ. Σοβαρό πρόβλημα υπογεννητικότητας αντιμετωπίζει η Κύπρος, όπως τουλάχιστον δείχνει η σημαντική μείωση των μαθητών της Α΄ Δημοτικού.

Ο Ελληνισμός..αρχίζει να περιθωριοποιείται;

4. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Η Σερβία απέρριψε την πρόταση να δεχθεί την ανεξαρτοποίηση της αυτονόμου επαρχίας του Κοσόβου, με αντάλλαγμα την «αυτόματη» είσοδό της στην ΕΕ.

Οι ...Ιούδες στο προσκήνιο!!

β. Τον δρόμο για την ηθική δικαίωση των 200 χιλ. Σέρβων της Κροατίας, άνοιξε η απόφαση της Κροατικής Δικαιοσύνης, να διερευνήσει εάν διεπράχθησαν κατά το 1955 εις βάρος τους εγκλήματα από τον Κροατικό στρατό, (Κροατικά και Βοσνιομουσουλμανικά παραστρατιωτικά τμήματα).

Η παραδοχή από τον σημερινό Πρόεδρο της Κροατίας ότι κατά την εκδίωξη των Σέρβων διεπράχθησαν εγκλήματα, δεν αποκλείεται να προκαλέσει σχετική «καταιγίδα», ανεξάρτητα εάν το γεγονός αποδίδεται δήθεν σε.ακυβερνησία.

γ. Συμφωνία διμερούς στρατιωτικής συνεργασία ΗΠΑ-Σερβίας υπέγραψαν στην Ουάσιγκτον ο Σέρβος Πρόεδρος και η ΥΠΕΞ των ΗΠΑ.

Η στρατιωτική δεν αποκλείει και άλλης μορφής συνεργασία. Η ενδεχομένη προσπάθεια προσεταιρισμού μελλοντικών υποψηφίων χωρών-μελών της ΕΕ από τις ΗΠΑ έχει το σκοπό της.

δ. Την αποφασιστικότητά τους να συνεργασθούν στενά για την εδραίωση της ειρήνης και της σταθερότητας στα Βαλκάνια και για την βελτίωση των σχέσεων των δύο χωρών σε όλους τους τομείς, διεκήρυξαν κατά τη συνάντησή τους στην Άγκυρα, οι Πρωθυπουργοί της Τουρκίας και της Αλβανίας.

ε. Με τον Έλληνα Πρόεδρο της Δημοκρατίας και τον Πρωθυπουργό καθώς και άλλους αξιωματούχους συναντήθηκε διαδοχικά ο Αλβανός Πρωθυπουργός κατά την πραγματοποιηθείσα επίσημα επίσκεψή του στην Αθήνα, εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη της χώρας του προς τον Ελληνικό λαό για την βοήθειά του στον εκδημοκρατισμό της Αλβανίας από το 1990 και μετά καθώς και τις ευχαριστίες του για την βοήθεια στην ευρωπαϊκή πορεία της γείτονος.

«Περί άλλων»..ετύρβαζε όταν υπήρξε Πρόεδρος της γειτονικής χώρας. Η τακτική με «όλους» ανεξαιρέτως τους γείτονες απαιτεί λεπτούς χειρισμούς και τήρηση αναλόγου βαθμού επιφυλακτικότητας, λαμβανομένου υπόψιν ότι η «αμοιβαιότητα» έχει διαγραφεί από το λεξιλόγιό τους, ανεξαρτήτως των κατά συνθήκην καλών προθέσεων της Ελλάδος.

5. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ

α. Σκληραίνοντας την στάση του απέναντι στους Παλαιστίνιους, ο Πρωθυπουργός του Ισραήλ ανέστειλε την αποχώρηση της χώρας του από ορισμένα τμήματα της δυτικής όχθης.

Το ενδεχόμενο δημιουργίας διαπραγματευτικού «ατού» για ανταλλαγή κρατουμένων, δεν αποκλείεται.

β. Έτοιμος για μια άνευ όρων συνάντηση με τον Ισραηλινό Πρωθυπουργό δήλωσε ο Πρόεδρος των Παλαιστίνιων μετά τις συνομιλίες που είχε με τον Βρετανό Πρωθυπουργό στην Ραμάλα, ο οποίος παρότρυνε τους Παλαιστίνιους να σχηματίσουν Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας η οποία θα αναγνωρίζει το Ισραήλ.

Το «παράθυρο» του ενδεχομένου διαλόγου, δεν αποκλείεται να σταματήσει το «μπούκοτάζ» της Παλαιστινιακής Κυβερνήσεως της Χαμάς, λόγω της θέσεως της τελευταίας για την καταστροφή του Ισραήλ.

γ. Προς οριστικό ναυάγιο φαίνεται να οδηγεί η προσπάθεια δημιουργίας Κυβερνήσεως Εθνικής Ενότητας στα Παλαιστινιακά εδάφη, καθώς η Χαμάς απέρριψε τον όρο του Προέδρου της Παλαιστινιακής αρχής για αναγνώριση των υπογραφιστών συμφωνιών με το Ισραήλ.

Θέλει πολλή δουλειά η Εθνική Ενότητα!!!

δ. Η νέα διολίσθηση της Μέσης Ανατολής στο χάος με το ξέσπασμα της συρράξεως Ισραήλ-Χεζμπολάχ στο Λίβανο, έχει μονοπωλήσει την προσοχή της διεθνούς κοινότητας εδώ και ένα μήνα, η οποία παρακολουθεί «αγωνιωδώς» τις εξελίξεις, αναζητώντας απαντήσεις στα πως και τα γιατί αλλά προπάντων στο που οδεύεται η κατάσταση.

Η «αγωνιώδης» προσοχή της διεθνούς κοινότητας εξιωνείται μέχρι του σημείου «κρεμάστε τον αδελφό τους γιατί αυτοί..ζαλίζονται»!!

ε. Τα Ισραηλινά στρατεύματα προέβησαν σε βαθύτερη διείσδυση στο Λιβανικό έδαφος από τις αρχές του πολέμου, παρά την λυσσαλέα αντίσταση της Χεζμπολάχ, ενώ αχτίδα ελπίδας διεφάνη μετά την αποδοχή του ψηφίσματος του ΟΗΕ από τις αντιμαχόμενες πλευρές καθώς Ισραήλ, Χεζμπολάχ και Λίβανος συνεφώνησαν σε κατάπαυση του πυρός και αποχώρηση των Ισραηλινών δυνάμεων από τον Ν. Λίβανο.

Μετά από πολυήμερες συγκρούσεις, αμφότερες οι πλευρές έχουν λόγους να δηλώνουν ότι ενίκησαν, ενώ τα πραγματικά θύματα όπως πάντα, είναι οι νεκροί, οι τραυματίες και οι οικογένειές τους, εν ονόματι τίνος;

στ. Απροθυμία παρατηρήθη στην συνεισφορά των χωρών στην αποφασισθείσα αποστολή ειρηνευτικής δυνάμεως στο Λίβανο, με «αγκάθι» τους όρους εμπλοκής τους και τον οπλισμό της Χεζμπολάχ. Σαφές υπήρξε το πλαίσιο της Ελληνικής συνεισφοράς στην ειρηνευτική δύναμη με ρόλο-κλειδί για την Κύπρο η οποία έθεσε στη διάθεση της ΕΕ και του ΟΗΕ τους λιμένες και τα αεροδρόμιά της.

Απεδείχθη και αποδεικνύεται ότι η Ευρώπη εξελίσσεται σε «μόρφωμα» το οποίο εύχονταν οι «αντίπαλοι ατλαντιστές», τουτέστιν περισσότερο σε μια οικονομική οντότητα ελευθέρων συναλλαγών και λοιπών συνεργασιών παρά σε μια πολιτική οντότητα επιβεβαιωμένη από τους ενιαίους στόχους των μελών της (πολιτική - άμυνα) με βάση

το ευρωπαϊκό ιδεώδες (υπάρχει; Και ποιο;). Στον Λίβανο η ΕΕ απεδείχθη κατώτερη των περιστάσεων, ανίκανη να υιοθετήσει θέση ανάλογο με τον επιδιωκόμενο κυρίαρχο ρόλο σε μείζονα διεθνή θέματα.

ζ. Την αποστολή 7.000 στρατιωτών από χώρες-μέλη της ΕΕ απεφάσισαν οι 25 ΥΠΕΞ της ΕΕ κατά την έκτακτη Σύνοδο στις Βρυξέλες παρουσία του ΓΓ του ΟΗΕ, με την Ελλάδα, Γερμανία, Δανία και Ολλανδία να αποστέλλουν μόνο ναυτική δύναμη.

Μετά την.δυστοκία αρκετών ημερών άρχισε να διαφαίνεται «φως στο βάθος του τούνελ», χωρίς να επιτρέπονται μεγάλα περιθώρια αισιοδοξίας.

η. Τα χρησιμοποιηθέντα πυρομαχικά στον πόλεμο του Λιβάνου και από τις δύο πλευρές, σύμφωνα με πληροφορίες, ήσαν όπλα διατρητικής ικανότητας καθόσον έφεραν κεφαλή με απεμπλουτισμένο ουράνιο αφ' ενός μεν για τη διάτρηση του στόχου και αφ' ετέρου για τον πολλαπλασιασμό της ισχύος της εκρήξεως.

«Ενός κακού μύρια έπονται». Μετά το σύνδρομο του Κόλπου και των Βαλκανίων έρχεται και το σύνδρομο του Λιβάνου. Η ανησυχία γίνεται ακόμη μεγαλύτερη, όταν το μέταλλο αυτών των μέσων χρησιμοποιείται για την κατασκευή πάμφθηνων υλικών καθημερινής χρήσεως (βρύσες, κατσαρόλες, μπρίκια κ.λ.π.) τα οποία διοχετεύονται σε όλες τις αγορές του κόσμου. Ο νέος τρόπος της «διασποράς ουρανίου» στο μεγαλείο του από «αρρώστους εγκεφάλους»!!

ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

θ. Ομαδικά πυρά για την εμμονή του στην συμμετοχή της Βρετανίας στον πόλεμο του Ιράκ εδέχθη ο Πρωθυπουργός της, καθόσον ο αποχωρών Πρέσβης από την Βαγδάτη σημειώνει ότι ο ενδεχόμενος εμφύλιος πόλεμος και η διχοτόμηση του Ιράκ είναι πλέον πιθανόν να συμβεί από την σταθεροποίηση της καταστάσεως.

Η διολίσθηση προς εμφύλιο επιβεβαιώνεται και από τον διοικητή των αμερικανικών δυνάμεων στην περιοχή. Όζει πετρέλαιο!!!

ι. Τη δημιουργία ανεξαρτήτου Κουρδικού κράτους προβλέπει έγκυρη αμερικανική εφημερίδα με παράλληλη έκρηξη εμφυλίου. Η μεγαλύτερα απειλή την οποία θα κληθούν να αντιμετωπίσουν οι ΗΠΑ από ένα τέτοιο εμφύλιο στο Ιράκ θα είναι η εξάπλωσή του, η αστάθεια, οι αποσχιστικές κινήσεις και οι πόλεμοι στις γειτονικές χώρες, επισημαίνεται στο σχετικό άρθρο.

Η τουρκική εμπλοκή στις αναμενόμενες εξελίξεις «προβλέπεται» να είναι δυναμική, εξαρτωμένη από πολλούς «παράγοντες». Η θεωρία του ντόμινο..σε σχεδίαση.

ια. Έντονο προβληματισμό για το μέλλον ενός ενιαίου Ιράκ προκάλεσε η πρόσφατη διαμάχη μεταξύ της Κυβερνήσεως της Βαγδάτης και του ηγέτη του Ιρακινού Κουρδιστάν, μετά από απόφαση του τελευταίου να αναρτηθεί η σημαία των Κούρδων στα δημόσια κτίρια της αυτονόμου περιοχής.

Η αφορμή για να γίνει ένα ακόμη βήμα προς την πλήρη ανεξαρτοποίηση του Κουρδικού κράτους, στο προσκήνιο. Με την ενέργεια αυτή ικανοποιούνται οι πόθοι της πλειονότητας των Κούρδων προκαλώντας παράλληλα έντονη ανησυχία στην Τουρκία.

ιβ. Η Τεχεράνη προσπαθεί να κερδίσει χρόνο αποφεύγοντας να δώσει σαφή απάντηση στην πρόταση της διεθνούς κοινότητας για το πρόγραμμα εμπλουτισμού ουρανίου, ενώ ο Πρέσβης των ΗΠΑ στον ΟΗΕ τόνισε ότι η Ουάσιγκτον είναι έτοιμη να προχωρήσει σε επιβολή κυρώσεων εις βάρος του Ιράν, σε περίπτωση που η απάντησή του στη δέσμη ανταλλαγμάτων δεν είναι θετική.

Σε νέα φάση εισήλθε η κρίση με το Ιράν μετά τη λήψη του τελεσίγραφου του ΟΗΕ. Η εμμονή της Τεχεράνης τα πυρηνικά της σχέδια, η απαιτούμενη νέα χρονοβόρος διαδικασία στον ΟΗΕ και η εκτιμωμένη μεγάλη άνοδος των τιμών, προβληματίζουν σοβαρά τη διεθνή κοινότητα.

ιγ. Σφοδρά ενοχλημένες με την κωλυσιεργία την οποία επιδεικνύει το Ιράν για τη διεξαγωγή διαπραγματεύσεων σχετικά με το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, φέρονται οι Γερμανία, Γαλλία και Βρετανία. Σε μια εμφανή προσπάθεια να αποφύγει τις κυρώσεις του ΣΑ/ΟΗΕ, η Ιρανική κυβέρνηση προθυμοποιήθηκε να αναστείλει τον εμπλουτισμό του ουρανίου, όσο θα διαρκέσουν ενδεχόμενες νέες διαβουλεύσεις με τις μεγάλες διεθνείς δυνάμεις.

ιδ. Συμπληρωματική συμφωνία υπεγράφη μεταξύ Μόσχας και Τεχεράνης για την κατασκευή του αμφιλεγόμενου πυρηνικού σταθμού στο νότιο Ιράν, προβλέπεται την πλήρη λειτουργία αυτού το τέλος του 2007.

Με την υπόψη συμφωνία περιπλέκεται το πρόβλημα με την Τεχεράνη. Η διαδικασία επιβολής κυρώσεων εις βάρος του Ιράν για το πυρηνικό του πρόγραμμα τίθεται με νέα δεδομένα.

6. ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

α. Κρίσιμοι για την ενταξιακή πορεία της Τουρκίας θεωρούνται οι πρώτοι φθινοπωρινοί μήνες στη διάρκεια της οποίας η Ευρωπαϊκή Επιτροπή θα ολοκληρώσει την σύνταξη της ετησίας εκθέσεως προόδου την οποία θα υποβάλλει στο Συμβούλιο Υπουργών και στη συνέχεια στους Ευρωπαίους ηγέτες των 25 κατά την Σύνοδο Κορυφής του Δεκεμβρίου.

Η άρνηση της Άγκυρας να ομολογήσει τις σχέσεις της με την Κύπρο συνιστά συνεχιζόμενη πρόκληση προς τις αρχές της ΕΕ και διαφαίνεται πλέον ορατή κρίση στις σχέσεις ΕΕ-Τουρκίας.

β. Την άσκηση πιέσεων στην Τουρκία, προκειμένου να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της έναντι της ΕΕ ζήτησε ο Έλληνας Πρωθυπουργός από τον Φιλανδό ομόλογό του με τον οποίο συναντήθηκε στο Ελσίνκι στα πλαίσια Συνόδου Κορυφής Ευρώπης-Ασίας.

Η δεδομένη άρνηση της Τουρκίας να ανοίξει τους λιμένες και τα αεροδρόμια σε Κυπριακά πλοία και αεροπλάνα, οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε μεγάλη δοκιμασία τις σχέσεις Βρυξελλών-Αγκύρας. Εξ άλλου δεν αποτελεί απορίας άξιον η μη τήρησης των δεσμεύσεων από την Άγκυρα. Το αντίθετο θα αποτελούσε θέμα για το..βιβλίο Γκίνες!!!

γ. Ο Πρωθυπουργός της Βαυαρίας και σύμμαχος της Καγκελαρίου της Γερμανίας κάλεσε την ΕΕ να θέσει τέλος στις ενταξιακές διαπραγματεύσεις με την Άγκυρα, δηλώνοντας ότι η Τουρκία δεν ανήκει στην Ευρώπη, υπερασπιζόμενος τον Πάπα.

δ. Επιστολή προς την ΕΕ απέστειλε η Τουρκία με την οποία γνωστοποίησε με προκλητικό τρόπο ότι δεν πρόκειται να προβεί σε ουδεμία υποχώρηση στο Κυπριακό. Ειδικότερα στο εκτενές 36σέλιδο κείμενο υποστήριξε ότι το δικαίωμα της παρουσίας των στρατιωτικών δυνάμεων απορρέει από το διεθνές δίκαιο, παραλληλίζοντας αυτές με την εκεί παρουσία της ΕΛΔΥΚ.

Το «γάντι» στην ΕΕ έριξε η Τουρκία επιχειρώντας να ασκήσει πιέσεις προς κάθε κατεύθυνση και να εκμεταλλευθεί το υπόψη ζήτημα επιδεικνύοντας πυγμή στο εσωτερικό της. Η πεπατημένη της αδιαλλαξίας αποτελεί μόνιμο επωδό της Άγκυρας.

ε. Κόλαφο για την Τουρκία απετέλεσε η (μη δεσμευτική) έκθεση για την ενταξιακή της πορεία, την οποία ενέκρινε με μεγάλη πλειοψηφία η ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, με την οποία εζήτησαν την αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας και τη βελτίωση των σχέσεων με την Ελλάδα και το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Η ώρα των αποφάσεων για την ευρωπαϊκή πορεία της Τουρκίας πλησιάζει και η Άγκυρα όχι μόνο δεν προσπαθεί να τηρήσει τις

δεσμεύσεις της αλλά εγκαλεί την ΕΕ για το αντίθετο. Η ιδιαίτερως δυσχερής θέση του Τούρκου Πρωθυπουργού και η ακολουθούμενη «σκληρή γλώσσα» με τα «καθημερινά μηνύματα» προς την Ευρώπη είναι απόρροια των επερχομένων εκλογών και όχι μόνο.

στ. Την αναστολή της διευρύνσεως της ΕΕ, μετά την ένταξη της Βουλγαρίας και της Ρουμανίας, εζήτησε ο Πρόεδρος της Κομισιόν, λαμβανομένου υπόψιν ότι η δυνατότητά της Ενώσεως να δεχθεί νέα μέλη είναι οριακή και η πλειονότητα των Ευρωπαίων αντιδρά σε νέα διεύρυνση.

Εν «αμφιβόλω» ετέθη το ευρωπαϊκό «ταξίδι» της Τουρκίας, τη στιγμή κατά την οποία ο «συνασπισμός της Γερμανίας», παραμένει σε πλήρη διάσταση ως προς την τουρκική ένταξη. Εάν η Ευρώπη επεκτείνεται συνεχώς, θα είναι και πιο δυσχερές να ενωθεί. Απαιτείται να τεθεί ερώτημα περί των ορίων της ΕΕ.

ζ. Υπόμνημα με το αίτημα της αναγνώρισης της γενοκτονίας των Ποντίων, ως προϋπόθεση για τη συνέχιση των ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Τουρκίας παρεδόθη στον Πρόεδρο της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων του Ευρωκοινοβουλίου, παρέδωσε κλιμάκιο της Παμποντιακής Ομοσπονδίας Ελλάδος.

Η ισότιμη αντιμετώπιση με την γενοκτονία των Αρμενίων δεν πρέπει να αποκλεισθεί. Μόνο η Ελλάς και η Κύπρος αναγνωρίζουν την γενοκτονία των Ποντίων, ενώ δεκαπέντε κυβερνήσεις - ευρωπαϊκές και μη - έχουν αναγνωρίσει την γενοκτονία των Αρμενίων. Ο αφανισμός των Ποντίων άρχισε το 1914 και ολοκληρώθη το 1923 με 353.000 θύματα. Ο πραγματικός αριθμός εκτιμάται ότι είναι πολύ μεγαλύτερος.

η. Σύμφωνα με δημοσκόπηση (ευρωβαρόμετρο), η οποία δημοσίευσε διακριτικά και χωρίς τυμπανοκρουσίες η Κομισιόν, το 94% των Ελλήνων χαρακτηρίζει τη διαφθορά ως «ένα μείζον εθνικό πρόβλημα». Την ίδια γνώμη με τους Έλληνες έχουν το 72% των Ευρωπαίων, πιστεύοντας κατά πλειοψηφία ότι οι δικαστικές διώξεις και καταδίκες δεν είναι επαρκείς.

Η διαφθορά «καίει» την ΕΕ. Το γεγονός ότι αυτή αποτελεί ένα από τα συστατικά της ίδιας της πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής ζωής της χώρας, συμπεριλαμβανομένη στο τμήμα της καθημερινότητας, συνιστά πρόκληση και η καταπολέμησή της είναι υπόθεση και των ιδίων των πολιτών.

θ. Πρόστιμο ύψους 20.000 Ευρώ ημερησίως απειλείται να επιβληθεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην Ελλάδα για την κακοδιαχείριση της Ολυμπιακής Αεροπορίας.

Επί μία δεκαετία και πλέον, ο εθνικός αερομεταφορέας κινείται με τροχιά «χαμηλής πτήσεως» χωρίς να προβλέπονται ορατές εξελίξεις για το μέλλον.

ι. Αυξάνεται ταχύτατα ο αριθμός των υπέρβαρων παιδιών στην ΕΕ - 400.000 ετησίως - όπως προκύπτει από στοιχεία τα οποία έδωσε στη δημοσιότητα η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Βάσει αυτών τα υπέρβαρα παιδιά στην Ευρώπη ανέρχονται σε 14 εκατομμύρια, εκ των οποίων 3 εκατομμύρια είναι παχύσαρκα.

ια. Ιδιαίτερως χαμηλή είναι η εμπιστοσύνη την οποία έχουν, όχι μόνο οι Έλληνες αλλά και σε διεθνές επίπεδο, στους πολιτικούς, οι οποίοι τίθενται πρώτοι στη «λίστα της αναξιοπιστίας». (Εκπαιδευτικοί 68%, Ιατροί 66%, Στρατιωτικοί 61%, Αστυνομικοί 43%, Κληρικοί 36%, Δημοσιογράφοι 33%, Δικηγόροι 27%, Μάνατζερς 26%,..Πολιτικοί 8%).

Και τα ..κουκιά..όστρακα!!

ιβ. Το 68% των Ελβετών ψήφισε «ναι» στο δημοψήφισμα το οποίο διενεργήθη για την επικύρωση της νέας, συστηματικότερας νομοθεσίας που αφορά στους μετανάστες και στην παροχή ασύλου. Η νέα πολιτική αναμένεται να υιοθετηθεί και από άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

Μήπως πρέπει να δουν την υπόψη νομοθεσία και κάποιοι.αριστογείτονες του σχετικού Υπουργείου;

7. Η.Π.Α.

α. Λάβρος κατά της Ουάσιγκτον ενεφανίσθη ο Πρόεδρος του Συμβουλίου της Ευρώπης την επομένη της παραδοχής από τον Αμερικανό Πρόεδρο ότι υπήρξαν μυστικές φυλακές της CIA εκτός εδάφους των ΗΠΑ.

Απεδείχθη ο βαθμός της «πειστικότητας» των Ευρωπαϊκών Κυβερνήσεων οι οποίες «εν εγνώριζαν» τι έκανε η CIA στο έδαφός τους!!

β. Αμερικανίδα δικαστής απέρριψε ως αντισυνταγματικό το «αντιτρομοκρατικό» πρόγραμμα παρακολουθήσεως των επικοινωνιών πολιτών εντός και εκτός ΗΠΑ χωρίς προηγούμενη δικαστική εντολή.

Με την αναζωπυρωθείσα τρομολαγνεία χάθηκαν οι.συνοπτικές διαδικασίες. Πρώτα..πυροβολούν και μετά..ανακοινώνουν!

γ. Δύο ημέρες προ της πέμπτης επετείου της 11^{ης} Σεπτεμβρίου, η Επιτροπή Πληροφοριών της Γερουσίας των ΗΠΑ απεφάνθη ότι ουδεμία σχέση υπήρχε μεταξύ της Αλ Κάιντα και του Σαντάμ Χουσείν. Επεσημάνθη ότι οι

αξιωματούχοι του Λευκού Οίκου προωθούσαν την ιδέα των σχετικών διασυνδέσεων χρησιμοποιώντας πληροφορίες που ε γνώριζαν ότι είναι ψευδείς.

Το νέο πλήγμα στην αξιοπιστία του Αμερικανού Προέδρου καταδεικνύεται από τη δημοσκόπηση εγκρίτου αμερικανικού περιοδικού όπου το 61% των Αμερικανών θεωρεί την εισβολή στο Ιράκ λάθος, το 50% αμφιβάλλει εάν ο Πρόεδρος λέει την αλήθεια και το 86% πιστεύει ότι ο κόσμος έγινε πιο επικίνδυνος μετά την 11^η Σεπτεμβρίου. Οι θεωρίες «συνωμοσίας» έχουν μεγάλη απήχηση!!

δ. Υψηλόβαθμος αξιωματούχος της Διεθνούς Επιτροπής Ατομικής Ενεργείας σε επιστολή του προς τον Πρόεδρο της Επιτροπής Πληροφοριών της Αμερικανικής Γερουσίας καταγγέλλει ως «λανθασμένα, υπερβολικά και παραπλανητικά τα στοιχεία» για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν.

Σοβαρό πλήγμα δέχεται η αντιτρομοκρατική ρητορική του Λευκού Οίκου, εν όψει των μελλοντικών εκλογών.

ε. Σε 15σέλιδο τμήμα για την Ελλάδα, η ετησία έκθεση του Στέϊτ Ντιπάρτμεντ για τις θρησκευτικές ελευθερίες είναι θετικό σε γενικές γραμμές, αναφέροντας βελτιώσεις στον σχετικό τομέα, ενώ καταγράφονται οι επιβαλλόμενοι περιορισμοί από την Τουρκία στη δράση του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Ευτυχώς που υπάρχει και..η Έκθεση. Διαφορετικά...

στ. Μήνυμα, με διπλή επίθεση κατά του «άξονος του κακού» - Ιράν, Συρία, απεστάλη από τον Αμερικανό Πρόεδρο από το βήμα της Γενικής Συνελεύσεως του ΟΗΕ, χαρακτηρίζοντας ότι έχουν μετατραπεί σε «σταυροδρόμι τρομοκρατών» για την αποσταθεροποίηση της ευρύτερας περιοχής (Χαμάς-Χεζμπολάχ).

8. ΡΩΣΙΑ

α. Στην Γαλλική πρωτεύουσα μετέβη ο Ρώσος Πρόεδρος όπου είχε συζητήσεις με τον Γάλλο ομόλογό του και την Καγκελάρια της Γερμανίας, για θέματα ενεργειακής πολιτικής καθώς και για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν.

Το ενδεικτικό της τριμερούς συναντήσεως συνίσταται στο κλίμα ανησυχίας λόγω της επιδείξεως της οικονομικής ισχύος την οποία επιχειρεί η Μόσχα το τελευταίο διάστημα, και η οποία δεν αναμένεται να υποκύψει εύκολα σε πιέσεις.

β. Ανοίγματα των Ρωσικών εταιρειών πραγματοποιούνται στη Δύση (και στις ΗΠΑ) και οι ευρω-ρωσικές «παντρείες» δεν περιορίζονται μόνο σε αεροναυπηγική (Γαλλία-Γερμανία) ή στην ενέργεια (Γερμανία), αλλά επεκτείνονται στην αυτοκινητοβιομηχανία και σε νευραλγικής σημασίας τομείς, όπως η μεταλλουργία.

Θεαματικές κινήσεις στο ευρωπαϊκό σκηνικό - και όχι μόνο - με μεγάλες επιχειρηματικές δραστηριότητες, συμμαχίες και φιλόδοξα σχέδια σημειώνονται το τελευταίο διάστημα μεταξύ των ρωσικών και ευρωπαϊκών εταιρειών.

γ. Ανοικτή πρόσκληση σε ξένους επενδυτές αποτελεί το πρόγραμμα απελευθέρωσης της ρωσικής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας, με στόχο να συγκεντρωθούν 87 δις δολ. σε επενδύσεις μέχρι το 2010.

δ. Ανοικτό το ενδεχόμενο αντιποίνων άφησε το Κρεμλίνο, απαντώντας στην απόφαση της Ουάσιγκτον να επιβάλλει κυρώσεις σε ρωσικούς εξαγωγείς αμυντικών συστημάτων με την κατηγορία της πωλήσεως απαγορευμένων εμπορευμάτων στο Ιράν.

Δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο να υπάρξουν αρνητικές επιπτώσεις στις σχέσεις των δύο χωρών με τον «ψυχρό πόλεμο» για τους εξοπλισμούς, θέτοντας σε κίνδυνο συμφωνίες δισεκατομμυρίων δολαρίων και κυρίως την προσπάθεια διεισδύσεως των αμερικανικών εταιρειών στην ρωσική αγορά.

9. ΑΣΙΑ

α. Τα σχέδια του NATO να αναλάβουν τον έλεγχο του Αφγανιστάν άρχισαν να υλοποιούνται λαμβάνοντας τα ηνία από τους Αμερικανούς για το νότιο τμήμα της χώρας.

Επικίνδυνη αποστολή και πρόκληση ανελήφθη από το NATO, καθόσον εκτιμάται ως πολύ διαφορετική από όσες έχει αναλάβει έως τώρα λαμβανομένου υπόψιν ότι οι ΗΠΑ απέτυχαν εδώ και πέντε έτη. Το μόνο θετικό σημείο είναι η παρουσία της στο βόρειο και δυτικό τμήμα (ενώ στο νότιο συγκεντρώνεται η δράση των Ταλιμπάν).

β. Εκρηκτική είναι η κατάσταση στο Αφγανιστάν, όπου παρά την παρουσία χιλιάδων αμερικανικών και νατοϊκών στρατευμάτων, οι επιθέσεις των Ταλιμπάν αυξάνονται διαρκώς ενώ το λαθρεμπόριο του οπίου έχει φθάσει σε επίπεδα ρεκόρ (αύξηση παραγωγής το α' εξάμηνο κατά 40% σε σχέση με την παραγωγή του 2005). Μεγάλο μερίδιο στην κατάσταση αυτή έχει το Πακιστάν από το οποίο, λόγω μη φρουρήσεως της μεθορίου, διέρχονται στην επικράτεια νέοι ισλαμιστές αντάρτες.

Η διαιώνιση της αναταραχής ενισχύεται με εισαγομένους μαχητές στο πλευρό των Ταλιμπάν.

γ. Σε προετοιμασίες για την πραγματοποίηση υπόγειας πυρηνικής δοκιμής, της πρώτης που αποπειράται, κατηγορεί η Ουάσιγκτον την Β.Κορέα.

Το ενδεχόμενο το καθεστώς να επιχειρεί να εντείνει τις προκλήσεις ώστε να αποσπασθούν νέες παραχωρήσεις και οικονομική βοήθεια από τη διεθνή κοινότητα δεν πρέπει να αποκλείεται.

δ. Άρση του εμπάργκο όπλων το οποίο έχει επιβληθεί στην χώρα του ζήτησε εκ νέου από τις Βρυξέλες ο Κινέζος Πρωθυπουργός με την ευκαιρία της διημέρου Συνόδου Κορυφής ΕΕ-Ασίας η οποία έγινε στο Ελσίνκι.

ε. Ουδέν κράτος-μέλος του NATO δείχνει προθυμία να αποστείλει στρατιώτες στο Αφγανιστάν μετά από αίτημα του ανωτάτου διοικητού της Συμμαχίας. Οι σφοδρές συγκρούσεις Νατοϊκών δυνάμεων και Ταλιμπάν στο Ν.Αφγανιστάν καταδεικνύουν τον βαθμό επιθετικότητας των ανταρτών.

Παρά τις εκκλήσεις των ηγετών ΗΠΑ και Βρετανίας για αποστολή επιπλέον 2.500 ανδρών, μετέωρο παραμένει το σχετικό αίτημα.

στ. Την περικοπή του μισθού του κατά 30% και των Υπουργών κατά 10% προανήγγειλε ο νέος Πρωθυπουργός της Ιαπωνίας, ως παράδειγμα περιοριστικής πολιτικής, για να μειωθεί το τεράστιο δημόσιο χρέος της χώρας.

Τα ίδιο ακριβώς γίνεται και στο..Μπουζουκοσταυριστάν!!.

Η ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ Η.Π.Α. - ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. ΜΟΥΣΤΑΚΗ

Επιτίμου Διοικητού 1^{ης} Στρατιάς

Όταν ο νέος Τσάρος της Ρωσίας, όπως αποκαλείται ο Πούτιν, ανήλθε στην εξουσία τον Δεκέμβριο του 1999, έκρινε ότι έπρεπε να αλλάξει την εξωτερική πολιτική της χώρας του, γιατί τόσο η στρατηγική του Γέλτσιν (στρατηγική συμμαχία και υπακοή στις ΗΠΑ, ώστε να διατηρηθεί η Ρωσία στο προσκήνιο ως υπερδύναμη, εκμεταλλευομένη το πυρηνικό της οπλοστάσιο), όσο και του Πριμακόφ (δημιουργία αντιαξόνων, δια της συνάψεως συμμαχιών, με όσες χώρες είχαν κοινά συμφέροντα με τη Ρωσία, εναντίον των ΗΠΑ) είχαν αποτύχει και ότι έπρεπε να εφαρμόσει μια νέα πιο ρεαλιστική εξωτερική πολιτική.

Κεντρική ιδέα της νέας στρατηγικής του ήταν η ανάκτηση του χαμένου κύρους της Ρωσίας και η τόνωση του ηθικού του ρωσικού λαού, με τη χρησιμοποίηση της τεράστιας ενεργειακής δυνάμεως της χώρας και τη δημιουργία νέων αγορών για την πώληση των συμβατικών όπλων, που παράγει σε μεγάλο αριθμό η Πολεμική Βιομηχανία της χώρας του. Επίσης η αλλαγή της στάσεως απέναντι των πρώην Σοβιετικών δημοκρατικών δι'εγκαταλείψεως του μεγαλοϊδεατισμού και αντιμετώπισεώς τους ως ισότιμους εταίρους.

Εφαρμόζοντας ο Πούτιν αυτή τη στρατηγική πέτυχε :

Πρώτον : Την επανάκτηση, σε μεγάλο βαθμό, του χαμένου κύρους και της επιρροής της χώρας του στο διεθνές προσκήνιο, με ενέργειες όπως :

- Η οικονομική και στρατιωτική συνεργασία με την Κίνα με στόχο την σύμπληξη ενός αξιόπιστου πολιτικού, στρατιωτικού και ενεργειακού άξονα, ικανού να αποτελέσει το «αντίπαλο δέος» των ΗΠΑ στην παγκόσμια σκηνή. Σημαντικό ρόλο σ'αυτή την προσπάθεια θα διαδραματίσει η κινεζικής εμπνεύσεως ένωση «Οργανισμός Συνεργασίας της Σαγκάης (SCO)», στον οποίον συμμετέχουν Κίνα, Ρωσία, Ουζμπεκιστάν, Καζακστάν, Κιργισία και Τατζικιστάν. Ιδρύθηκε το 2002, με πρωτοβουλία της Κίνας και με στόχο την ανάσχεση της διεισδύσεως των ΗΠΑ στην Ασία.
- Η σύναψη ενεργειακής συνθήκης με την Ευρώπη, που τον κατέστησε στρατηγικό ενεργειακό της εταίρο.
- Η υποδομή, κατόπιν πρωτοβουλίας του, του δόγματος «διαπραγματεύσεις αντί για εκβιασμό και χρήση βίας», στο χειρισμό της κρίσεως με το Ιράν, διακηρύσσοντας προκαταβολικά ότι δεν θα υποστήριζε επιβολή οικονομικών ή άλλων κυρώσεων σε βάρος του.

- Η πρόσκληση και επίσκεψη των υπουργών της Χαμάς στη Μόσχα, παρά τις αντιδράσεις των ΗΠΑ και η σύσταση προς το Ισραήλ, για να αναγνωρίσει τη νέα κατάσταση.
- Η ανάμειξή της στην κρίση του Λιβάνου και η απαίτηση για άμεση κατάπαυση του πυρός.
- Η στήριξη της Σερβίας στο θέμα του Κοσσυφοπεδίου. Για το θέμα αυτό δηλώνει με κατηγορηματικό τρόπο σε κάθε ευκαιρία ότι, θα απαιτήσει να ισχύσει για τη Νότιο Οσετία και την Αχμπαζία που ζητούν την απόσχιση από τη Γεωργία και την ανεξαρτησία τους, όποια λύση και αν εφαρμοστεί στο Κόσοβο.
- Η διείσδυσή της στις αγορές συμβατικών οπλικών συστημάτων. Είναι ήδη ο κύριος προμηθευτής της Κίνας, των Ινδιών, του Ιράν και άλλων χωρών. Σήμερα είναι ο μεγαλύτερος εξαγωγέας πολεμικού υλικού στον κόσμο, κατέχοντας το 31% της παγκόσμιας αγοράς, έναντι του 30% των ΗΠΑ παρόλο που οι αμερικανικές βιομηχανίες κατέχουν το 63% της παγκόσμιας παραγωγής.

Δεύτερον : Την οικονομική ανασυγκρότηση της χώρας δια της ανακτήσεως από το κράτος του εθνικού ενεργειακού πλούτου, ο οποίος βρισκόταν στα χέρια των ισχυρών ιδιωτικών συμφερόντων, που διεπλέκοντο με τους περιφερειακούς κυβερνήτες, και τη ρωσική μαφία. Σίγουρα η ανατίμηση του πετρελαίου βοήθησε στην ταχύτερου του αναμενομένου οικονομική ανάκαμψη της χώρας, (αύξηση 65% από της αναλήψεως της εξουσίας από τον Πούτιν). Αυτό δίνει τη δυνατότητα στη Ρωσία :

- Να έχει το οικονομικό ανάστημα να συμμετέχει, πλέον, ως ενεργό μέλος της ομάδος G8.
- Να εισχωρεί σε ευρωπαϊκούς κολοσσούς πολεμικών βιομηχανιών όπως η EADS, η οποία, μεταξύ άλλων, κατασκευάζει τα α/φ Eurofighters, και
- Να αναπληρώνει με μιας το χρέος 23 δις Ευρώ της ΕΣΣΔ προς τη λεγομένη Λέσχη των Παρισίων.

Η ραγδαία αυτή αναβάθμιση της Ρωσίας στη διεθνή σκηνή ως μεγάλης, και πάλι, δυνάμεως, ανησύχησε τις ΗΠΑ, οι οποίες απεφάσισαν να αντιδράσουν με την εγκατάσταση ενός δικτύου αμερικανικών στρατιωτικών εγκαταστάσεως από τις ακτές της Βαλτικής μέχρι τις ακτές της Μαύρης Θάλασσας. Στο δίκτυο αυτό περιλαμβάνονται :

ΑΛΕΥΤΑΜΝΙΑ 4

- Η εγκατάσταση στο έδαφος της Πολωνίας και της Τσεχίας δέκα (10) Μονάδων αντιπυραυλικής ασπίδας για τον εντοπισμό και την καταστροφή των πυραύλων με πυρηνικές κεφαλές, που θα προέρχονται από το Ιράν, τη Β. Κορέα ή την Αλ Κάϊντα.
- Η εγκατάσταση Αμερικανικών Βάσεων στη Ρουμανία και τη Βουλγαρία με πρόσχημα τη διευκόλυνση του επιχειρησιακού σχεδιασμού στην ευρύτερη Μ. Ανατολή.
- Η διεύρυνση του ΝΑΤΟ, που θα συζητηθεί τον προσεχή Νοέμβριο στη Σύνοδο Κορυφής της Συμμαχίας και όπως αναμένεται θα αναγγελθεί η έναρξη διαπραγματεύσεων με την Ουκρανία, τη Γεωργία, την Αλβανία, την Κροατία και την ΠΓΔΜ.

Εκτιμάται ότι οι ενέργειες αυτές των ΗΠΑ αποβλέπουν :

- Στην γεωστρατηγική απομόνωση της Ρωσίας και στην αποτροπή της προσπάθειάς της να ανακτήσει την επιρροή της στις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες και
- Στην κατοχύρωση μιας περιοχής ως βάσεως για επεμβάσεις στην ευρύτερη Μέση Ανατολή και μάλιστα χωρίς τις αντιαμερικανικές διαδηλώσεις των Ευρωπαίων ή και αυτής ακόμη της Τουρκίας, όπως έγινε πριν από την εισβολή στο Ιράκ, το 2003.
- Στην απαξίωση της εντυπώσεως που καλλιεργεί η Μόσχα, ότι διατηρεί ακόμη την ισορροπία του τρόμου σε στρατηγικά πυρηνικά όπλα και να δώσουν το μήνυμα στη Ρωσία ότι δεν θα μπορέσει, ότι και αν κάνει, να περιορίσει τις δραστηριότητες και τις επιλογές της μόνης υπερδύναμης.

Στην προσπάθειά τους αυτή οι ΗΠΑ είχαν επιλέξει ως αιχμή του δόρατος την Ουκρανία, η οποία είναι η μεγαλύτερη και ισχυρότερη από τις πρώην δημοκρατίες της ΕΣΣΔ, πλην όμως ο εκφυλισμός της πορτοκαλί επανάστασης και η επάνοδος στην εξουσία του φιλορώσου Γιανούκοβιτς χάλασε τα σχέδιά τους. Ήδη ο νέος Κυβερνήτης επανέλαβε το διάλογο με τον Πούτιν και ανέστειλε τη διαδικασία εντάξεως της χώρας στο ΝΑΤΟ. Η δυσμενής αυτή εξέλιξη οδήγησε τις ΗΠΑ στην επιλογή ως επικεφαλής της Γεωργίας, αφ' ενός μεν γιατί δια μέσου αυτής διέρχεται ο αγωγός Μπακούν-Τσεϊχάν και αφ' ετέρου γιατί έχει ανοιχτούς λογαριασμούς με τη Ρωσία που υποστηρίζει την απόσχιση και ανεξαρτησία των επαρχιών της, Ν. Οσετίας και Αχμπαζίας, όπως και της Υπερδνειστερίας της Μολδαβίας. Μάλιστα έγκυροι ανα-

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 2

λυτές εκτιμούν ότι το πρόσφατο επεισόδιο με τη σύλληψη από τις αρχές της Γεωργίας τεσσάρων Ρώσων Αξιωματικών ως κατασκοπών, υποκινήθηκε από τις ΗΠΑ. Στο ίδιο συμπέρασμα κατέληξε και ο Πούτιν και γι' αυτό αντέδρασε βίαια και ανάγκασε τη Γεωργιανή Κυβέρνηση να τους αφήσει ελεύθερους. Ίσως ο Πούτιν λάβει και σκληρότερα μέτρα και κυρίως να αυξήσει την τιμή του φυσικού αερίου, το οποίο η Γεωργία πληρώνει μόνο στο 50% της διεθνούς τιμής.

Ο Πούτιν βγήκε ενισχυμένος από το επεισόδιο αυτό, γιατί αφ' ενός μεν του δόθηκε η ευκαιρία να δείξει τη δύναμή του και αφ' ετέρου η Γεωργία δεν στηρίχθηκε ούτε από την ΕΕ, η οποία έδειξε απρόθυμη να αντιπαρατεθεί, για χάρη της, με την Ρωσία, που είναι ο στρατηγικός ενεργειακός της εταίρος. Μάλιστα ο Πούτιν αισθάνθηκε τόσο ισχυρός, ώστε δεν παρέλειψε να στείλει αυστηρή προειδοποίηση στην Πολωνία, για την πρόθεσή της να επιτρέψει την εγκατάσταση αμερικανικών πυραύλων στο έδαφός της.

Στην μέχρι τώρα αντιπαράθεση ΗΠΑ και Ρωσίας για τον έλεγχο των πρώην Σοβιετικών Δημοκρατιών, φαίνεται να κερδίζει έστω και στα σημεία ο Πούτιν.

Η Ουκρανία και η Λευκορωσία έχουν αποκαταστήσει τις σχέσεις τους με τη Ρωσία και αναμένεται περαιτέρω σύσφιξη των δεσμών τους.

Η Γεωργία τηρεί φιλοαμερικανική στάση, αλλά το τελευταίο φιάσκο με το επεισόδιο των κατασκόπων, που δεν την στήριξε ούτε καν η ΕΕ, αλλά και ο φόβος να υποστεί οικονομικές κυρώσεις στον τομέα της ενέργειας από τον Πούτιν θα την κάνει πολύ επιφυλακτική στο μέλλον. Αν δεν υπήρχε το αγκάθι της Αχμπαζίας και της Ν. Οσετίας θα είχε ξαναπροσεγγίσει τη Ρωσία.

Το Τουρκμενιστάν, το Καζακστάν και το Ουζμπεκιστάν συμμετέχουν, μαζί με τη Ρωσία και την Κίνα, στον Οργανισμό Συνεργασίας της Σαγκάης (SCO) και ήδη έχουν συμφωνήσει για την πώληση του συνόλου της παραγωγής τους σε φυσικό αέριο για τα προσεχή 10 χρόνια στη Ρωσική Gazprom.

Απομένουν μόνο οι Τσετσένοι μαχητές (τρομοκράτες κατά τον Πούτιν και την ΕΕ) να συγκρούονται με τη Ρωσία, επιζητώντας την ανεξαρτησία της χώρας τους και την ίδρυση ισλαμικής δημοκρατίας.

Είναι βέβαιο ότι τελικά ο Πούτιν θα κυριαρχήσει σ' αυτές τις χώρες, γιατί η ενδυνάμωση της Ρωσίας οικονομικά θα προσελκύσει τις κοινωνίες των γειτονικών χωρών όχι μόνο λόγω των προαιωνίων δεσμών αλλά, κυρίως, γιατί οι οικονομίες τους θα καταρεύσουν αν τους χρεώσει το φυσικό αέριο στις διεθνείς τιμές.

Το γενικό συμπέρασμα που προκύπτει, από την ανάλυση της μέχρι τώρα καταστάσεως, είναι ότι η Ρωσία αργά αλλά σταθερά θα επανέλθει δυναμικά στο διεθνές προσκήνιο και θα διαδραματίζει πρωτεύοντα ρόλο, χάρις στην ενεργειακή της δύναμη, αλλά και τον Πούτιν ο οποίος δικαιούται μιας ακόμη θητείας για να ολοκληρώσει τα οράματά του. Είναι δε βέβαιο ότι η Ευρώπη που εξαρτάται στον ενεργειακό τομέα από τη Ρωσία, όχι μόνο θα τηρεί καλές σχέσεις μαζί της, παρά τις αμερικανικές αντιδράσεις, αλλά θα αναγκαστεί να συνεργαστεί μαζί της και σε όλα τα θέματα, ακόμη και τα πολιτικά.

Η Ελλάδα οφείλει να εκμεταλλευτεί την ευνοϊκή συγκυρία και να αναδείξει τη γεωστρατηγική της αξία, όσον αφορά στη διακίνηση της Ρωσικής ενέργειας προς την Ευρώπη. Πρέπει να πείσει τη Ρωσία ότι μόνον με την κατασκευή του αγωγού Μπουρκάς-Αλεξανδρούπολης θα αποτραπεί η ενεργειακή ισχυροποίηση της Τουρκίας, όπως επιδιώκουν οι ΗΠΑ, και θα αποφευχθεί ο κίνδυνος της δημιουργίας μιας δεύτερης Ουκρανίας σε βάρος των συμφερόντων της.

Βέβαια η Ελλάδα καλείται να αντιμετωπίσει και την απαίτηση της Ρωσίας να πάρει ένα μέρος από την πίττα του νέου εξοπλιστικού προγράμματος, γεγονός που αν συμβεί θα προκαλέσει τη δυσαρέσκεια των ΗΠΑ κυρίως, αλλά και των λοιπών Ευρωπαίων. Το δίλημμα είναι σοβαρό και γι' αυτό απαιτείται η μελέτη, σχεδιασμός, βούληση και συνέπεια προκειμένου να βρεθεί η χρυσή τομή. Σε κάθε όμως περίπτωση δεν πρέπει να χαθεί η ευκαιρία ενισχύσεως της γεωστρατηγικής μας αξίας, ως ενεργειακού κόμβου διακινήσεως της Ρωσικής ενέργειας προς την Ευρώπη.

«Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΘΩΡΑΚΙΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΑΠΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ»

Του Υποναύαρχου ε.α **Φ. ΚΑΜΠΕΡΗ ΠΝ**

Η «Στρατηγική θωράκιση του Ελληνισμού» σαν τίτλος και μόνο προβάλλει την διάσταση της άμυνας. Δεν ήταν όμως πάντα έτσι στο παρελθόν. Ο Ελληνισμός για πάρα πολλούς αιώνες υπήρξε η αδιαμφισβήτητη πηγή του πολιτισμού, που δεν περιοριζόταν βεβαίως μόνον στο πνεύμα, την επιστήμη και τη φιλοσοφία. Οι Έλληνες ήσαν για μεγάλο διάστημα λαός ανώτερος τεχνολογικά, οργανωτικά και διοικητικά, κυρίως όμως από πλευράς κοινωνικού συστήματος και αξιών, πράγμα που τους επέτρεπε να υπερτερούν σε ηθικό και συνοχή και ως εκ τούτου όχι μόνο να κατισχύουν εύκολα των γειτόνων λαών, αλλά και να επεκτείνονται σε βάρος τους.

Στη σύντομη εισήγησή μου θα ήθελα να παρουσιάσω μία διάσταση της Στρατηγικής θωράκισης του Ελληνισμού ιδιαίτερα σημαντική και κατά την περίοδο που ο Ελληνισμός κυριαρχούσε, αλλά και αργότερα όταν πέρασε στην άμυνα και αγωνιζόταν για την επιβίωσή του, πράγμα που συνεχίζεται ακόμη και σήμερα: **Την κυριαρχία στις θάλασσες.**

Ο Ελληνισμός γεννήθηκε στο Αιγαίο, την Κρήτη και την περιοχή της Ελληνικής χερσονήσου. Η εξάπλωση της Ελληνικής οικονομικής, πολιτικής και πολιτιστικής επιρροής σχεδόν σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο αλλά πρωτίστως στα παράλια της Μικράς Ασίας, του Ευξείνου Πόντου ακόμη και της Δυτικής Ευρώπης, πραγματοποιήθηκε δια θαλάσσης. Οι θαλάσσιες μεταφορές όμως, το εμπόριο και η επικοινωνία μακρινών λαών και πολιτισμών μέσω του κοινού τους υγρού στοιχείου δεν θα μπορούσαν να αναπτυχθούν σε τέτοιο βαθμό και να αποκτήσουν τέτοια ιστορική σπουδαιότητα χωρίς την δημιουργία οργανωμένων ναυτικών από τις κρατικές οντότητες των αρχαίων λαών.

Οι θάλασσες της Ελλάδος, του Αιγαίου και της Ανατολικής Μεσογείου υπήρξαν οι γενέτειρες των πρώτων οργανωμένων ναυτικών με παλαιότερο αυτό των Κυκλαδίτικων λαών της 3^{ης} χιλιετίας Π.Χ., το ναυτικό των Κρητών του Μίνωα και στη συνέχεια το ναυτικό των Μυκηναίων ή Αχαιών.

Η Μινωϊκή Κρήτη που κυριάρχησε στην Ανατολική Μεσόγειο και το Αιγαίο, στηριζόμενη στο στόλο της ουδέποτε οχύρωσε τις πόλεις της, ενώ ο στόλος των Μυκηναίων έφερε στην Ελλάδα τον πλούτο του Πόντου και της Μικράς Ασίας.

Στο γύρισμα μεταξύ δεύτερης και πρώτης χιλιετίας και ενώ έχουν μεσολαβήσει η παρακμή των Μυκηναίων, η κάθοδος των Δωριέων, αλλά και η απώλεια νήσων και παραλίων πόλεων σε όφελος των Φοινίκων, εμφανίζεται η ναυπήγηση καθαρά πολεμικών πλοίων με το χαρακτηριστικό έμβολο λίγο κάτω από την ίσαλο. Βλέπουμε τότε την επάνοδο των Ελλήνων στις θάλασσες και τη σταδιακή

επανάκτηση νησιών και παράλιων βάσεων με αντίστοιχη απόθεση των Φοινίκων. Τα επόμενα χρόνια θα κυριαρχήσει το πιο φημισμένο πολεμικό πλοίο της αρχαιότητας, η τριήρης.

Η εξάπλωση αυτή του Ελληνισμού αλλά και η άμυνά του έναντι των Περσών, της άλλης υπερδυνάμεως της εποχής, που ορμώνοντες εκ της Ασίας προσπάθησαν πολλές φορές να επεκταθούν προς τα δυτικά οφείλει πολλά στο ναυτικό. Οι Έλληνες και ιδιαίτερα οι Αθηναίοι, είχαν αντιληφθεί τη σημασία της στρατιωτικής θωράκισης και προπαρασκευής στη θάλασσα.

Το 483 π.Χ. ο Θεμιστοκλής αγωνίστηκε σκληρά να πείσει την Αθηναϊκή Δημοκρατία για τη διάθεση των εσόδων από τα μεταλλεία του Λαυρίου προς συγκρότηση ναυτικής δύναμης 200 τριήρων, χάρις στις οποίες επετεύχθη 3 χρόνια αργότερα η μεγαλειώδης νίκη των Ελλήνων στη ναυμαχία της Σαλαμίνας που άλλαξε τον ρόλο της ιστορίας όχι μόνο της Ελλάδος, αλλά και της Ευρώπης.

Ενάμιση αιώνα αργότερα, ο Αλέξανδρος βρέθηκε σε δεινή θέση όταν από έλλειψη χρημάτων και ίσως επειδή ήθελε να αποκλείσει κάθε σκέψη για επιστροφή διέλυσε το στόλο που τον είχε μεταφέρει στην Ασία. Ο Στόλος του Δαρείου υπό τον Μέμνονα κυριάρχησε στη θάλασσα και επεχείρησε να μεταφέρει τον πόλεμο στην Ελλάδα, στα μετόπισθεν του Αλεξάνδρου. Η στρατηγική αυτή των Περσών αντιμετωπίστηκε οριστικά, όταν ο Αλέξανδρος εξουδετέρωσε τις πηγές του περσικού ναυτικού, δηλαδή τις ναυτικές πόλεις της Φοινίκης, επανασυγκρότησε το Στόλο του και κυριάρχησε και πάλι στην Ανατολική Μεσόγειο.

Η ναυτική πολιτική της Νέας Ρώμης, της Βασιλεύουσας Κωνσταντινούπολης δεν υπήρξε ανάλογη αυτής των Ελλήνων του μακρινού παρελθόντος. Με ελαφρύτερο αποκεντρωμένο στόλο με τοπικά καθήκοντα και προέλευση, σχεδόν καθ'όλη την υπερχιλιετή ιστορία της, είχε βάλει το ναυτικό σε δεύτερη μοίρα. Η απομάκρυνση από την στρατηγική της θαλασσοκρατορίας συνέτεινε στο να απωλέσει για πολλούς αιώνες τη Δύση, να γίνει εξαρτώμενη από τις ναυτικές Δημοκρατίες της Ιταλίας, να αλωθεί από τους σταυροφόρους και σαν να μη έφθαναν αυτά, η πρωτοφανής απόφαση του Ανδρόνικου του Β' στα τέλη του 13ου αιώνα να διαλύσει τελείως το Βυζαντινό ναυτικό επειδή όπως πάντα κόστιζε ακριβώς στο δημόσιο ταμείο, συνέτεινε στην απώλεια και την ανατολής, μέχρι την οριστική κατάλυσή της από τους Τούρκους.

Στα χρόνια της σκλαβιάς, Έλληνες έμποροι караβοκύρηδες επένδυσαν σε πλοία διττής αποστολής ακριβώς όπως οι πανάρχαιοι πρόγονοί τους, δηλαδή εξοπλισμένα εμπορικά με δυνατότητα να ναυμαχούν, αλλά και να εκτελούν επιδρομές και πειρατεία. Βρέθηκε έτσι το Έθνος κατά την έναρξη της επαναστάσεως με τον τεράστιο αριθμό των 300 περίπου ναυτικών μονάδων των τριών ναυτικών νήσων Ύδρας, Σπετσών και Ψαρρών, ενώ επιπλέον 300 μονάδες ήταν στην ιδιοκτησία Ελλήνων της Κάσου και άλλων νησιών του Αιγαίου.

Ήταν η πρώτη ίσως περίπτωση που εθνικό ναυτικό είχε δημιουργηθεί πριν από το κράτος.

Το ναυτικό συνέβαλε στην ανασύσταση του νέου Ελληνικού κράτους αφ'ενός μεν με εισροή προσόδων στα ταμεία της επανάστασεως, αφ'ετέρου δε με την αντιμετώπιση και επικράτηση επί των Οθωμανών στη θάλασσα, ιδιαίτερα στην περίοδο απελευθερώσεως των ελληνικών εδαφών κατά τους βαλκανικούς πολέμους.

Σήμερα προβάλλεται ως σοβαρότατη απειλή για τον Ελληνισμό η λεγομένη παγκοσμιοποίηση, που κατά πολλούς εξασθενίζει τον εθνικό έλεγχο πάνω στο οικονομικό, νομικό ακόμη και διπλωματικό πεδίο, επηρεάζει το παραδοσιακό σύστημα αξιών της κοινωνίας, ακόμη και την εθνική ταυτότητα των Ελλήνων που διασώθηκε για τόσους αιώνες και διαφυλάχθηκε με τόσο αίμα. Ίσως κάποια ή και όλα αυτά να συμβαίνουν. Όμως, όσοι δεν βλέπουν την πραγματική απειλή για τον Ελληνισμό στην κοιτίδα του το Αιγαίο και στην Κύπρο, είναι είτε εθελουφλούντες, είτε βαθιά επιπόλαιοι.

Η Τουρκία έχοντας με επιτυχία εφαρμόσει το σχέδιο συρρικνώσεως του εναπομείναντος στα εδάφη της Ελληνισμού και έχοντας θέσει τον Ελληνισμό της Κύπρου σε ομηρία, προσπαθεί και επιτυγχάνει σταδιακά να ανατρέψει προς όφελός της το καθεστώς του Αιγαίου, αλλά και να μετατρέψει τη Κύπρο σε επίσημο προτεκτοράτο της.

Με τις συνεχείς παραβιάσεις του ελληνικού εναερίου χώρου, αλλά κυρίως με την απειλή πολέμου, έχει επιτύχει να στερείται η Ελλάδα 50000 περίπου τετραγωνικών χιλιομέτρων της επικρατείας που της δίδει το διεθνές δίκαιο της θαλάσσης, όση έκταση δηλαδή θα της παρείχε η επέκταση της αιγιαλίτιδας ζώνης από τα 6 στα 12 ναυτικά μίλια και η οποία αντιστοιχεί σε ποσοστό μεγαλύτερο του ενός τρίτου της σημερινής ελληνικής επικρατείας.

Με τις λεγόμενες χαμηλής εντάσεως συγκρούσεις όπως αυτές των ωκεανογραφικών Χόρα-Σισμική και των Ιμίων, έχει επιτύχει να θέσει στην ατζέντα των ελληνοτουρκικών διαφορών τον αυτοπεριορισμό της Ελλάδος ως προς την εκμετάλλευση των φυσικών της πόρων, αλλά και τις λεγόμενες γκρίζες ζώνες ή αδιευκρινίστου κυριαρχίας νησίδες.

Πώς όμως θωρακίζεται ο Ελληνισμός έναντι αυτής της πολύ συγκεκριμένης πραγματικής και όχι θεωρητικής ή ασαφούς απειλής;

Όπως οι πρόγονοί του δίδαξαν διαθέτει πολύτιμους πόρους για τη διατήρηση ενόπλων δυνάμεων ικανών να υπερασπίσουν τη χώρα και τα συμφέροντά της. Την ώρα που άλλες ευρωπαϊκές χώρες προβαίνουν σε δραστικές περικοπές ή και κατάργηση ενόπλων δυνάμεων, η χώρα μας προκειμένου να υπερασπιστεί τον Ελληνισμό στα νερά και τους αιθέρες του Αιγαίου και της Ανατολικής Μεσογείου,

δαπανά τεράστια ποσά για την διατήρηση του πλέον προηγμένου τεχνολογικά ναυτικού και αεροπορίας.

Πέρα όμως από αυτό, στο διπλωματικό πεδίο, η χώρα μας στήριξε την υποψηφιότητα της Τουρκίας στην Ε.Ε. ως πλήρους μέλους, χωρίς όρους και με μεγάλες υποχωρήσεις. **Πιστέψαμε τότε ότι η Τουρκία θα αναγκαζόταν να αλλάξει την πολιτική της απέναντί μας και απέναντι στη Κύπρο, μετασχηματιζόμενη σε κράτος με ευρωπαϊκές αρχές.**

Δυστυχώς, η πραγματικότητα μας διαψεύδει μέχρι τώρα οικτρά.

Παρά την μεταβολή της διπλωματικής μας στάσης την τελευταία δεκαπενταετία, αλλά κυρίως παρά την ξέφρενη κούρσα των εξοπλισμών και την ακατάσχετη οικονομική αιμορραγία στην οποία μας παρασύρει η αναθεωρητική και επεκτατική πολιτική της Τουρκίας, η πραγματικότητα δείχνει ότι **η στρατηγική της σχετικής ισορροπίας των δυνάμεων δεν παράγει από μόνη της την προσδοκώμενη αποτροπή.**

Η αποτροπή σε κάθε περίπτωση προϋποθέτει εκτός από στρατό και κατάλληλο φρόνημα. Η Ηγεσία δεν είναι δυνατό να σχεδιάζει ή να αντιδρά ερήμην της κοινωνίας. Η κοινωνία είναι τελικά εκείνη που διαθέτει το πατριωτικό φρόνημα και την υπερηφάνεια, είναι έτοιμη να θυσιάσει κάποια πράγματα, εμπιστεύεται τις ένοπλες δυνάμεις τις οποίες είναι, ή δεν είναι διατεθειμένη να ενισχύσει, να στείλει τα παιδιά της να τις υπηρετήσουν κ.ο.κ. Τα όρια λοιπόν της κόκκινης γραμμής της αποτροπής φθάνουν μέχρι εκεί που επιτρέπει το γενικότερα επικρατούν πνεύμα αποφασιστικότητας της χώρας, δηλαδή λαού και Ηγεσίας, ενώ το χρώμα της από κόκκινο μπορεί να γίνει και γκρί όταν δοκιμάζεται στις εσχατιές του έθνους και η σύγκρουση χαρακτηρίζεται χαμηλής εντάσεως.

Το πανάκριβο ναυτικό μας και η ακόμη πιο ακριβή αεροπορία μας κυριαρχούν στις Ελληνικές θάλασσες όταν υπάρχει ενιαίο πνεύμα για το τι συνιστά εθνικό συμφέρον και πώς πρέπει να προστατευθεί, όταν όλοι αντιλαμβανόμαστε τους λόγους για τους οποίους πρέπει να κάνουμε θυσίες και όταν είμαστε ενημερωμένοι για το τι πραγματικά συνιστά απειλή για τον Ελληνισμό.

Όταν θα δούμε τις Ηγεσίες να αντιμετωπίζουν τη στρατιωτική θητεία ως ύψιστο προς τον Ελληνισμό καθήκον και όχι ως αντικείμενο ψηφοθηρίας και όταν θα δούμε τους Έλληνες γονείς να ζητούν να υπηρετήσουν τα παιδιά τους στα σύνορα της πατρίδος στον Εύρο, στο Καστελλόριζο και την Κύπρο και όχι στα σύνορα Παπάγου - Χολαργού, τότε θα μπορούμε να ελπίζουμε ότι οι θυσίες για την αμυντική θωράκιση του Ελληνισμού θα αποδώσουν όταν χρειαστεί.

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ Η Ε.Ε. ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ/ΚΡΙΣΗΣ;

Ενημερωτικό Δελτίο του Συμβουλίου της Ε.Ε.

Βρυξέλλες, 15 Ιουνίου

2006

Οι καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, κρίσεις και καταστροφές - είτε φυσικές είτε προκαλούμενες από τον άνθρωπο - μπορούν να λάβουν πολλές μορφές. Τα τελευταία χρόνια, η υφήλιος γνώρισε καταστροφές όπως το τσουνάμι του Ινδικού Ωκεανού, τον τυφώνα «Κατρίνα», πολλούς σοβαρούς σεισμούς σαν αυτούς που προκάλεσαν μεγάλες ζημιές στο Πακιστάν και την Ιάβα, καθώς και μεγάλες τρομοκρατικές επιθέσεις εντός και εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η ΕΕ χρειάστηκε να αντιμετωπίσει πλημμύρες μεγάλης κλίμακας, πυρκαγιές δασών, θαλάσσιες καταστροφές και βιομηχανικά ατυχήματα.

Κάθε χώρα είναι υπεύθυνη για την αντιμετώπιση των καταστάσεων έκτακτης ανάγκης και την προστασία των πολιτών στην επικράτειά της και αποφασίζει πότε χρειάζεται εξωτερική βοήθεια. Ευθύνη επίσης των κυβερνήσεων είναι να προσφέρουν βοήθεια στους πολίτες της που πλήγονται από καταστάσεις έκτακτης ανάγκης οι οποίες προκαλούνται όταν βρίσκονται εκτός της χώρας τους. Επομένως, εάν η διαχείριση μιας κατάστασης έκτακτης ανάγκης/κρίσης μπορεί να γίνει από την πληγείσα χώρα χωρίς εξωτερική βοήθεια, εφαρμόζονται οι εθνικές ρυθμίσεις. Σε πολλές περιπτώσεις όμως, ζητείται και συχνά διατίθεται βοήθεια από άλλες χώρες βάσει διμερών ή περιφερειακών διακυβερνητικών συμφωνιών.

Επιπλέον, η ΕΕ μπορεί να διαδραματίσει - και έχει διαδραματίσει - σημαντικό ρόλο αρωγής σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης και καταστροφών, διευκολύνοντας, όταν χρειάζεται, την παροχή, οργάνωση και το συντονισμό των μέσων της διεθνούς βοήθειας των κρατών μελών με πνεύμα ενεργητικής αλληλεγγύης. Η ΕΕ συνεχίζει να αναπτύσσει δυνατότητες και διαδικασίες προκειμένου να το πράττει με ακόμη καλύτερο και ταχύτερο τρόπο. Ιδιαίτερα, εστιάζει τα εξής :

- Να παρέχει γρήγορα και αποτελεσματικά βοήθεια όταν και όπου χρειαστεί.
- Να ενισχύει την αλληλεγγύη μεταξύ κρατών μελών, ενισχύοντας κυρίως το συντονισμό των διαθέσιμων μέσων, και
- Να βελτιώνει την προξενική βοήθεια προς τους πολίτες της ΕΕ που ζουν στο εξωτερικό.

Ταχεία και Αποτελεσματική Βοήθεια της ΕΕ όπου είναι απαραίτητη

Ύστερα από τις καταιγίδες το χειμώνα του 1999 στη Γαλλία, η ΕΕ δημιούργησε το 2001 **κοινοτικό μηχανισμό πολιτικής προστασίας**, με τον οποίο διευκολύνθηκε, έκτοτε, η αντίδραση των κρατών μελών της ΕΕ στην αντιμετώπιση

πολλών καταστροφών, τόσο εντός, όσο και εκτός ΕΕ. Στις παρεμβάσεις περιλαμβάνονται πολλές πλημμύρες και πυρκαγιές δασών στην Ευρώπη, η καταστροφή του τσουνάμι στη Νοτιοανατολική Ασία (2004), ο τυφώνας «Κατρίνα» στις Ηνωμένες Πολιτείες (2005) και οι σεισμοί στο Μπαμ του Ιράν (2003), στο Πακιστάν (2005) και στην Ιάβα της Ινδονησίας (2006).

Σε κάθε μία περίπτωση, ο μηχανισμός διευκόλυνε την παροχή, από μέρους της ΕΕ και των κρατών μελών, μεγάλου φάσματος εμπειρογνωμοσύνης, ανθρώπινου δυναμικού και εξοπλισμού. Στην παρασχεθείσα βοήθεια περιλαμβάνονταν ομάδες έρευνας και διάσωσης, φαρμακευτικές προμήθειες, ομάδες και αεροπλάνα κατάσβεσης του πυρός, αντλίες, σκηνές και κουβέρτες, τρόφιμα και νερό, ιατρικό προσωπικό, εξοπλισμός ιατρικής περίθαλψης, υπαίθρια νοσοκομεία, μονάδες καθαρισμού του νερού, αντιρρυπαντική στήριξη, επικοινωνίες και απολύμανση.

Η βοήθεια αυτή ενεργοποιήθηκε μέσω του Κέντρου Παρακολούθησης και Ενημέρωσης για την Πολιτική Προστασία (MIC) της Επιτροπής, το οποίο λειτουργεί καθημερινά και σε εικοσιτετράωρη βάση και το οποίο συνδέεται με πολλά συστήματα έγκαιρης προειδοποίησης των κρατών μελών. Η ΕΕ μπορεί να αποστέλλει ομάδες επιτόπιας αξιολόγησης και συντονισμού προκειμένου να παρακολουθείται η κατάσταση και οι ανάγκες και να διευκολύνεται ο συντονισμός της βοήθειάς της. Μπορεί επίσης να βοηθήσει στην παροχή ουσιαστικών πληροφοριών (εικόνες μέσω δορυφόρου, κ.λ.π.) και στη σύνδεση με τις αρμόδιες αρχές.

Η Υπηρεσία ανθρωπιστικής βοήθειας της Επιτροπής (**ECHO**) προσφέρει επείγουσα βοήθεια και αρωγή προς τα θύματα φυσικών καταστροφών ή ένοπλων συγκρούσεων εκτός ΕΕ. Στόχος της βοήθειας είναι να επωφεληθούν απευθείας όσοι υποφέρουν, ανεξαρτήτως ηλικίας, θρησκείας ή πολιτικών πεποιθήσεων.

Η ΕΕ (Γραμματεία του Συμβουλίου) μπορεί να διευκολύνει την κινητοποίηση και το συντονισμό μεγάλου φάσματος **στρατιωτικών μέσων και δυνατοτήτων για την προστασία του άμαχου πληθυσμού** που μπορούν να διαθέσουν εθελοντικά τα κράτη μέλη. Ειδικότερα, η ΕΕ συμφώνησε προσφάτως να θεσπίσει διαδικασίες εντοπισμού δυνητικά διαθέσιμων στρατιωτικών ή ναυλωμένων από το στρατό μεταφορικών δυνατοτήτων και συντονισμού της χρησιμοποίησής τους οσάκις χρειάζεται να συμπληρωθούν τα πολιτικά μέσα μεταφοράς.

Βάσει των προτάσεων του ΓΓ/ΥΕ, κ. Σολάνα, οι οποίες εγκρίθηκαν από το Συμβούλιο, οι μηχανισμοί περιλαμβάνουν τη δημιουργία άμεσων και επί 24ώρου βάσεως συνδέσεων μεταξύ των αρμόδιων μονάδων των υπουργείων άμυνας των κρατών μελών, καθώς και με το ευρωπαϊκό κέντρο συντονισμού εναέριων μεταφορών (Eindhoven) και το αντίστοιχο κέντρο για τις θαλάσσιες μεταφορές (Αθήνα).

Επίσης, η συνεργασία με άλλους διεθνείς οργανισμούς και τον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό αποτελεί ουσιαστικό παράγοντα αντιμετώπισης των καταστροφών από την ΕΕ. Αυτό ισχύει κυρίως για τα ΗΕ. Πράγματι, τα ΗΕ διαδραματίζουν πρωταρχικό ρόλο στην αντιμετώπιση των καταστροφών εκτός ΕΕ. Η ΕΕ ενέκρινε διακανονισμούς σύνδεσης με τα ΗΕ σε περιπτώσεις καταστροφών και συμβολής της σε περιπτώσεις αντιμετώπισής τους υπό την αιγίδα του ΟΗΕ.

Ισχυρότερη Αλληλεγγύη μεταξύ των Κρατών Μελών

Για τις μείζονες καταστάσεις έκτακτης ανάγκης εντός ή εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η ΕΕ καθιέρωσε ρυθμίσεις για το συντονισμό σε περιπτώσεις κρίσης προκειμένου να γίνεται με ταχύ και συνεπή τρόπο ο συντονισμός και η λήψη των αποφάσεων τόσο σε πολιτικό, όσο και σε επιχειρησιακό επίπεδο :

Πρώτον, υπάρχουν εσωτερικές ρυθμίσεις για τον **πολιτικό συντονισμό** στις Βρυξέλλες, με τις οποίες διευκολύνεται η καλύτερη συντονισμένη αντίδραση της ΕΕ.

Δεύτερον, έχουν προκαθοριστεί **σημεία επαφής και επιχειρησιακά δίκτυα** στα κράτη μέλη, τα θεσμικά και άλλα όργανα της ΕΕ (όπως η Ευρώπη) και τους διεθνείς οργανισμούς τα οποία λειτουργούν καθημερινά επί 24ώρου βάσεως και τα οποία μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε περίπτωση σοβαρής κατάστασης έκτακτης ανάγκης ή κρίσης. Τα σημεία επαφής αυτά καλύπτουν τομείς, όπως πολιτική προστασία, υγεία, επιβολή του νόμου, δημόσια τάξη, πυρηνική ασφάλεια, ασφάλεια τροφίμων καθώς και στρατιωτική και προξενική υποστήριξη.

Όλα τα κράτη μέλη έχουν ήδη δημιουργήσει ή πρόκειται να δημιουργήσουν τις απαραίτητες εσωτερικές δομές ώστε να εξασφαλιστεί ότι θα είναι σε θέση να αντιδράσουν γρήγορα σε αιτήματα βοήθειας που αφορούν καταστάσεις έκτακτης ανάγκης ή κρίσεων, όπως συντονισμένες τρομοκρατικές επιθέσεις ή πανδημία γρίπης.

Τι συμβαίνει όταν είστε πολίτης της ΕΕ ή μιας προσχωρούσας χώρας και βρίσκεστε στο εξωτερικό;

Όλοι οι πολίτες της ΕΕ και των προσχωρούσων χωρών μπορούν να έχουν προξενική προστασία στο εξωτερικό από οποιαδήποτε προξενική υπηρεσία οιαδήποτε κράτους μέλους της ΕΕ. Θα υπάρχει πάντα μια πρεσβεία ή ένα προξενείο κάποιου κράτους μέλους που θα μπορεί να σας βοηθήσει σε περίπτωση μεμονωμένης ή ευρείας κλίμακας κατάστασης έκτακτης ανάγκης, ακόμη και αν δεν είστε υπήκοος του κράτους μέλους αυτού. Θα σας βοηθήσουν με τους ίδιους όρους που βοηθούν τους δικούς τους υπηκόους.

Κατά συνέπεια, εάν υπήρξατε θύμα καταστροφής ή τρομοκρατικής επίθεσης στο εξωτερικό και δεν υπάρχει πρεσβεία ή προξενείο της δικής σας χώρας, μπορείτε να

ζητήσετε από οποιαδήποτε άλλη πρεσβεία ή προξενείο της ΕΕ να ενημερώσει τους συγγενείς σας ή να σας δώσει οδηγίες για το πώς θα σας παρασχεθεί η δέουσα ιατρική περίθαλψη ή πώς θα εξασφαλισθεί η αναχώρησή σας.

Επιπλέον, εάν χάσατε ή εξαφανίστηκαν τα ταξιδιωτικά σας έγγραφα και η χώρα σας δεν έχει πρεσβεία ή προξενείο εκεί, μπορείτε να πάρετε προσωρινά ταξιδιωτικό έγγραφο ΕΕ από πρεσβεία ή προξενείο άλλου κράτους μέλους, με το οποίο θα μπορέσετε να επιστρέψετε στη χώρα σας.

Οι προξενικές αρχές των κρατών μελών είναι συντονισμένες καλά και ενημερώνονται διαρκώς σε περίπτωση κατάστασης έκτακτης ανάγκης ή κρίσης.

Σε περίπτωση που πολίτες της ΕΕ πληγούν από κάποια κρίση ή καταστροφή εκτός της Ένωσης, οι προσπάθειες που καταβάλλουν οι ομάδες βοήθειας σε περιπτώσεις κρίσεων των εθνικών τους προξενικών αρχών μπορούν να υπολογίζονται στην υλικότεχνική υποστήριξη των αντιπροσωπειών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής που υπάρχουν σε σχεδόν όλες τις χώρες του κόσμου.

Επίσης, οι πολίτες της ΕΕ οι οποίοι βρίσκονται σε χώρες που δεν ανήκουν στην ΕΕ έχουν τη δυνατότητα να προσφύγουν στις υπηρεσίες των σημείων ενημέρωσης της ΕΕ στη διάρκεια των μεγάλων διεθνών γεγονότων, όπως οι Ολυμπιακοί αγώνες ή τα παγκόσμια κύπελλα ποδοσφαίρου.

Στην ιστοσελίδα του Συμβουλίου έχει συνταχθεί ενημερωτικό φυλλάδιο προς χρήση του ευρέος κοινού, το οποίο εξηγεί τι είδους βοήθεια μπορεί να παρασχεθεί και υπό ποιους όρους.

Χρηματοδότηση

Δυνάμει της δημοσιονομικής προοπτικής, έχουν διατεθεί οι ακόλουθοι πόροι :

- Για δραστηριότητες άμεσης ανθρωπιστικής ανακούφισης, ποσόν 1,5 δισεκατομμυρίων ευρώ για το διάστημα 2007-2013, με χωριστό αποθεματικό επείγουσας βοήθειας.
- Κεφάλαια ειδικά για ενέργειες πολιτικής προστασίας προς αντιμετώπιση καταστάσεων έκτακτης ανάγκης, με προϋπολογισμό τουλάχιστον 120 εκατομμυρίων ευρώ για το διάστημα 2007-2013.
- Για ενίσχυση σε καταστάσεις κρίσεων ή διαφαινόμενης κρίσης εκτός ΕΕ, σε περίπτωση που δεν υπάρχει ή πρέπει να συμπληρωθεί η κοινοτική ανθρωπιστική βοήθεια, και για να διευκολυνθεί η αποκατάσταση μετά την καταστροφή, ποσό περίπου 2,5 δισεκατομμυρίων ευρώ για το διάστημα 2007-2013.

ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Θεμελιώδεις έννοιες και στο σύγχρονο διεθνές περιβάλλον

Του κ. Η. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

**Ιστορικού - Διδάκτορας Λουδοβικείου-Μαξιμιλιανείου Πανεπιστημίου Μονάχου
- Αναλυτού Διεθνούς Πολιτικής**

«The continuing absence of an international order characterized by permanent peace means that the first duty of a government is to provide for the core values of national security. (...) Strategy per se is a realm of necessity rather than of choice. Virtually every country on earth has a defence policy, no matter how minimal, whether publicly articulated or not. Even Iceland, which has no national armed forces, has a national security policy (...)»^[1]

1. Η έννοια του Εθνικού Συμφέροντος στο σύγχρονο διεθνές περιβάλλον.

Η προϊούσα αλληλεξάρτηση^[2], η οποία παρατηρείται στην σύγχρονη Διεθνή Πολιτική και Οικονομία, συνιστά αναμφιβόλως σοβαρή πρόκληση για τους κρατικούς δρώντες του διεθνούς συστήματος, υπό την έννοια ότι οι τελευταίοι καλούνται να αναπτύξουν και να επιδείξουν αξιόλογες ικανότητες προσαρμογής και συνεργασίας, προκειμένου να επιτύχουν την εξυπηρέτηση των *Εθνικών Συμφερόντων και Σκοπών* τους.

Συγχρόνως όμως, η εξέλιξη αυτή προσλαμβάνεται, από μερίδα ακαδημαϊκών πολιτών, γνωμηγητόρων ή, ενίοτε, και πολιτικών ιθυνόντων ακόμη, ως απόδειξη της υποτιθέμενης βασιμότητας του ιδεολογήματος της «*διεθνούς κοινωνίας*». Υπό το κράτος δε παρομοίων ιδεολογημάτων διαπιστώνεται, από τους «*καντιανίζοντες*» άμα δε και θεολογούντες διεθνολόγους, η (υποτιθέμενη) υποχώρηση - μέχρις ολικής εκλείψεως - της έννοιας του *Εθνικού Συμφέροντος*, αλλά και η κατάργηση και αυτού του *Έθνους-Κράτους*.

Βεβαίως, δύσκολα θα διαφωνήσει κανείς με την παρατήρηση ότι, στο σημερινό διεθνές σύστημα, η έννοια του Εθνικού Συμφέροντος καθίσταται ολοένα και δυσχερέστερο να προσδιορισθεί^[3] - ή, τουλάχιστον, να προσδιορισθεί μονοσήμαντα. Ωστόσο, κατά την αντίληψη της Σχολής του *Πολιτικού Ρεαλισμού* και του *Νεο-Ρεαλισμού*^[4], τούτο συμβαίνει όχι επειδή εξέλιπε το Εθνικό Συμφέρον (ή αυτό τούτο το Έθνος-Κράτος), αλλ' επειδή τα κράτη, συμμετέχοντας σε πολυμερείς/διεθνείς δομές και *Νέους Πόλους Συγκεντρώσεως Διεθνούς Ισχύος*^[5], επιδιώκουν ολοένα και περισσότερο (και ολοένα και ευφύτερα) να εξυπηρετούν τα Εθνικά Συμφέροντά τους όχι προδήλως και απ'ευθείας αλλά *μέσω* της επιρροής την οποία αυτά (τα κράτη) ασκούν στους κοινούς θεσμούς και τις κοινές πολιτικές των προαναφερθεισών πολυμερών/διεθνών δομών. Συναφώς, άλλωστε, και αναφορικά προς την ασκηθείσα κριτική έναντι του Πολιτικού Ρεαλισμού και Νεο-Ρεαλισμού περιοριζόμεθα, στο παρόν, να υπενθυμίσουμε την παρατήρηση του Καθηγητού **Gottfried-Karl Kindermann**, κατά την οποία ο Νεο-Ρεαλισμός αντιλαμβάνεται «τις έννοιες του Συμφέροντος και της Ισχύος ποικιλομόρφως *πολυλειτουργικώς*, δηλαδή όχι ως αναγόμενες αποκλειστικώς σε πολιτικές και στρατιωτικές παραμέτρους αλλά επίσης σε οικονομικές και κοινωνικοπολιτισμικές αντίστοιχες.^[6]

Εν προκειμένω δε, οφείλει να ληφθεί σοβαρώς υπ' όψιν η καίρια παρατήρηση του **Hans-Dieter Heumann** αναφορικός ιδίως προς την Πολιτική της λεγομένης *Ευρωπαϊκής Ολοκληρώσεως*: «*Εκείνο το οποίο, πρωτίστως, απαγορεύεται κατά την εξέταση της Integrationspolitik, είναι η εξιδανίκευσή της, ωςάν αυτή να ήτο μία διαδικασία, κατά την οποία η Εθνική Ισχύς και τα Εθνικά Συμφέροντα ουδένα ρόλο πλέον διαδραματίζουν.*»^[7]

«*Το αντίθετο ισχύει*», υπογραμμίζει μετ' εμφάσεως ο προαναφερθείς και εξηγεί: «*Τα επιμέρους κράτη σαφώς επιχειρούν να ασκήσουν εθνική επιρροή επί της κοινής πολιτικής και των κοινοτικών θεσμών. Μπορεί μιν οι σκοποί της Ευρωπαϊκής Ενώσεως να διατυπώνονται, σε αυξανόμενο βαθμό, δι-εθνικώς και υπερ-εθνικώς, αλλά τα κίνητρα και οι κατευθύνσεις προκύπτουν εκ των εθνικών προοπτικών.*»^[8] Διακρατικές και υπερεθνικές συμβάσεις και συνομολογήσεις, διπλωματικού, αμυντικοπολιτικού ή οικονομικού χαρακτήρος, καθίστανται δυνατές εφ' όσον όλα τα συμβαλλόμενα έθνη-κράτη συμπράττουν - επί της αρχής, έστω, και ασχέτως επιμέρους διαφωνιών. Συμπράττουν δε εφ' όσον οι ιθύνοντες κρίνουν ότι τούτο εξυπηρετεί - κατά τον άλφα ή τον βήτα τρόπο, βραχυπροθέσμως ή μακροπροθέσμως) τα Εθνικά Συμφέροντά τους (εξ ου, άλλωστε, και η χρήση του όρου «*κοινή πολιτική*» αντί του όρου «*ενιαία*»!).

Συνεπώς, το δόγμα των αλληλεξαρτωμένων Εθνικών Συμφερόντων στο σύγχρονο διεθνές περιβάλλον ασφαλώς ισχύει, τουλάχιστον για τις ούτω καλούμενες Δυτικές Δημοκρατίες. Εν τούτοις, ο αναλυτής της Διεθνούς Πολιτικής και Ασφαλείας οφείλει, από καιρού εις καιρόν, να επιχειρεί να ξεδιαλύνει τον ιστό της περιλάλητης αλληλεξαρτήσεως, απομυθοποιώντας την, ούτως ώστε να μπορεί να ερευνήσει το εύρος και το ποιόν, την ισχύ και τα τρωτά, αυτής της θαυμαστής και εντυπωσιακής αλληλουχίας, υπό το πρίσμα των διαφόρων εθνοκρατικών επιδιώξεων και συμφερόντων, προκειμένου να καταστεί δυνατόν να εξαχθούν ασφαλή επιστημονικά και πολιτικά συμπεράσματα.

Διότι «*όπισθεν του όρου του συρμού "αλληλεξαρτώμενα συμφέροντα" υποκρύπτονται, όχι σπανίως, οι μεμονωμένες κατευθύνσεις των ποικίλων Εθνικών Συμφερόντων*», κατά την εύστοχη παρατήρηση του **Christian Hacke**.^[9] Ιδίως δε η *Πολιτική για την Ασφάλεια* - πεδίο το οποίο, ούτως ή άλλως, αποτελεί «*ιστορικώς και πολιτικώς, το βασίλειο του Έθνους-Κράτους*» (**Hacke**) - παραμένει «*και στην ολοκληρούμενη Ευρώπη, κατ' ουσίαν, εθνικώς προσανατολισμένη, μέχρι σήμερα.*»^[10]

Συνεπώς, το κρίσιμο ερώτημα της εποχής μας σε σχέση προς το Εθνικό Συμφέρον, δεν είναι, όπως συχνέστατα τίθεται υπό των εκπροσώπων της Ιδεαλιστικής Σχολής, το εάν το Εθνικό Συμφέρον εκλείπει, αλλά *ποιά* εκ των επιμέρους Εθνικών Συμφερόντων «*κοινοτικοποιούνται*», ποια δηλαδή εξ αυτών μπορούν να υπαχθούν, και όντως υπάγονται, σε ένα υπερκείμενο συμφέρον ενός Νέου Πόλου Συγκεντρώσεως Διεθνούς Ισχύος ή ενός Διεθνούς Καθεστώτος, χωρίς όμως να διακινδυνεύσει εκ του λόγου αυτού ο *πυρήνας* του Εθνικού Συμφέροντος εκάστου κρατικού δρώντος - αλλά, απ'εναντίας, να αποκομίσει πρόσθετο κέρδος. Και ο περί ου ο λόγος πυρήνας δεν είναι άλλος από την *Ασφάλεια*, είτε πρόκειται για την ασφάλεια της επικρατείας του έναντι εξωτερικής απειλής, είτε πρόκειται για την προστασία της καθεστηκυίας πολιτειακής τάξεως, του τρόπου βίου και της ευημερίας των πολιτών του.

Επομένως, η τρέχουσα πρόσληψη, εκ μέρους ποικίλων ακαδημαϊκών «διδασκάλων», γνωμηγητόρων και πολιτικών ιθυνόντων, της συμμετοχής των κρατών σε υπερεθνικά σύνολα ως δηλωτικής της εκλείψεως του Εθνικού Συμφέροντος - επικαλούμενη μάλιστα ως τυπικό παράδειγμα αυτής της εξελίξεως την περίπτωση της Ε.Ε. - παρορά το γεγονός ότι η περί ης ο λόγος εξέλξη επιδέχεται και την *αντίστροφη* ανάγνωση: Η περιλάλητη *απώλεια* (μερική, έστω) Εθνικής Ισχύος και εκχώρηση Εθνικής Κυριαρχίας (ονομαστική, ή και έμπρακτη σε πολλούς τομείς) σημαίνει, ταυτοχρόνως, και *προσθήκη* Εθνικής Ισχύος (Machtakkumulation), και, υπ' αυτήν την έννοια, *διεύρυνση* Εθνικής Κυριαρχίας.

Οι αντοχές του εθνικοκρατικού προτύπου δοκιμάζονται μεν, πλην όμως δεν καταργούνται. Το δε Έθνος-Κράτος, μακράν του να διαλύεται, να καταργείται κλπ (όπως δεν κουράζονται να εξαγγέλλουν οι θεολογούντες θιασώτες του *Ολοκληρωτικού Μετα-Εθνικού Προοδευτισμού*)^[11], *μετεξελίσσεται*, προσδιορίζει τους όρους συμμετοχής του σε Νέους Πόλους Συγκεντρώσεως Διεθνούς Ισχύος και την έκταση των εκχωρηθησομένων σ' αυτούς εξουσιών και αρμοδιοτήτων του, έχοντας όμως πάντοτε κατά νουν ότι η διαδικασία αυτή αποσκοπεί ακριβώς σε μία «*βελτιστοποίηση*» (Optimierung), κατά την διατύπωση του Καθηγητού **Hans-Peter Schwarz**, της προαγωγής των Εθνικών Συμφερόντων του, τόσο επί της ουσίας όσο και μεθοδολογικώς.

Ως προερχόμενος από την «κλασσική» *Διπλωματική Ιστορία*, ο γράφων θεωρεί ότι δεν μπορεί να έχει ως συλλογιστική και αναλυτική αφετηρία ιδεαλιστικές/διεθνιστικές αντιλήψεις περί της Διεθνούς Πολιτικής. Προτιμά να εκκινεί από ρεαλιστικής αφετηρίας, παραμένοντας βεβαίως ευεπίδεκτος σε γόνιμες επιρροές άλλων συγγενών ρευμάτων σκέψεως. Προδήλως, η εστίαση στην απτή και αδιάψευστη πραγματικότητα του Έθνους - και, κατ' επέκτασιν, στο Εθνικό Συμφέρον - δεν σημαίνει ότι αποκλείεται στο διηλεκές η μετάβαση σε ένα άλλο διεθνοσυστημικό επίπεδο, όπου θα επικρατεί ένα πρότυπο *διάφορο* του (κρατούντος τους τελευταίους τρισημίσι αιώνες) Βεσφαλιανού. Τουναντίον, η γεωπολιτική δυναμική ορισμένων Πόλων Συγκεντρώσεως Διεθνούς Ισχύος πιθανόν να οδηγήσει στην εμφάνιση ενός διεθνούς συστήματος, τους κυρίους δρώντες του οποίου θα αποτελούν οι πολιτικές (μετα-Βεσφαλιανές) εκφράσεις των μεγάλων φυσικών/γεωγραφικών Χώρων.

Εν τούτοις, η ειδοποιός διαφορά της ρεαλιστικής αναλύσεως από την κανονιστική/διεθνιστική έγκειται στην ψυχραιμια, απορρέουσα από ιστορική επίγνωση, παραδοχή ότι, εάν κάποτε οδηγηθούμε σε ανάλογο επίπεδο, τούτο θα συμβεί όχι επειδή «έτσι θέλει» - ή φαντασιώνεται - ένας *ολοκληρωτικός ντετερμινισμός*, αλλά μόνον εάν και εφ' όσον έχει, εν τω μεταξύ, προκύψει και *ωριμάσει* μία *κοινή Ευρωπαϊκή συνείδηση*, θεμελιωμένη επί σταθεράς και κοινής *πολιτισμικής/ιστορικής* βάσεως.

2. Πολιτική Εθνικής Ασφαλείας και Εθνική Αμυντική Στρατηγική

Η ορθή απάντηση στο «δίλημμα ασφαλείας» (*security dilemma*), το οποίο ταλανίζει όλα τα Κράτη,^[12] η εξασφάλιση της συνεχούς ανεξάρτητης υπάρξεως, αποτελεί πρώτιστο σκοπό εκείνων που φέρουν την ευθύνη της λήψεως αποφάσεων για το παρόν και το μέλλον εκάστου Κράτους. Η πολιτική δράση των ιθυνόντων για την εξυπηρέτηση του προαναφερθέντος σκοπού συνιστά την **Πολιτική Εθνικής Ασφαλείας**.^[13]

Με άλλους λόγους, ως Πολιτική Εθνικής Ασφαλείας μπορεί να χαρακτηριστεί το σύνολο των μέτρων στρατιωτικής, πολιτικοδιπλωματικής, οικονομικής και ψυχολογικής φύσεως, η λήψη των οποίων εγγυάται ότι, πρώτον, ένα Κράτος δεν θα εξαναγκασθεί καθ' οιονδήποτε τρόπο στην εκχώρηση κεκτημένων του, υλικής ή αξιακής φύσεως - των Εθνικών Συμφερόντων - προκειμένου να αποφύγει την εμπλοκή του σε πόλεμο, και ότι, δεύτερον, το Κράτος αυτό θα είναι σε θέση να υπερασπισθεί επιτυχώς τις εν λόγω αξίες, εφ' όσον η πολεμική εμπλοκή καταστεί, παρά ταύτα, αναπόφευκτη. Αυτοί οι σκοποί αντιστοιχούν στις δύο τυπικές διαστάσεις της Πολιτικής Ασφαλείας, σύμφωνα με την ανάλυση του **Glenn Snyder**: την **Αποτροπή** (*Deterrence*) και την **Άμυνα** (*Defence / Defense*).^[14]

Επί των ημερών μας έχει καταστεί διεθνώς αποδεκτό ότι η Πολιτική Εθνικής Ασφαλείας (*National Security Policy*) υπερβαίνει τα στενά όρια της **Άμυντικής Πολιτικής** και περιλαμβάνει το σύνολο των κρατικών ενεργειών που αποσκοπούν στην έγκαιρη και επαρκή διάθεση των καταλλήλων μέσων, διά των οποίων ικανοποιείται το αίτημα ασφαλείας ενός Έθνους και αποσοβείται κάθε άμεσος και ορατός **κίνδυνος** αλλά και κάθε λανθάνουσα **απειλή** κατά των **Εθνικών Συμφερόντων**.^[15]

Επομένως, στην Πολιτική για την Εθνική Ασφάλεια εμπίπτουν:

α) Η Σχεδίαση της **Εθνικής Στρατιωτικής Άμυντικής Στρατηγικής**, όπως αυτή ορίζεται από τον **Sir Basil Liddell-Hart**^[16] και η οποία αποσκοπεί στην αντιμετώπιση πάσης εξωτερικής απειλής (*external threat*).

β) Η Σχεδίαση μιας **Πολιτικής Εθνικής Συνοχής** (*Situational Security Policy*, κατά **Huntington**), η οποία αποβλέπει στην πρόληψη ενδεχομένης **διαβρώσεως** (*erosion*) της Εθνικής Ασφαλείας από τάσεις και μεταβολές κοινωνικής, οικονομικής, δημογραφικής και οικολογικής φύσεως, οι επιπτώσεις και παρενέργειες των οποίων εκδηλώνονται σε βάθος χρόνου. Η βελτίωση των όρων Εθνικής Ασφαλείας επιτυγχάνεται με την εδραίωση της Εθνικής Ενότητας μέσω μέτρων προστασίας του **κοινωνικού ιστού** και της **δημογραφικής συνοχής** καθώς και με την βελτίωση της **οικονομικής καταστάσεως** του Κράτους.^[17]

Πόση σημασία έχει ο οικονομικός, ιδιαίτως, παράγων για την καλή και αποτελεσματική Ασφάλεια ενός Έθνους συνάγεται και από την ιστορική εμπειρία. Χαρακτηριστικές είναι οι απόψεις Ανωτάτου Βρετανού Αξιωματούχου (**Λόρδος Inskip**), ο οποίος δήλωνε το 1937: «*Seen in its true perspective, the maintenance of our economic stability would more accurately be described as an essential element in our defensive strength: one which can properly be regarded as a fourth arm in defence (.) without which purely military effort would be of no avail.*»^[18]

γ) Η Σχεδίαση μιας **Πολιτικής Εσωτερικής Ασφαλείας** (*Internal Security Policy*, κατά **Huntington**), η οποία αποσκοπεί στην αποσόβηση της **υπονομεύσεως** (*subversion*) της Εθνικής Ασφαλείας εκ των έσω.^[19]

Σχετικά με το σημείο αυτό, ας αναλογισθούμε και πάλι το ιστορικό προηγούμενο π.χ. της Μεγάλης Βρετανίας κατά την δεκαετία του '30, όταν - εν όψει του Γερμανικού

κινδύνου - διαπιστώθηκε έλλειψη όχι μόνο των υλικών αλλά και των ιδεολογικών όπλων που απαιτούσαν οι περιστάσεις, και τούτο εξ αιτίας του **ψυχολογικού αφοπλισμού** του Βρετανικού Έθνους από την διάδοση μεταξύ ευρέων στρωμάτων της κοινωνίας (ιδίως μεταξύ Πολιτικών ταγών, γνωμηγητόρων και διανοουμένων) κατευναστικών στάσεων και διεθνιστικών απόψεων, που συνοψίζονταν στη περίφημη θέση του τότε Βρεταννού Πρωθ/γού και Αρχηγού του Συντηρητικού Κόμματος **Sir Neville Chamberlain** «*peace in our times*», με την οποία σφράγισε την αποδοχή, εκ μέρους της χώρας του, της Γερμανικής αξιώσεως περί Αναθεωρήσεως των Συνθηκών, κατά την Συνδιάσκεψη του **Μονάχου** (Σεπτέμβριος/Οκτώβριος 1938).

Εξ άλλου, είχαν προηγηθεί τόσον η παροιμιώδης ρήση του τότε Υπουργού Εξωτερικών (και μετέπειτα Πρωθ/γού) **Sir Robert Anthony Eden**, «*we definitely prefer butter to guns*», όσον και η εξ ίσου ιστορική εξαγγελία του τότε Αρχηγού του Εργατικού Κόμματος και Υπουργού (μετέπειτα δε Πρωθ/γού) **Clement Richard Attlee**: "*We reject the use of force as an instrument of policy (.) Our policy is not one of seeking security through rearmament, but through disarmament. Our aim is the reduction of armaments, and then the complete abolition of all national armaments and the creation of an International Policy Force under the League (of Nations)*".^[20]

Πόσο τραγικώς επίκαιρα ηχούν τα ανωτέρω! Συγκρινόμενα με την ευρύτατη, καταθλιπτική σχεδόν, διάδοση διεθνιστικών/κατευναστικών ιδεολογημάτων και φαντασιώσεων σε επίπεδο ελληνικής πολιτικής ελίτ, «διανόησης» και ΜΜΕ!

δ) Τέλος, η Πολιτική για την Εθνική Ασφάλεια συμπεριλαμβάνει την **Αμυντική Διπλωματία** (ενίοτε ονομαζόμενη και **Στρατιωτική Διπλωματία**), δηλ. μία δέσμη κρατικών ενεργειών σύνθετης στρατιωτικής και διπλωματικής φύσεως που αποσκοπούν στο να αυξήσουν και να ενισχύσουν τους όρους και το αίσθημα ασφαλείας του Έθνους με τη συνεχή και καλή συλλογή πληροφοριών περί του περιφερειακού και του ευρύτερου διεθνούς περιβάλλοντος, την ανάπτυξη διαύλων επικοινωνίας με τους ιθύνοντες της Αμυντικής Πολιτικής των λοιπών Κρατών και την συνεργασία με αυτούς για να εκτονωθούν εντάσεις, να προβληθεί η εθνική ισχύς (*Power Projection*) και να διαμορφωθούν οι όροι ασφαλείας του περιφερειακού και διεθνούς περιβάλλοντος.

Η τελευταία αυτή πτυχή έχει προσλάβει μείζονα σημασία ιδιαίτερα μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, καθώς αυτό επέφερε μία «*μεταβολή αμυντικοπολιτικών παραστάσεων στην Ευρώπη*», κατά την διατύπωση του **Lothar Ruel**.^[21] Το μεν Σύμφωνο της Βαρσοβίας διελύθη τον Ιούλιο του 1991, ο δε Οργανισμός του Βορειοατλαντικού Συμφώνου (NATO) εγκαινίασε μία μακρά διαδικασία προσαρμογής του στα νέα δεδομένα, δεδομένου ότι, εκλιπούσης της Σοβιετικής Απειλής, απώλεσε την - επισήμως διακεκηρυγμένη, τουλάχιστον - *raison d'etre* και αντιμετώπισε πρόβλημα νομιμοποίησεως της συνεχίσεως της λειτουργίας του (το ίδιο συνέβη, εξ άλλου, και με την Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση).

Εν τούτοις, μετά την λήξη του Διπολισμού εμφανίσθηκαν νέες απειλές, οι οποίες οδήγησαν σε περαιτέρω διεύρυνση των όρων «Εθνική Άμυνα και Ασφάλεια». Αυτές διακρίνονται, κατά την τυπολογία του **Charles Weston**, σε:

α) απειλές της Εξωτερικής Ασφαλείας,

β) απειλές της Εσωτερικής Ασφαλείας,

γ) Οικονομικές απειλές και

δ) Οικολογικές απειλές.

Βεβαίως, η διάκριση είναι καθαρώς μεθοδολογική, καθώς οι απειλές αυτές «αλληλοεπικαλύπτονται, αλληλεπιδρούν και ενισχύουν η μία την άλλη».^[22]

Στις απειλές της **Εξωτερικής Ασφαλείας**, η αποσόβηση των οποίων παραμένει πάντοτε πρώτιστος σκοπός της Αμυντικής Πολιτικής, συγκαταλέγονται:

α) γεωγραφικώς περιορισμένες διενέξεις υπό την μορφή θερμών επεισοδίων τα οποία, όμως, δυνατόν να κλιμακωθούν,

β) γεωγραφικώς περιορισμένες διενέξεις υπό την μορφή εισβολών, σχεδιαζομένων από καιρού,

γ) δυνητικές συγκρούσεις λόγω της εισόδου στο διεθνές σύστημα νέων στρατηγικών acteurs, που διαθέτουν σύγχρονη τεχνολογία και όπλα μαζικής καταστροφής,

δ) πλήγματα κατά της εθνικής και κοινωνικής συνοχής, της οικονομίας ή του οικολογικού περιβάλλοντος, προερχόμενα εκ μέρους μη κρατικών acteurs.^[23]

Η **Εσωτερική Ασφάλεια** - μία έννοια, η οποία κατά την περίοδο της υφέσεως του Ψυχρού Πολέμου ετύγχανε διαρκώς μειουμένης δημοσιότητας - επανέρχεται σήμερα, στο ρευστό μεταδιπολικό διεθνές περιβάλλον, ολοένα και εντονότερα στο προσκήνιο, σε συνάρτηση πλέον με την δημογραφική / εθνοπολιτισμική απειλή. Η **Μαζική Μετανάστευση / Λαθρομετανάστευση** απειλεί ευθέως την Εσωτερική Ασφάλεια των Κρατών με τους ακόλουθους τρόπους:

- εισαγωγή πάσης φύσεως **εθνοπολιτισμικών (ethnocultural)** - εθνοφυλετικών/θρησκευτικών - **διενέξεων και αντιμαχιών**, δυναμένων να **κλιμακωθούν** σε ευθείες και άμεσες απειλές κατά της Εθνικής Ασφαλείας (π.χ. τέλεση τρομοκρατικών ενεργειών),

- σταδιακή υπονόμηση της **εθνικής και κοινωνικής συνοχής** διά του σχηματισμού **παραλλήλων κοινωνιών (γκεττοποίηση)** με συνέπειες την **διάρρηξη του κοινωνικού ιστού**, την **ανατροπή κρίσιμων για την Εθνική Ασφάλεια δημογραφικών ισορροπιών** και την εμφάνιση, μακροπροθέσμως, εσωτερικών εθνοτικών/πολιτισμικών διενέξεων,

- ανεξέλεγκτη δράση στοιχείων της **διεθνούς τρομοκρατίας των ναρκωτικών (narcoterrorism)**, της διεθνούς εμπορίας λευκής σαρκός και ανηλίκων και του εν γένει **Διεθνούς Οργανωμένου Εγκλήματος (Transnational Organized Crime)**.^[24]

Οικονομικής φύσεως απειλές ανακύπτουν:

- όταν αποκλείονται διεθνείς συγκοινωνιακές αρτηρίες και θαλάσσιες ή χερσαίες οδοί ανεφοδιασμού,
- ως συνέπεια της Μαζικής Μεταναστεύσεως,^[25] η οποία απειλεί τα κεκτημένα επίπεδα ευημερίας και κοινωνικής πρόνοιας ενός Έθνους (ενώ, απ'εναντίας, όταν η είσοδος μεταναστών γίνεται υπό *αυστηρώς ελεγχόμενη* κλίμακα και βάσει *σαφώς ορισθέντων* κριτηρίων, μπορεί να συμβάλει στην ενίσχυση της Εθνικής Οικονομίας),
- εξ αιτίας της δράσεως του Διεθνούς Οργανωμένου Οικονομικού Εγκλήματος.

Τέλος, **Οικολογικής** φύσεως απειλές θεωρούνται:

- οι απειλές κατά της δημοσίας υγείας εξαιτίας σοβαρών ατυχημάτων (διαρροή ουσιών πυρηνικών σταθμών, χημικών βιομηχανιών κ.λ.π.),
- οι απειλές κατά της δημοσίας υγείας και ασφαλείας εξαιτίας τρομοκρατικών πράξεων διενεργουμένων με βιολογικά, χημικά ή και πυρηνικά όπλα, είτε από κρατικούς είτε από μη κρατικούς δρώντες,
- η πρόθεση καταστροφής του φυσικού περιβάλλοντος ενός Έθνους διά της χρήσεως των προαναφερθέντων όπλων.

Επί τη βάση των ανωτέρω, φαίνεται εύλογο το συμπέρασμα ότι, χωρίς φυσικά να παραβλέπεται ούτε να υποτιμάται η σημασία της προστασίας μιας χώρας έναντι εξωτερικών απειλών, στην μεταψυχροπολεμική περίοδο που διανύουμε σήμερα «*Ασφάλεια σημαίνει κάτι περισσότερο: Σημαίνει Οικονομική Ασφάλεια, Περιβαλλοντική Ασφάλεια και Ασφάλεια του Ανθρωπίνου Δυναμικού.*»^[26] Λαμβανομένης υπ' όψιν της ραγδαίας όσον και ριζικής **μεταβολής του εθνοπολιτισμικού ιστού** της Πατρίδος μας, συνεπεία μιας **τεραστίας**, πρωτοφανούς εκτάσεως, **ανεξέλεγκτης** εισβολής **εθνοπολιτισμικώς αλλοτρίων** στοιχείων, **πέραν** πάσης λογικής και εις πείσμα όσων **σήμερα** εφαρμόζονται στις προηγμένες Δυτικές Δημοκρατίες (όπου τα παθήματα έγιναν μαθήματα!) - αλλά και χωρίς διόλου να συνεκτιμάται η **εν πλήρει εξελίξει** αλλαγή ισορροπιών και **συνόρων** στην Βαλκανική - αντιλαμβανόμεθα ευκόλως ότι η τάλαινα Ελλάς αντιμετωπίζει σοβαρό **έλλειμμα ασφαλείας**, και υπό το πρίσμα των νέων αυτών κριτηρίων και παραμέτρων.

Πέραν δηλαδή της διαρκώς παρούσης - και επιδεινουμένης λόγω ημετέρας κατευναστικής πολιτικής - Απειλής της προερχομένης εξ Ανατολών.

^[1] Gray, Colin S., Strategic Studies. A Critical Assessment, Westport / Connecticut, 1982,

^[2] Περί της εννοίας και του περιεχομένου της παράβαλε το περίφημο έργο των Keohane, Robert O. και Nye, Joseph S., Jr., *Power and Interdependence*, Boston, 1975.

^[3] Περί «Εθνικού Συμφέροντος» παράβαλε τα μνημειώδη έργα του πατρός της Επιστήμης της Διεθνούς Πολιτικής και κλασσικού εκπροσώπου της Σχολής του Πολιτικού Ρεαλισμού Hans J. Morgenthau: *In Defense of the National Interest*, New York, 1951. Επίσης: *The Problem of the National Interest*, εις: *Dilemmas of Politics*, Chicago, 1958, Κεφ. 4. Επίσης: *Macht und Frieden. Grundlegung einer Theorie de internationalen Politik*, Gütersloh, 1963. Επίσης: *Politics Among Nations. The Struggle for Power and Peace*, New York, 1978, 5th Edit. Πρβλ. επίσης Beard, Charles, *The Idea of National Interest: An Analytical Study in American Foreign Policy*, New York, 1934. Επίσης: Deutsch, Karl, *The Analysis of International Relations*, New York, 1978, ιδιαιτέρως το κεφ. 3. Επίσης: Kindermann, Gottfried-Karl, *Grundelemente der Weltpolitik. Eine Einführung*, 4. Auflage, München / Zürich, 1991, σελ. 19 και εξής.

^[4] Περί της Σχολής του Πολιτικού Ρεαλισμού και του Νεο-Ρεαλισμού όρα

τα κλασσικά έργα του Hans J. Morgenthau καθώς επίσης λίαν δειγματοληπτικώς (πέραν των ήδη προαναφερθέντων των Karl Deutsch και Gottfried-Karl Kindermann): Waltz, Kenneth N., *Man, the State and War: A Theoretical Analysis*, New York, 1959. Επίσης: Του αυτού, *Theory of International Politics*, NY, 1979. Επίσης: Keohane, Robert O. (Ed.), *Neorealism and Its Critics*, NY, 1986.

^[5] Περί των Νέων Πόλων Συγκεντρώσεως Διεθνούς Ισχύος πρβλ. Μάζη, Ιωάννου Θ.,

Γεωπολιτική. Θεωρία και Πράξη, ιδίως σελ. 38 κ. εξ. και 138 κ. εξ.

^[6] Kindermann, όρ. ανωτ., σελ. 24.

^[7] Heumann, Hans-Dieter, *Nationale Interessen und Sicherheit in Europa*. Στην έγκριτη

επιθεώρηση του Γερμανικού Ομοσπονδιακού Κοινοβουλίου «Aus Politik und Zeitgeschichte», Nr. B 8/89, 17.2.1989, σελ. 14.

^[8] Όρα ανωτέρω.

^[9] Hacke, Christian, *Nationale Interessen in einer interdependenten Welt*. Εις: Kaiser,

Karl / Krause, Joachim, *Deutschlands neue Aussenpolitik*, Band 3: *Interessen und*

Strategien, München 1996.

^[10] Όρ. ανωτ.

^[11] Ο John Fonte προτιμά τον όρο «Transnational Progressivism», ενώ ο πολύς Παναγιώτης Κονδύλης ομιλεί περί «Progressivismus». Για μία ολοκληρωμένη κριτική των διεθνιστικών ιδεολογημάτων του συρμού όρα το μνημειώδες όσον και ογκώδες έργο του Κονδύλη, ιδιαιτέρως δε: Kondylis, Panajotis, *Planetarische Politik nach dem Kalten Krieg*, Berlin 1992.

^[12] Πρβλ. Murray, Douglas J. / Viotti, Paul R. (Edit.), *The Defense Policies of Nations*,

Third Edition, Baltimore / London, 1994, Introduction, σελ. xix.

^[13] Περί της Πολιτικής Εθνικής Ασφαλείας πρβλ. Huntington, Samuel P., *The Soldier and*

the State. The Theory and Politics of Civil-Military Relations, 19th printing, Cambridge, Massachusetts / London, England, 2002, σελ. 1. Περί του όρου «Εθνική Ασφάλεια» πρβλ. Morgenthau, ένθ. ανωτ., ιδίως κεφ. 1,3,8 και 32.

^[14] Πρβλ. Murray / Viotti, ένθα ανωτέρω, σελ. xviii κ.εξ. Επίσης, πρβλ. σχετικός Snyder, Glenn / Diesing, Paul, Conflict Among Nations: Bargaining, Decision Making and System Structure in International Crisis, Princeton / New York, 1977.

^[15] Στο διεθνές σύστημα, απειλή θεωρείται η εκδηλωθείσα πρόθεση ενός Κράτους να προξενήσει βλάβη στα Εθνικά Συμφέροντα άλλου Κράτους, εφ' όσον το τελευταίο δεν συμμορφωθεί προς τις απαιτήσεις του πρώτου. Η απειλή καθίσταται για το θιγόμενο Κράτος κίνδυνος, εφ' ης στιγμής το απειλούν Κράτος διαθέτει την βούληση και τα μέσα για να πραγματοποιήσει την απειλή του. Πρβλ. Snow, Donald, National Security, New York, 1991, σελ. 10 κ. εξ. και σελ. 20 κ. εξ.

^[16] Σύμφωνα με τον κλασσικό ορισμό του Sir Basil Liddell-Hart, ο όρος «Στρατηγική» σημαίνει την τέχνη του εναρμονισμού των δυνατών πολιτικών επιλογών προς τα διαθέσιμα στρατιωτικά μέσα. Πρβλ. Liddell-Hart, Strategy, New York, 1967, σελ. 335. Ο Huntington ομιλεί περί «Military Security Policy», πρβλ. Huntington, ένθ. ανωτ.

^[17] Πρβλ. Huntington, ένθ. ανωτ. Επίσης Romm, Joseph J., Defining National Security: The Nonmilitary Aspects, New York, 1993. Επίσης Moran, Theodore H., American Economic Policy and National Security, NY, 1993.

^[18] Defence Expenditure in Future Years, Interim Report By The Minister For Co-Ordination of Defence, C.P. 316(37), Cab. 24/273.

^[19] Πρβλ. Huntington, ένθ. ανωτ.

^[20] Speech Before The Foreign Press Association, 12.1.1937, συμφώνως προς: Meyers, Reinhard, Britische Sicherheitspolitik 1934-1938, Duesseldorf, 1976, σελ. 433, και Speech Before The House of Commons, 22.5.1935, συμφώνως προς Meyers, ένθ. ανωτ., σελ. 458.

^[21] Ruehl, Lothar, Kollektive Sicherheit und Allianzen, σε: Kaiser, Karl / Schwarz, Hans-Peter (Hrsg.), Die neue Weltpolitik, Bonn, 1995, σελ. 428.

^[22] Weston, Charles, Transatlantische Neuorientierung - Amerikanisch-europaeische Buendnispolitik nach der Aera des Kalten Krieges, Muenchen, 1993, σελ.130.

^[23] Πρβλ. Weston, ένθ. ανωτ., σελ. 129.

^[24] Περί του διεθνούς εμπορίου ναρκωτικών ως απειλής για την Εθνική και Διεθνή Ασφάλεια πρβλ. Friesendorf, Cornelius, Der internationale Drogenhandel als sicherheitspolitisches Risiko, Forschungsberichte Internationale Politik, τόμος 27, Muenster, 2001.

^[25] Πρβλ. Weston, ένθ. ανωτ.

^[26] Liotta, P.H., To Die For: National Interests and Strategic Uncertainties, σε: «PARAMETERS», Summer 2000, σελ. 46-57

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΙΑΝΗ ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ 3-10-2005. ΟΙ ΔΙΑΦΑΙΝΟΜΕΝΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ.

Η κάθαρση της σύγχρονης διεθνούς πολιτικής τραγωδίας, αν και όποτε επέλθει, θα πληρωθεί πολύ ακριβά από πολλούς και σε παγκόσμια κλίμακα.

Του Αντιστρατήγου ε.α. Φ. Μπομπορίδη

Ο άκομπος Αμερικανικός Ηγεμονισμός, όπως διαμορφώνεται μετά την πτώση της ΕΣΣΔ, απομακρυνόμενος συνεχώς και σταθερά από τις αρχές Δικαίου και Ηθικής, στις οποίες κατέφυγε ο καθημαγμένος από τη λαίλαπα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου σύγχρονος άνθρωπος με την ίδρυση του ΟΗΕ το 1945, άρχισε να μετεξελίσσεται επ'εσχάτων εμφανέστατα πλέον από απεχθή σε επικίνδυνο, ιδιαίτερα για τις μικρομεσαίας ισχύος χώρες, στις οποίες περιλαμβάνεται και η Ελλάδα.

Οι ΗΠΑ, με τις εισβολές στο Αφγανιστάν και το Ιράκ, το βομβαρδισμό της Σερβίας και πολλές άλλες ενέργειές τους, κατέστησαν ανυπόληπτο και ετοιμόρροπο αυτόν τον τόσο πολύτιμο για την ανθρωπότητα ΟΗΕ. Με την ώθηση της Τουρκίας εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ) κατά την περυσινή ιλαροτραγωδία του Λουξεμβούργου, στις 3 Οκτωβρίου 2005, κατέστησαν ανυπόληπτη και ετοιμόρροπη τη χρήσιμη για την παγκόσμια πολιτική σκηνή ΕΕ.

Η προσπάθεια ένταξης της Τουρκίας στην ΕΕ συνιστά μείζονα στρατηγική κίνηση των ΗΠΑ, αποβλέπουσα στον πλήρη έλεγχο ή και τη διάλυση της ΕΕ, στην επαύξηση του ελέγχου των ενεργειακών πηγών (ήδη το 6% του παγκόσμιου πληθυσμού, που είναι οι ΗΠΑ, ελέγχει το 30% των παγκόσμιων ενεργειακών πηγών) και στην ενεργό προώθηση των αμερικανικών σχεδίων για την εν εξελίξει εγκαθίδρυση της Νέας Παγκόσμιας Τάξης.

Αυτή η κίνηση είναι συμπληρωματική της προηγηθείσας εξ ίσου σημαντικής στρατηγικής κίνησης διατήρησης του ΝΑΤΟ και αναθεώρησης της αποστολής του μετά την πτώση της ΕΣΣΔ, με την οποία αφ' ενός παρεμποδίστηκε αποτελεσματικά μέσω ΝΑΤΟ η ανάπτυξη Κοινής Ευρωπαϊκής Αμυντικής και Εξωτερικής Πολιτικής και αφ' ετέρου διατηρήθηκε ο σιδηρούς βραχίονας υποστήριξης της Αμερικανικής Εξωτερικής Πολιτικής με σύμπραξη και των Ευρωπαίων.

Η διάβρωση της ΕΕ επιχειρείται με τη γνωστή συνταγή, που εφαρμόστηκε επιτυχώς και στη χώρα μας. Ήτοι :

- Με την εφαρμογή εκβιαστικών και αφορήτων πιέσεων σε χαμηλού πολιτικού αναστήματος ηγεσίες, πολλές από τις οποίες οφείλουν την άνοδο και διατήρησή τους στην εξουσία σε αμερικανική υποβοήθηση.
- Με ενεργό συμμετοχή στις μείζονες πολιτικές αποφάσεις και εξελίξεις ισχυρών οικονομικών κέντρων και διεφθαρμένων ΜΜΕ.

- Με τη νόθευση της πληθυσμιακής σύστασης και καταστροφή της ομοιογένειας των λαών με μη αφομοιώσιμους μετανάστες και στην περίπτωση της ΕΕ με μη αφομοιώσιμο, δημοκρατικά προβληματικό, οικονομικά εξαθλιωμένο, πολιτισμικά και θρησκευτικά ξένο, γεωγραφικά άσχετο και αριθμητικά πολυπληθές κράτος.
- Με τον εσκεμμένο αποκλεισμό των λαών από τις ανεπαρκείς δουλοπρεπείς και αυταρχικές ηγεσίες τους να εκφραστούν με δημοψηφίσματα σε μείζονα πολιτικά προβλήματα, όπως η τελευταία διαλυτική διεύρυνση της ΕΕ. Το αποσυρθέν Ευρωσύνταγμα (πλην των λαών Γαλλίας και Ολλανδίας, που αποφάνθηκαν αρνητικά και ανάγκασαν τους εμπνευστές του να το αποσύρουν), η διατήρηση του ΝΑΤΟ κ.λ.π.
- Με τη χρήση πεμπτοφαλαγγιτών. Στην περίπτωση της ΕΕ δίπλα στην Αγγλία, το διπλωματικά αισχρότερο κράτος της εποχής μας, επιχειρείται να προστεθεί η...μέλλουσα να εκδημοκρατισθεί (!!) Τουρκία. Και τέλος
- Με άφθονη επιθετική προπαγάνδα, πλουσιοπάροχα χρηματοδοτούμενη, η οποία βάλλει καταγιστικά κατά της εθνικής, πολιτισμικής και θρησκευτικής ταυτότητας των λαών και προσπαθεί να πείσει τους Ευρωπαίους ότι η είσοδος της Τουρκίας στην ΕΕ θα ισχυροποιήσει δήθεν την Ευρώπη και θα διευρύνει την αγορά της και εμάς ότι θα γλυτώσουμε από τον άθλιο γείτονα, που μας καταταλανίζει επί αιώνες, επειδή τάχα θα μεταβληθεί σε αρνάκι.

Θα ήταν μάλλον αφελές να πιστέψει κανείς, ότι η Τουρκία σε 10-12 χρόνια θα μπορέσει αναμορφούμενη, να ανταποκριθεί ουσιαστικά στα κριτήρια και τις απαιτήσεις της ΕΕ για την πλήρη ένταξή της, αλλά πολύ αφελέστερο να πιστέψει, ότι για μόνο αυτό το λόγο δεν θα ενταχθεί.

Στις 3 Οκτωβρίου 2005 η ΕΕ απέκτησε καιρία και πολύ φοβούμαι μόνιμη αναπηρία, μεταβληθείσα, αυτοκαταστροφικά ενεργώντας, από ΕΕ σε Ευρασιατική Οικονομική Αγορά, με το πολιτικό και αμυντικό μέλλον της να επηρεάζονται στο εξής από τις ΗΠΑ πολύ περισσότερο από ότι μέχρι τώρα.

Το όραμα των ιδρυτών της ΕΕ, από θολό, που έγινε με την τελευταία άκριτη διεύρυνσή της μεταβάλλεται ήδη, μετά τη Λουξεμβουργιανή ιλαροτραγωδία σε μουντζούρα.

Οι εξελίξεις αυτές είναι αυτονόητο, ότι θα έχουν σοβαρές επιπτώσεις τόσο στο εγγύς της χώρας μας, όσο και στο ευρύτερο παγκόσμιο περιβάλλον.

Η Τουρκία εντός ΕΕ, διαρκώς ενισχυόμενη οικονομικά και πολιτικά, θα καταστεί σημαντική περιφερειακή δύναμη, θα αυξήσει την επιρροή της στα Βαλκάνια και με δεδομένη τη βοήθεια του σε μερικά χρόνια αναμενόμενου εντός της ΕΕ γνωστού Μουσουλμανικού Τόξου στα βόρεια σύνορά μας θα αποκτήσει τη δυνατότητα να μας πιέζει ισχυρά και στην κατάλληλη ευκαιρία να μας απειλήσει ακόμα και με ακρωτηριασμό στην Ήπειρο, Μακεδονία, Θράκη και Αιγαίο.

Η μισού αιώνα πείρα μας στο NATO, στο οποίο η συμμετοχος Τουρκία μας δημιούργησε του κόσμου τα προβλήματα, αμφισβητώντας συνεχώς συστηματικά και πιεστικά κυριαρχικά μας δικαιώματα, συνηγορεί απόλυτα προς τούτο. Θυμηθείτε τη λόγω Τουρκικής διπλωματίας και των όπισθεν κρυπτομένων στάση του NATO κατά τη διάρκεια της Τουρκικής εισβολής στην Κύπρο, τη λυσσαλέα Τουρκική αντίδραση κατά την προσπάθεια επανένταξής μας στο στρατιωτικό σκέλος του NATO, ύστερα από την προκληθείσα οργισμένη έξοδό μας λόγω της εισβολής και την επίσημη άρνηση του NATO να εγγυηθεί την ασφάλειά μας έναντι της ολονέν αυξανόμενης Τουρκικής επιθετικότητας, δηλώνοντας...αναρμοδιότητα!!

Από την άλλη πλευρά, είναι αυτονόητο, ότι η είσοδος της Τουρκίας στην ΕΕ θα αποστερήσει αυτόματα την Ελλάδα από όλα τα σημαντικά πλεονεκτήματα, που είχε μέχρι τώρα ως πλήρες μέλος της ΕΕ τόσο έναντι της Τουρκίας, όσο και έναντι των λοιπών Βαλκανικών χωρών, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι πολύ λίγο και πολύ σπάνια επωφεληθήκαμε από αυτά.

Εκτός αν τελικά η ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ επιβραδυνθεί σοβαρά ή αποτραπεί.

Μια τέτοια ευνοϊκή εξέλιξη, αν και πολύ λίγο πιθανή, μπορεί να συμβεί, όχι βέβαια σαν αποτέλεσμα δράσεων της Ελληνικής Εξωτερικής Πολιτικής, η οποία όλο αυτό το διάστημα των σημαντικών γεωπολιτικών αλλαγών υπήρξε ελάχιστα Ελληνική και ελάχιστα Πολιτική, αλλά κυρίως λόγω τυχόν αναθεώρησης της Αμερικανικής στάσης και δευτερευόντως της στάσης ορισμένων ισχυρών Ευρωπαϊκών κρατών, ή και της ίδιας της Τουρκίας, δυναμένων να προκληθούν ύστερα από αιφνίδιες μεταβολές, είτε στο εσωτερικό των κρατών αυτών, είτε στο ευρύτερο παγκόσμιο σκηνικό.

Στο παγκόσμιο περιβάλλον μια εξακολουθητικά αδύνατη ΕΕ υπό αμερικανική επιρροή ωθεί αυτόματα στην επανασύσταση του Άξονα Ρωσίας-Κίνας (Μεγάλου Στρατηγικού Άξονα) υπό νέους όρους αυτή τη φορά για τη μελλοντική εξισορρόπηση της Αμερικανικής Ισχύος, ενώ ο ήδη υφιστάμενος Γαλλο-Γερμανικός Άξονας (Μικρός Στρατηγικός Άξονας) μπορεί να αποκτήσει βαρύτητα μόνο σε περίπτωση μελλοντικής σύνδεσής του με τον προηγούμενο.

Το βέβαιον είναι ότι επί των ημερών μας παίζεται μια πολύ επικίνδυνη διεθνώς πολιτική τραγωδία. Η προσπάθεια του 6% του παγκόσμιου πληθυσμού να επιβληθεί στο υπόλοιπο 94% και εγκαθιδρύσει την ήδη αναγγελθείσα Νέα Τάξη υπό την παγκόσμια ηγεσία του, το πιθανότερο είναι να αποτύχει και η πράγματι τρομακτική σημερινή αμερικανική ισχύς κάποτε να εξισορροπηθεί.

Οι κλυδωνισμοί όμως, οι οποίοι εκ του λόγου τούτου θα προκληθούν μέχρι τότε, θα απαιτήσουν βαρύ φόρο αίματος από ολόκληρη την ανθρωπότητα, για να επανέλθουμε και πάλι σε κάποιο νέο σύστημα ισορροπίας δυνάμεων, σε μη δυνάμενο να προβλεφθεί από τώρα βάθος χρόνου.

Κί' όλα αυτά για την απληστία, τη δίψα για δύναμη και τις λοιπές εγγενείς αδυναμίες του ανθρώπινου όντος, από τις οποίες δεν μπόρεσε να το απαλλάξει ο μέχρι τώρα πολιτισμός μας.

Στο εύλογο ερώτημα, πού βαδίζει η χώρα μας στους δύσκολους και επικίνδυνους καιρούς, που ζούμε, η απάντηση είναι προφανής. Εκεί που έχουν σχεδιάσει οι παγκοσμιοποιητές, δυστυχώς με τη βοήθεια και τη συνενοχή πολλών συμπατριωτών μας, επισήμων και ανεπισήμων.

Στο ουσιαστικό ερώτημα, τι πρέπει να κάνει η χώρα μας, για να ξεφύγει από τη δυσμενή πορεία της, η απάντηση είναι επίσης προφανής. Να ανεξαρτοποιήσει και εξυγιάνει πραγματικά τις τρεις εξουσίες, Εκτελεστική, Νομοθετική και Δικαστική, καθώς και τον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο, τη λεγόμενη τέταρτη. Να ανανεώσει ριζικά το σύνολο του πολιτικού κόσμου και να επαναφέρει τη δωσιδικία των πολιτικών σε πραγματικά ανεξάρτητο τμήμα της Δικαιοσύνης. Να ανασυγκροτήσει εκ βάθρων και εξυγιάνει ολόκληρο το Δημόσιο Τομέα. Να χαράξει ευρείας συναίνεσης Εθνική Στρατηγική. Να πατάξει τη διαφθορά, το νεποτισμό και την αναξιοκρατία. Να επανελληνίσει την παιδεία. Να εξυγιάνει την οικονομία και να πατάξει τη φοροδιαφυγή. Να αποκαταστήσει την ισονομία και να καταργήσει την πολυνομία και τη ντροπή της παραγραφής εγκλημάτων. Να εξυγιάνει και ανασυγκροτήσει τα Σώματα Ασφαλείας, ώστε να καταστεί δυνατή η περιστολή της εγκληματικότητας και πάει λέγοντας. Όλοι μας -λίγο πολύ- ξέρουμε τι πρέπει να γίνει.

Τέλος, στο αγωνιώδες ερώτημα τι μπορεί να κάνει η χώρα μας για να υλοποιήσει αυτά, που πρέπει να γίνουν, η απάντηση και πάλι είναι προφανής. Ελάχιστα ή τίποτα.

Γιατί όλα αυτά τα χρόνια οι δομές της Πολιτείας μας τρίζουν και μπάζουν από παντού και γιατί εμείς, ο λαός, μπροστά στις συνεχείς απώλειες στα εθνικά μας θέματα και στο ξεχείλισμα της διαφθοράς και της πολιτικής ανεπάρκειας, αφού δυσφορήσαμε, αγανακτήσαμε, οργισθήκαμε, μετά ανεχθήκαμε, αδιαφορήσαμε, συμβιβαστήκαμε, συνεργήσαμε, διαφθαρήκαμε, συνηθίσαμε.

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ-ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Του Αντιναυάρχου ε.α. Γ. Δεμέστιχα Π.Ν.

Επιτίμου Αρχηγού Στόλου

Οι Ελληνοτουρκικές σχέσεις είναι άμεσα συνδεδεμένες με τις πάγιες επιδιώξεις της Άγκυρας έναντι της χώρας μας και ο βαθμός που αυτές είναι δυνατόν να διαφοροποιηθούν εξαρτάται από παράλληλες επιδιώξεις της Τουρκίας να επιτύχει άλλους αντικειμενικούς στρατηγικούς στόχους με δεδομένο ότι όπως έχει αποδειχθεί η Άγκυρα διαθέτει την ικανότητα μετατροπής των προβλημάτων της σε αιτίες στήριξης και βοήθειας από τη διεθνή κοινότητα, αντί να υφίσταται τις συνέπειες των αδίκων διεκδικήσεών της.

Στο πρόσφατο παρελθόν εφάνη ότι η Τουρκία έκανε μία ουσιαστική στρατηγική επιλογή, δηλαδή να προχωρήσει στην ένταξή της στην ΕΕ. Η πορεία όμως αυτή προϋποθέτει αρκετές μεταρρυθμίσεις που αφορούν στον κοινωνικό ιστό της χώρας αλλά και συμβιβασμούς στις εξωτερικές της σχέσεις. Το «Τουρκικό Δίκαιο» θα πρέπει να συμβιβασθεί με το Ευρωπαϊκό Δίκαιο, άλλως η πορεία προς την ΕΕ θα βρει ανυπέρβλητα εμπόδια και θα αυξάνεται ο ευρωπαϊκός τουρκοσκεπτικισμός που ενισχύεται από την κόπωση των Ευρωπαίων λόγω της πρόσφατης αποτόμου διευρύνσεως της Ενώσεως.

Στη διαμορφούμενη εσωτερική κατάσταση στην Τουρκία επιδρούν αρκετές ανησυχητικές εξελίξεις που δεν φαίνεται να αντισταθμίζονται από την μακροπρόθεσμη έστω προοπτικής της εντάξεως της Τουρκίας στην ΕΕ. Η αναθέρμανση και κλιμάκωση του Κουρδικού που εντείνεται από την πιθανότητα δημιουργία Κουρδικού κράτους στο Β. Ιράκ και η αντιπαράθεση του βαθέως κράτους με την ισλαμικής προελεύσεως κυβέρνηση είναι δυνατόν να πυροδοτήσουν σοβαρές αναταράξεις, ενώ οι επερχόμενες γενικές εκλογές δεν αφήνουν περιθώρια ή μάλλον δίνουν προφάσεις στην Κυβέρνηση της χώρας για να μην προχωρήσει στις απαιτούμενες αλλαγές.

Η διαμορφούμενη πολιτική κατάσταση στην Τουρκία προμηνύει εξελίξεις οι οποίες θα οδηγήσουν είτε σε συνταγματική αναθεώρηση υποταγής στην Πολιτική ηγεσία, είτε σε ανατροπή της και συνέχιση των ισχυόντων. Παρ'όλον ότι η Τουρκία έλαβε στις 17 Δεκεμβρίου 2004 την πολυπόθητη ημερομηνία για έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την ΕΕ, δεν πρέπει να παραβλεφθεί η πιθανότητας παραμονής της Τουρκίας εκτός ΕΕ, με ιδιαίτερα ευνοϊκές όμως σχέσεις. Όποιες όμως και αν συμβούν εξελίξεις θα ήταν τραγικό για την Ελλάδα και την Κύπρο να πιστέψουμε ότι, η προς αυτές Τουρκική πολιτική, εξαρτάται από τους καλούς ή κακούς Τούρκους.

Μεσοπρόθεσμα, εκτιμάται ότι θα συνεχισθούν οι προσπάθειες της Τουρκίας να καταστεί περιφερειακή δύναμη στην περιοχή της λεκάνης της ΝΑ Μεσογείου

αφ' ενός μεν δια του εκσυγχρονισμού των Ε.Δ. της και αφ' ετέρου δια της αναπτύξεως εντόνου διπλωματικής δραστηριότητας προς σύναψη συνεργασιών και επιβολή της ηγεμονίας της στην περιφέρεια. Οι πρόσφατες εξελίξεις στο χώρο της Μέσης Ανατολής, του Καυκάσου, της Υπερκαυκασίας αναβαθμίζουν την γεωστρατηγική αξία της περιοχής και σαν συνέπεια των εξελίξεων αυτών, δημιουργούν κατάλληλες συνθήκες για την επίτευξη του ανωτέρω σκοπού που ενισχύεται με την ανάδειξη της χώρας ως ενεργειακού κόμβου. Επίσης η Τουρκία θα συνεχίσει να δραστηριοποιείται έντονα προς ανάπτυξη ευνοϊκών γι' αυτήν διπλωματικών, στρατιωτικών, οικονομικών σχέσεων με την Ρωσία, την Κίνα, τις χώρες της Μέσης Ανατολής αλλά και με χώρες της ΕΕ, με απώτερο σκοπό την προβολή της γεωστρατηγικής αξίας και την εδραίωση της θέσης της ως περιφερειακής δύναμης. Ιδιαίτερα, η προσπάθεια προσέγγισης με Ιράν και Συρία, αποσκοπεί στη διατήρηση των λεπτών ισορροπιών, που με επιμέλεια εξασφάλισε η Τουρκία στην περιοχή μετά την Τουρκο-Ισραηλινή συνεργασία και στον περιορισμό των αρνητικών επιπτώσεων μιας πιθανής επιδείνωσης των σχέσεών της με τις ΗΠΑ, λόγω της αρνητικής της στάσης στις επιχειρήσεις του Συνασπισμού κατά του Ιράκ, αλλά και την πιθανότητα δημιουργίας ανεξάρτητου Κουρδικού κράτους στο Βόρειο Ιράκ.

Εδώ θα πρέπει να σημειώσουμε ότι η προαναγγελλομένη αλλαγή του Τουρκικού Αμυντικού Δόγματος, σύμφωνα με το οποίο η πρωτεύουσα απειλή για την Τουρκία είναι η τρομοκρατία ενώ η Ελλάδα δεν αποτελεί πλέον στρατιωτική απειλή, γίνεται με πολιτικά κριτήρια προκειμένου να ικανοποιηθούν η ΕΕ και οι ΗΠΑ ενώ επισημαίνεται η αντιμετώπιση της Κουρδικής απειλής από όπου και αν προέρχεται.

Η πρόσφατη αναδιοργάνωση των Τουρκικών Ενόπλων Δυνάμεων και το νέο Τουρκικό Ναυτικό Δόγμα σε συνδυασμό με τα εξοπλιστικά προγράμματα και την ανάπτυξη δυνατοτήτων που στηρίζουν στρατηγικούς αντικειμενικούς στόχους (δορυφόροι, συστήματα επιτήρησης από αέρος και ξηράς, μέσα για έρευνα και διάσωση στο Αιγαίο) απαιτούν προσεκτική ανάλυση. Μία πρώτη εκτίμηση είναι ότι η Τουρκία επιλέγει τη δυνατότητα διεξαγωγής δύο πολέμων, ενός προς τα Ανατολικά σύνορα και δευτέρου προς τα Δυτικά σύνορά της (δηλαδή εναντίον της Ελλάδος), παράλληλα με ανάπτυξη ισχυρών αεροναυτικών δυνάμεων που θα είναι εις θέσιν να ελέγχουν τις θαλάσσιες γραμμές συγκοινωνιών στη ΝΑ Μεσόγειο και το Αιγαίο.

Μέχρι σήμερα και μετά το 1974 με την εισβολή στην Κύπρο και την κατοχή του ενός τρίτου της νήσου, οι κρίσεις που προκάλεσε η Τουρκία με την Ελλάδα ήσαν κρίσεις αμφισβήτησης δεσμεύσεων ή δικαιωμάτων. Οι τρεις βασικές κρίσεις (1976, 1987, 1996) στις Ελληνοτουρκικές σχέσεις ξεκίνησαν από την Άγκυρα που έθεσε υπό αμφισβήτηση Ελληνικά δικαιώματα στο Αιγαίο (υφαλοκρηπίδα και κυριαρχικά δικαιώματα σε βραχονησίδες) επιδιώκοντας τον εξαναγκασμό της Ελληνικής πλευράς σε υποχώρηση. Παράλληλα πρέπει να επισημάνουμε τη συνεχή διεκδίκηση της Τουρκίας στον εναέριο χώρο στο Αιγαίο με τις καθημερινές παραβιάσεις και παραβάσεις, την απόφασή της για πολεμική σύρραξη αν η Ελλάδα προχωρήσει στο,

από το Διεθνές Δίκαιο, προβλεπόμενο δικαίωμά της να διευρύνει τα χωρικά της ύδατα από 6 σε 12 ν.μ. και την υποδαύλιση της Μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης για εθνοτικές διεκδικήσεις.

Με βάση τα παραπάνω φαίνεται ότι η Τουρκία αφού έθεσε τις διεκδικήσεις της επί κυριαρχικών μας δικαιωμάτων, με διακηρύξεις επισήμων φορέων αλλά και πράξεις σε πολιτικοστρατιωτικό επίπεδο υπενθυμίζει τις διεκδικήσεις αυτές ώστε μέσω μακροπροθέσμου σχεδιασμού και παρουσίας να δημιουργήσει το κατάλληλο σκηνικό ώστε κάποτε, καν αν βρεθούν οι κατάλληλες συνθήκες, να επιβάλλει λύσεις που θα είναι, ανεκτές έστω, από τη διεθνή κοινή γνώμη.

Η χώρα μας, όχι μόνο δεν εστάθη εμπόδιο στην Ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας, χώρας που τώρα είναι εισβολέας και κάτοχος Ευρωπαϊκών εδαφών στην Κύπρο, αλλά αντίθετα υπεστήριξε την έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων και εξακολουθεί να υποστηρίζει την ένταξη της στην ΕΕ υπό την προϋπόθεση ότι η Άγκυρα θα τιμήσει τις υποχρεώσεις σε θέματα κοινωνικά, οικονομικά, σεβασμού ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καλής γειτονίας και θα εναρμονισθεί με τους Ευρωπαϊκούς κανόνες όπως όλες οι χώρες μέλη της Ενώσεως.

Η Ελλάδα εβάσισε την επιλογή της αυτή στην εκτίμηση ότι μία Ευρωπαϊκή Τουρκία θα ήταν διατεθειμένη να διαπραγματευθεί μία δίκαιη λύση για το Κυπριακό, ενώ οι όποιες διμερείς καθαρά διαφορές (ή έστω και διεκδικήσεις της Τουρκίας) θα μπορούσαν να επιλυθούν μέσα από πνεύμα κατανόησης, τηρήσεως των διεθνών κανόνων, ισχύος του κοινοτικού κεκτημένου, αλλά και λειτουργίας του αμοιβαίου συμφέροντος δια της συνεργασίας σε ζωτικούς τομείς όπως η ενέργεια και ο τουρισμός.

Μέχρι σήμερα τα Ελληνοτουρκικά προβλήματα που έχουν συζητηθεί είναι πολύ χαμηλής προτεραιότητας και δεν προδικάζουν ότι η Τουρκία είναι διατεθειμένη να συζητήσει σοβαρά θέματα που διεγείρουν την συνείδηση ακόμη και παραδοσιακών φίλων της αλλά για την λύση των οποίων ουδεμία σχετική υποχώρηση κάνει όπως π.χ. με την ελεύθερη λειτουργία του Οικουμενικού Πατριαρχείου, τη λειτουργία της Σχολής της Χάλκης, ενώ σε ότι αφορά την αποδοχή ανθρωπίνων δικαιωμάτων (ως περιουσίες των μειονοτικών πληθυσμών, ανεξιθρησκία) παρουσιάζει αδιάλλακτο πρόσωπο.

Η Ελλάδα θα πρέπει να συνεχίσει την πολιτική στηρίξεως της Ευρωπαϊκής προοπτικής της Τουρκίας, με την απαρέγκλιτη προϋπόθεση ότι η Τουρκία θα δείξει ότι έχει την πρόθεση να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις της. Η πόρτα για πλήρη ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ δεν θα πρέπει να κλείσει, τουλάχιστον απότομα, διότι σε ενάντια περίπτωση θα σταματήσουν οι όποιες, έστω και μικρές εσωτερικές μεταρρυθμίσεις. Όμως παράλληλα πρέπει από τώρα να τεθεί προς πάσα κατεύθυνση ότι όπως η ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ περνά από την Ελλάδα και την Κύπρο, έτσι και αν η Τουρκία, για δικούς της λόγους, επιλέξει ένα ειδικό καθεστώς συνδέσεως με την ΕΕ, αυτό το καθεστώς περνά και πάλι από την Ελλάδα και την

Κύπρο, και είναι προς συμφέρον της Άγκυρας να προωθήσει λύσεις, στα διάφορα προβλήματα, που θα είναι αποδεκτές.

Η επιλογή της Ελλάδος μέχρι τώρα ήταν η πολιτική της αναμονής ώστε οι λύσεις στα προβλήματα που θέτει η Τουρκία να βρεθούν όταν θα υπάρξουν κατάλληλες συνθήκες που πιθανόν να ισχύσουν στο μέλλον από εσωτερικά προβλήματα στην Τουρκία ή από άλλες εξωγενείς συγκυρίες. Σε αυτό το διάστημα η προσπάθεια της χώρας μας πρέπει να είναι συνεχής σε ότι αφορά την προβολή των δικαίων μας θέσεων.

Παράλληλα η Ελλάδα θα πρέπει να ενεργοποιήσει την στρατιωτική διπλωματία έναντι της γείτονος που είναι ίσως η πιο αξιόπιστη γλώσσα που καταλαβαίνει η Τουρκία. Προϋπόθεση προς τούτο είναι η αποτελεσματική εθνική ισχύς που βασίζεται σε ισχυρές Ένοπλες Δυνάμεις, έτοιμες να προασπίσουν τα εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα.

**Η ΕΚΘΕΣΗ ΠΡΟΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΤΟΥΡΚΙΑ
ΚΑΙ ΟΙ ΠΙΘΑΝΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΟ-ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ**

Του κ. Ν. ΔΙΑΚΙΔΗ

Μέλους ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ

Στις 8 Νοεμβρίου (αντί της 24^{ης} Οκτωβρίου, όπως είχε προγραμματιστεί αρχικά) του τρέχοντος έτους πρόκειται να δημοσιοποιηθεί η έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την πρόοδο των ενταξιακών διαπραγματεύσεων Ευρωπαϊκής Ένωσης - Τουρκίας και για την πορεία εφαρμογής των μεταρρυθμίσεων και των δεσμεύσεων της Άγκυρας έναντι της Ε.Ε. Η συγκεκριμένη έκθεση αναμένεται με ιδιαίτερο ενδιαφέρον, διότι η τουρκική κυβέρνηση αφενός έχει εκδηλώσει κατά τους τελευταίους 12 μήνες μία αξιοσημείωτη υπαναχώρηση, απροθυμία και κωλυσιεργία όσον αφορά την ψήφιση από την τουρκική εθνοσυνέλευση των 172 νομοσχεδίων που περιλαμβάνονται στο 9^ο Μεταρρυθμιστικό Πακέτο και αφετέρου αρνείται πεισματικά την εκπλήρωση της ανειλημμένης υποχρέωσής της να εφαρμόσει πλήρως το πρωτόκολλο επέκτασης της τελωνειακής ένωσης προς τα νέα 10 κράτη-μέλη της Ε.Ε. και να «ανοίξει» τα λιμάνια και τα αεροδρόμιά της στα κυπριακά πλοία και αεροσκάφη.

Τους τελευταίους μήνες η Άγκυρα έχει αποδυθεί σε μία προσπάθεια να διασυνδέσει την εκπλήρωση της υποχρέωσής της για εφαρμογή του πρωτοκόλλου τελωνειακής ένωσης με την Κυπριακή Δημοκρατία με αυτό που η ίδια αποκαλεί «άρση της απομόνωσης των Τουρκοκυπρίων». Δηλαδή, με την υιοθέτηση από την Ε.Ε. κανονισμού, ο οποίος θα επιτρέπει την απευθείας διεξαγωγή εμπορίου μεταξύ των Κατεχομένων και της Ευρώπης, χωρίς τον έλεγχο των νόμιμων κυπριακών αρχών. Ο Ταγίπ Ερντογάν, μάλιστα, προέβλεψε τον Ιούλιο του 2006 με υψηλή δόση αισιοδοξίας ότι η άρνηση της χώρας του να εφαρμόσει πλήρως το πρωτόκολλο τελωνειακής ένωσης δεν θα προκαλέσει το πάγωμα των ενταξιακών διαπραγματεύσεων, επειδή -όπως είπε- «οι φίλοι μας δεν θα το επιτρέψουν» προσθέτοντας πως «φυσικά, θα υπάρξει κριτική. Υπήρξε κριτική στο παρελθόν και θα υπάρξει και στο μέλλον». Προφανώς, ο Τούρκος πρωθυπουργός είχε υπόψη του τις έντονες πιέσεις, που παρασκηνιακά ασκεί η Ουάσιγκτον σε πολλές ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, με στόχο να συνεχισθούν σε κάθε περίπτωση οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις της γείτονος.

Ωστόσο, μπροστά στο διαφαινόμενο αδιέξοδο, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αλλά και αρκετοί Ευρωπαίοι αξιωματούχοι έχουν προειδοποιήσει κατ' επανάληψη την Τουρκία για τον κίνδυνο «εκτροχιασμού της υποψηφιοτήτάς της», ενώ ταυτοχρόνως επεξεργάζονται διάφορα σενάρια «ενδιάμεσων λύσεων», που θα σώζουν τα προσχήματα για όλους. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η φόρμουλα που διακινείται εσχάτως -ατύπως, επί του παρόντος- από την φινλανδική προεδρία, με βάση την οποία επιχειρείται να συνδυαστεί το άνοιγμα δύο-τριών λιμένων στην

Τουρκία, για τα κυπριακά πλοία, με το άνοιγμα του λιμανιού της Αμμοχώστου, υπό την εποπτεία της Ε.Ε., ώστε να διεξάγεται το απευθείας εμπόριο με τα Κατεχόμενα. Η λύση αυτή δεν έχει διατυπωθεί επισήμως, καθώς παρασκηνιακά η αντίδραση της Λευκωσίας και της Αθήνας είναι αρνητική, αφ' ης στιγμής διασυνδέεται το θέμα του κανονισμού για το εμπόριο των Κατεχομένων με τις συμβατικές υποχρεώσεις της Τουρκίας. Εν ολίγοις, η κυπριακή κυβέρνηση θεωρεί απαράδεκτο το γεγονός ότι η Τουρκία για να εκπληρώσει συμβατική υποχρέωση ζητεί να λάβει ως αντάλλαγμα την έμμεση αναγνώριση του ψευδοκράτους.

Παρ' όλα αυτά, αξίζει να επισημανθεί ότι η θέση της Λευκωσίας αυτή την περίοδο είναι σημαντικά ενισχυμένη σε σύγκριση με την προηγούμενη διετία. Τα δύο γεγονότα που άλλαξαν το κλίμα ήταν αφενός η έγκριση του χρηματοδοτικού κανονισμού της Ε.Ε. προς τους Τουρκοκύπριους, ύψους 139 εκατομμυρίων ευρώ (υπό την προϋπόθεση ότι αυτά τα χρήματα δεν θα επενδυθούν σε ελληνοκυπριακές περιουσίες), και αφετέρου το κοινό ανακοινωθέν της συνάντησης του Τάσσου Παπαδόπουλου με τον Γενικό Γραμματέα του ΟΗΕ, Κόφι Ανάν, στο Παρίσι στις 28 Φεβρουαρίου 2006.

Υπενθυμίζουμε ότι στις 27 Φεβρουαρίου 2006 οι «25» αποσυνέδεσαν τον προαναφερθέντα χρηματοδοτικό κανονισμό από τον κανονισμό για το εμπόριο των Κατεχομένων. Με την εξέλιξη αυτή υπέστη καίριο πλήγμα το προπαγανδιστικό επιχείρημα ότι οι Ελληνοκύπριοι προσπαθούν να απομονώσουν και να «στραγγαλίσουν» οικονομικά τους Τουρκοκύπριους. Επιπροσθέτως, η Λευκωσία έχει υποβάλει εποικοδομητικές προτάσεις και για το ζήτημα του εμπορίου. Αναλυτικότερα, για να εγκρίνει τον επίμαχο κανονισμό έχει θέσει τρεις όρους:

α) Το εμπόριο των Κατεχομένων να διεξάγεται μόνο από το λιμάνι της Αμμοχώστου με καθεστώς συνδιαχείρισης των κυπριακών αρχών με τους Τουρκοκύπριους και υπό τον έλεγχο της Ε.Ε.

β) Η νεκρή περιφραγμένη περιοχή της Αμμοχώστου (Βαρώσια) να επιστραφεί στους Ελληνοκύπριους ιδιοκτήτες της.

γ) Να σταματήσει η πώληση και η εκμετάλλευση ελληνοκυπριακών περιουσιών στα Κατεχόμενα.

Το γενικότερο κλίμα στο εσωτερικό της Ε.Ε. έχει καταστεί ακόμη πιο δυσμενές για την Τουρκία ύστερα από την υπερψήφιση στις 27 Σεπτεμβρίου 2006 από την ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της έκθεσης του χριστιανοδημοκράτη Ολλανδού ευρωβουλευτή Camiel Eurlings σχετικά με την ενταξιακή πορεία της Τουρκίας. Με την έκθεση Eurlings το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζητεί από την Τουρκία να αναγνωρίσει την Κυπριακή Δημοκρατία και να βελτιώσει τις σχέσεις της με την Ελλάδα και το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Ταυτόχρονα, υπενθυμίζει στην Τουρκία ότι η αναγνώριση όλων των κρατών μελών, συμπεριλαμβανομένης της Κύπρου, είναι αναγκαία συνιστώσα της ενταξιακής διαδικασίας και την καλεί να

λάβει, το συντομότερο δυνατό, συγκεκριμένα μέτρα με σκοπό την εξομάλυνση των διμερών της σχέσεων με την Κυπριακή Δημοκρατία.

Επιπλέον, ζητεί από την Τουρκία την άμεση επαναλειτουργία της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης και την δημόσια χρήση του εκκλησιαστικού τίτλου του Οικουμενικού Πατριαρχείου καθώς και την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων όλων των χριστιανικών μειονοτήτων και κοινοτήτων στην χώρα, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι Έλληνες της Κωνσταντινούπολης, της Ίμβρου και της Τενέδου. Στην έκθεση γίνονται επίσης αυστηρές συστάσεις για την προώθηση μεταρρυθμίσεων που σχετίζονται κυρίως με τους τομείς της ελεύθερης έκφρασης (π.χ. ανάγκη κατάργησης του άρθρου 301 του τουρκικού ποινικού κώδικα), των θρησκευτικών και μειονοτικών δικαιωμάτων, των σχέσεων μεταξύ πολιτικού και στρατιωτικού τομέα, της επιβολής των νόμων στο εσωτερικό της χώρας, των δικαιωμάτων των γυναικών, των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, των πολιτιστικών δικαιωμάτων και της ταχείας και ορθής εκτέλεσης των δικαστικών αποφάσεων από κρατικές υπηρεσίες.

Παρ' όλο που η εν λόγω έκθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν έχει δεσμευτική ισχύ και δεν επηρεάζει άμεσα τις ευρω-τουρκικές διαπραγματεύσεις, θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε ότι αντικατοπτρίζει σε σημαντικό βαθμό την δυσφορία που επικρατεί στους κόλπους της Ε.Ε. από την άρνηση της τουρκικής πλευράς να εφαρμόσει το λεγόμενο «Πρωτόκολλο της Αγκύρας», την επέκταση δηλαδή της τελωνειακής της ένωσης με την Ε.Ε. προς την Κύπρο και τα άλλα νέα κράτη-μέλη.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι πρόσφατες δηλώσεις του προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο, σε συνέντευξη που παραχώρησε στον τηλεοπτικό σταθμό Euronews την 21^η Σεπτεμβρίου 2006. Ο κ. Μπαρόζο σημείωσε, μεταξύ άλλων, ότι «τα μηνύματα που λαμβάνουμε επί του παρόντος [από την Τουρκία] δεν είναι ιδιαίτερα ενθαρρυντικά» και εν συνεχεία επεσήμανε ότι «η Τουρκία οφείλει να κατανοήσει πως είναι υποχρεωμένη να υλοποιήσει τις υποσχέσεις και τις υποχρεώσεις της έναντι της Ε.Ε., αρχής γενομένης από την ελευθερία πρόσβασης των κυπριακών πλοίων στα τουρκικά λιμάνια».

Επιπροσθέτως, αξίζει να επισημάνουμε ότι ο κ. Μπαρόζο σε συνέντευξη τύπου στις 25 Σεπτεμβρίου του τρέχοντος έτους είχε τονίσει ότι η διαδικασία της διεύρυνσης πρέπει να ανασταλεί για κάποιο χρονικό διάστημα, καθώς η Ε.Ε. οφείλει να αποφασίσει τι θα πράξει με την «παγωμένη» Συνταγματική Συνθήκη πριν δεχθεί νέα μέλη. «Δεν θα ήταν σοφό να προχωρήσουμε σε οποιαδήποτε νέα διεύρυνση πριν διευθετήσουμε το ζήτημα του Συντάγματος. Θα ήταν απερίσκεπτο να δεχθούμε νέα μέλη εκτός από την Ρουμανία και την Βουλγαρία», είχε δηλώσει αυτολεξεί ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Μάλιστα, προς επίρρωση των δηλώσεων Μπαρόζο, ο Γάλλος πρωθυπουργός Ντομινίκ Ντε Βιλπέν έσπευσε να υπογραμμίσει ότι η δυνατότητα της Ε.Ε. να δεχθεί νέα μέλη είναι οριακή και ότι η πλειονότητα των Ευρωπαίων αντιδρά σε νέα διεύρυνση. Σε αυτές τις δηλώσεις θα πρέπει να

προσθέσουμε και την εκπεφρασμένη αντίθεση της Γερμανίδας καγκελάρου, Α. Μέρκελ, και του Γάλλου υπουργού εσωτερικών, Ν. Σαρκοζί, στην, έστω και μακροπρόθεσμη, προοπτική ένταξης της Τουρκίας στην Ε.Ε. Η πρότασή τους αναφέρεται σε μία ευρω-τουρκική «ειδική, εταιρική, προνομιακή σχέση».

Ασφαλώς, το ενδεχόμενο διακοπής (έστω και προσωρινής) των ενταξιακών διαπραγματεύσεων Ε.Ε.-Τουρκίας στα τέλη του έτους (στην περίπτωση που δεν εφαρμοσθεί από την Τουρκία το πρωτόκολλο τελωνειακής ένωσης) φαντάζει απίθανο, δεδομένης της στήριξης που παρέχουν στην Άγκυρα το Ηνωμένο Βασίλειο και οι Ηνωμένες Πολιτείες. Παρά το γεγονός ότι η αναμενόμενη για τις 8 Νοεμβρίου έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής θα είναι κατά πάσα πιθανότητα επικριτική για την Τουρκία, η Επιτροπή αναμένεται να περιορισθεί σε μία απλή καταγραφή των γεγονότων και να μην προχωρήσει σε καμία εισήγηση (ούτε θετική ούτε αρνητική) προς το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, αν και κανονικά είθισται στις περιπτώσεις υποψήφιων προς ένταξη χωρών η Επιτροπή να διατυπώνει τις απόψεις της.

Η Επιτροπή, όπως και η φινλανδική προεδρία, παρά το αρνητικό για την Τουρκία κλίμα που περιγράψαμε προηγουμένως, φαίνεται διατεθειμένη να επιχειρήσει την εξεύρεση κάποιου συμβιβασμού. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι προ ημερών ο αρμόδιος επίτροπος για την διεύρυνση, Όλι Ρεν, παρομοίασε την προσωρινή διακοπή των ενταξιακών διαπραγματεύσεων Ε.Ε.-Τουρκίας με «σύγκρουση τρένων», υπονοώντας ότι μία τέτοια ενέργεια θα πρέπει να αποφευχθεί πάση θυσία, ειδάλως ενδέχεται να αποβεί επιζήμια και για τις δύο πλευρές. Με τη σειρά της η φινλανδική προεδρία προσπάθησε ανεπιτυχώς (εξαιτίας της κυπριακής και ελληνικής αντίδρασης) στις 12 Οκτωβρίου να επιτύχει το μαζικό άνοιγμα νέων κεφαλαίων στις διαπραγματεύσεις Ε.Ε.-Τουρκίας, αρχίζοντας από το κεφάλαιο για την βιομηχανική πολιτική.

Εάν μέχρι το συμβούλιο κορυφής της 14^{ης}, 15^{ης} Δεκεμβρίου 2006 δεν έχει εξευρεθεί κάποια κοινά αποδεκτή λύση (η οποία θα συνίσταται προφανώς στην εφαρμογή από την κυβέρνηση Ερντογάν των συμπεφωνημένων δεσμεύσεών της, λαμβάνοντας κάποια συμβολικά ανταλλάγματα από την κυπριακή πλευρά, τα οποία όμως δεν θα οδηγούν στην έμμεση αναγνώριση του ψευδοκράτους), θεωρείται σχεδόν βέβαιο ότι οι ελληνοτουρκικές σχέσεις θα βρεθούν σε μία κρίσιμη καμπή. Η ελληνική πολιτική ηγεσία είναι πεπεισμένη ότι η εκτροπή των ευρω-τουρκικών σχέσεων προς μία ειδική, προνομιακή, εταιρική σχέση δεν εξυπηρετεί σε βάθος χρόνου τα ελληνικά συμφέροντα. Ως εκ τούτου, οι επόμενοι μήνες θα είναι ιδιαίτερα κρίσιμοι για την ελληνική και την κυπριακή διπλωματία, αφού θα κληθούν να αντιμετωπίσουν και να διαχειριστούν τις συνέπειες από την διαφαινόμενη τουρκική αδιαλλαξία, χωρίς όμως να εξοβελιστεί πλήρως η τουρκική ενταξιακή προοπτική.

Εν κατακλείδι, από την σύνοδο κορυφής του Ελσίνκι (10-11 Δεκεμβρίου 1999) και εντεύθεν, βασικός στόχος της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής είναι ο εγκλωβισμός και η τιθάσευση της προκλητικότητας της Άγκυρας στο πλαίσιο των ευρω-τουρκικών σχέσεων, με απώτερο στόχο τον εξαναγκασμό της σε εγκατάλειψη της

πάγιας επεκτατικής της στρατηγικής. Παρ' όλα αυτά, η πορεία της Τουρκίας προς την Ενωμένη Ευρώπη δεν αναμένεται να είναι ευθύγραμμη αλλά ούτε και η επιτυχής κατάληξή της είναι εκ των προτέρων εγγυημένη (όχι μόνο λόγω των αντιρρήσεων ορισμένων ευρωπαϊκών κρατών, αλλά και εξαιτίας των αντιδράσεων του μετακεμαλικού στρατο-γραφειοκρατικού κατεστημένου σε κρίσιμες μεταρρυθμίσεις, που θα μπορούσαν δυνητικά να θέσουν εν αμφιβόλω ακόμη και την ίδια την συνοχή του τουρκικού κράτους).

Έτσι λοιπόν, καθίσταται πλέον σαφές πως εάν η ελληνική διπλωματία δεν σχεδιάσει εγκαίρως ένα πλαίσιο εναλλακτικής πολιτικής απέναντι στην Άγκυρα, στην βάση ενδεχόμενων προβλημάτων από μελλοντικές προκλητικές συμπεριφορές και πρωτοβουλίες της γείτονος, τότε η Αθήνα θα βρεθεί αναπόδραστα εκτεθειμένη στον κίνδυνο καταφυγής σε αποσπασματικές, σπασμωδικές αντιδράσεις κατά την διάρκεια των ενταξιακών διαπραγματεύσεων Ε.Ε. - Τουρκίας. Θα πρέπει να καταστεί αντιληπτό στην ελληνική πλευρά ότι δεν είναι ρεαλιστικός ο πλήρης διαχωρισμός της πορείας των ευρω-τουρκικών σχέσεων και των «τεχνικών» ενταξιακών διαπραγματεύσεων από μία ενδεχόμενη ελληνο-τουρκική κρίση, π.χ. στο Αιγαίο. Δεν θα μπορεί η Αθήνα να μην αντιδρά, όταν η Άγκυρα θα αρνείται να ανταποκριθεί σε κοινοτικές υποχρεώσεις της σε θέματα που θα αφορούν και ελληνικά συμφέροντα ή θα προκαλούν σοβαρά προβλήματα στην Λευκωσία. Η ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. δεν θα πρέπει επ' ουδενί λόγω να αποτελέσει αυτοσκοπό για την ελληνική εξωτερική πολιτική· αλλά μέσο για την προώθηση των ελληνικών συμφερόντων. Δεν είναι νοητή η συνέχιση επί μακρόν των ευρω-τουρκικών ενταξιακών διαπραγματεύσεων, εάν η Άγκυρα συνεχίσει και τα επόμενα χρόνια να αμφισβητεί ευθέως τα θαλάσσια σύνορα στο ανατολικό Αιγαίο και να απειλεί με κήρυξη πολέμου, στην περίπτωση που η Αθήνα θελήσει να εφαρμόσει το διεθνές δίκαιο για το εύρος της αιγιαλίτιδας ζώνης της. Ούτε είναι δυνατόν η Τουρκία να συνεχίσει να διαπραγματεύεται την ένταξή της στην Ε.Ε., χωρίς να αναγνωρίζει την ύπαρξη της Κυπριακής Δημοκρατίας και διατηρώντας στρατεύματα στον κατεχόμενο Βορρά της Κύπρου, όπου συντηρεί παράνομο κρατικό μόρφωμα, μη αναγνωρισμένο από τον ΟΗΕ.

Κατά συνέπεια, η χάραξη μιας αποτελεσματικής πολιτικής, η οποία θα δύναται να συμβιβάσει την παραμονή της Τουρκίας σε ευρωπαϊκή τροχιά, διατηρώντας ζωντανό το όραμα της πλήρους ένταξης στην Ε.Ε., με τον παράλληλο σεβασμό των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων και των ορίων της ελληνικής επικράτειας, αποτελεί αδήριτη αναγκαιότητα και συνιστά μία πραγματική πρόκληση για την ελληνική διπλωματία. Ωστόσο, το ερώτημα που ανακύπτει είναι κατά πόσον η υλοποίηση του ευκταίου είναι και εφικτή στην πράξη. Ή μήπως εν προκειμένω έχουμε να κάνουμε με μία απέλπιδα προσπάθεια συγκερασμού δύο πολιτικών στόχων μη συμβατών μεταξύ τους, που εκ προοιμίου αποκλίνουν αντί να τέμνονται;

Ανά

Διά

Εκ **Θέσεις**

Επί

Κατά

Παρά

Προ

Υπό

Προσωπικής Ευθύνης : Δημητρίου Θ. Μανίκα
17 Οκτωβρίου 2006

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟ

Με τίτλο «ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΛΑΓΝΕΙΑ» (14 Οκτωβρίου 2005 - ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ, Τεύχος Σεπτεμβρίου - Οκτωβρίου 2005) κατέθεσα τις απόψεις (Θέσεις) μου για το θέμα.

Μετά ένα έτος, με ιδιαίτερη δυσaréσκεια και λύπη, διαπιστώνω την ορθότητα αυτών των «Θέσεων». Όσοι έχουν στο αρχείο τους τους τότε «ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥΣ» ή θυμούνται το περιεχόμενό τους, θα συμφωνήσουν μαζί μου. Συνοπτικώς έγραφα :

«Η όλη επιχείρηση εξαρθρώσεως απέβλεπε ουσιαστικώς στη συγκάλυψη και μόνον από την «λάθρα» επιβίωση του Σάββα Ξηρού αναγκαστικώς οδηγήθηκε σε μερική, μέσω ομολογιών, αποκάλυψη προσώπων και συλλήψεις και την εν συνεχεία, δια των τεκμηρίων, στήριξη των κατηγοριών. Καταφανής υπήρξε η προσπάθεια εντυπωσιασμού της κοινής γνώμης, αλλά ουσιαστικώς περιορισμού της εκτάσεως των αποκαλύψεων.

Παραλλήλως έκδηλη ήταν η προσπάθεια εν όψει εκδικάσεως της εφέσεως (Δεκέμβριος 2005), να προβληθεί και επιβληθεί η άποψις «Πολιτικής Δίκης». Με προϊούσα ένταση προβολής στα διάφορα ΜΜΕ συνεντεύξεων, περιγραφών και καταγγελιών επιχειρήθηκε η «ηρωοποίηση» και «αξιοποίηση» των δικαζομένων και παραλλήλως η υποβάθμιση και απαξίωση των κατηγοριών και όλων των εις βάρος των μαρτυριών και αποδείξεων.

Σ' αυτήν την εκστρατεία συστρατεύθηκαν αυτόκλητοι αρκετοί, αυτοχαρακτηριζόμενοι ως πνευματικοί, κοινωνικοί και πολιτικοί παράγοντες και εκφραστές, αλλά ρυμουλκήθηκαν και αρκετοί, για λόγους (αυτοί τους γνωρίζουν) απροσδιόριστους, που όμως έδιναν την εντύπωση, κάποιας μορφής, υποχρεώσεων ή ελέγχου τους.

Η πλημμελώς (σκοπίμως) διεξαχθείσα έρευνα και προανάκριση, δεν επεκτάθηκε σε πάρα πολλές, γνωστές και συναφείς, ενέργειες και δραστηριότητες των τότε υποδίκων και των αμφισβητήτως, μη αποκαλυφθέντων (μάλλον συγκαλυφθέντων) συνεργατών, πατρώνων και

καθοδηγητών τους. (Η υπόθεση ΣΥΚΟΥΡΙΟΝ είναι άκρως ενδιαφέρουσα και αποκαλυπτική της επιχειρήσεως «συγκάλυψης»).

Πέραν της υπό εκδίκασιν εφέσεως των καταδίκων, τίθεται θέμα υποβολής και εκδικάσεως της ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΦΕΣΕΩΣ, όλων όσοι εβλάφθησαν από τους δικαζομένους και τους διαφεύγοντες τρομοκράτες, αλλά και όλων όσοι αντιλαμβάνονται τον εμπαιγμό της διεξαχθείσης και συνεχιζομένης επιχειρήσεως συγκάλυψης και στρεulώσεως της αληθείας.

Μέσα από όλες αυτές τις ενέργειες των δικαζομένων και των υποστηρικτών και ομολογητών τους θα επιχειρηθεί διέγερσις και συνέγερσις «ομοφρόνων», για νέους επαναστατικούς αγώνες με τη μορφή, που οι σημερινές συνθήκες επιβάλλουν».

Αυτές οι θέσεις/προβλέψεις της 14 Οκτωβρίου 2005 έγιναν γνωστές σε υπευθύνους και ενδιαφερομένους. Ουδείς διαφώνησε. Η επιχείρηση συγκάλυψης συνεχίζεται. Όποια στοιχεία ή εξελίξεις προέκυψαν, στο μεταξύ, υποβαθμίζονται και αποσιωπούνται. Παράδειγμα αποδεικτικό είναι η υπόθεση της περίφημης «Άννας» της οδού Ριανκούρ και της εμφανισθείσης ως διεκδικούσης τη θέση της, κ. Μαρίας Τσιντέρη. Στην πρώτη δίκη, ως μη όφειλαν, συνέπλεξαν το θέμα με τη δράση των δικαζομένων και επιχείρησαν να διασύρουν την ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ. Εν πολλοίς το πέτυχαν.

Έκτοτε με μηνύσεις και αγωγές η ενδιαφερομένη, προφανώς καθοδηγούμενη και παράλληλη «κινητοποίηση» των ΜΜΕ και των ποικιλονύμων παραθυρολόγων, συντηρήθηκε και διογκώθηκε το ζήτημα με στόχο την περαιτέρω απαξίωση της ΕΛ.ΑΣ και των Υπηρεσιών της και βεβαίως των ενεργειών τους. Σκοπός, όλης αυτής της εκστρατείας προβολής του «φιάσκου» της Ριανκούρ, ένας και μόνον η αμφισβήτηση και απαξίωση των μαρτυριών και αποδείξεων κατά των δικαζομένων τρομοκρατών.

Μετά από όλον αυτόν τον ορυμαγδό προκαταρκτικών, προανακριτικών, ανακριτικών ενεργειών, με την παράλληλη συνδρομή ΜΜΕ και παραθυρολόγων, άρχισαν οι εκδικάσεις αγωγών και μηνύσεων οι οποίες οδηγούν και αποδεικνύουν :

- Στην αποδοχή, με δικαστικές αποφάσεις, ότι η κ. Μαρία Τσιντέρη-Χολέβα είναι αυτή, που διεκδίκησε την ταυτότητα της «Άννας της Ριανκούρ».
- Ότι η υπόψη κυρία επί μακρόν χρονικό διάστημα ενεφανίζετο, συζητούσε και διαπραγματεύετο με αστυνομικούς διεκδικούσα αποζημιώσεις για τον κόπο της.
- Ότι στην προσπάθεια προστασίας της (μη αποδείξεως της ταυτότητάς της) επιχειρήθηκε αλλοίωση αποδεικτικών στοιχείων (μαγνητοφωνήσεις), ώστε οι πραγματογνώμοντες να δώσουν εσφαλμένο πόρισμα.
- Ότι το αρχειακό αποδεικτικό υλικό, έχει εξαφανισθεί από το αρχείο της ΔΑΕΒ.

Εφ' όλων αυτών των εξελίξεων, οι οποίες αναδεικνύονται, ως ο «όνυξ του λέοντος» της επιχειρήσεως αποπροσανατολισμού και συγκάλυψης, «άκρα του τάφου σιγή» ΜΜΕ και στρατευμένων παραθυρολόγων.

Παρακολουθώ με επιμέλεια και προσοχή, τις αναφορές και καταχωρήσεις των ΜΜΕ (συγκεκριμένων) και προσώπων, τις αναφερόμενες στο θέμα «τρομοκρατία», επί μακρόν, δύναμαι λοιπόν, με πολύ μικρή απόκλιση ακριβείας, να οδηγηθώ στη διατύπωση αρκετών συμπερασμάτων, όπως :

- Η τρομοκρατία στην Ελλάδα είναι σαφώς ελληνική, ουδεμίαν δε έχει σχέσιν με ιδεολογικούς πολιτικούς αγώνες. Παρά ταύτα χρησιμοποιήθηκε στην πολιτική.
- Οι δικαζόμενοι υπήρξαν εκτελεστικά όργανα ενεργειών αποφασισθεισών και οργανωθεισών από άλλους, αφανείς αλλά όχι και αγνώστους, οι οποίοι για δικούς τους λόγους (κατ'αναγωγήν προφαινομένους) ιδιοτελείς και όχι πάντοτε πολιτικούς, παρενέβησαν με τις τρομοκρατικές πράξεις και παρεμβαίνουν από το Μάρτιο του 2000 και κυρίως από το μοιραίο γι'αυτούς ατύχημα επιβιώσεως του Σάββα Ξηρού, στην επιχείρηση αποπροσανατολισμού και συγκαλύψεως.
- Οι δικαζόμενοι, από όλη την ιστορία και την όλη συμπεριφορά τους, δεν ήταν δυνατόν να έχουν την ενημερότητα, πληροφόρηση, ικανότητα επιλογής των στόχων, οργανώσεως των επιχειρήσεων, συντάξεως των προκηρύξεων και αξιοποιήσεως των αποτελεσμάτων των ενεργειών. Ακόμη περισσότερο δεν είναι δυνατόν να συνιστούν και να εκφράζουν πολιτική οντότητα.
- Από τους επισήμως ενδιαφερθέντες μόνον οι Άγγλοι υπήρξαν σοβαροί και υπεύθυνοι και ενήργησαν, για να αποκαλύψουν δράστες και ενέργειες, που εκτέλεσαν το δικό τους θύμα.
- Όλοι οι άλλοι, του κ. Μίλερ μη εξαιρουμένου, κάτι ήθελαν και θέλουν να κρύψουν και γι'αυτό συμβιβάζονται και οχυρώνονται πίσω από το ελάχιστον αποτέλεσμα.
- Ο συμβιβασμός, ακόμη και προσβληθέντων, θα δημιουργεί ερωτήματα, που δεν παίρνουν ικανοποιητική απάντηση από τις πικετοφορίες.
- Ο εκτροχιασμός, με τις υπερβολές συμπαραστάσεως και τις προσπάθειες αναδείξεως πολιτικού λόγου της τρομοκρατίας, των υποστηρικτών και ομολογητών, μοιραίως θα οδηγήσει σε ορθές και σώφρονες αντιδράσεις του «κοινού νου» και βεβαίως της «κοινής γνώμης» και τότε, πέρα από τις δικαστικές αίθουσες θα αποκαλυφθεί η αλήθεια.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΣΗ θα έλθει και θα δείξει όλους τους σατανικούς υπαιτίους και θα αποκαλύψει τα κίνητρα και τους λόγους της ιδιοτελείας τους.

Τότε θα δικαιωθούν τα θύματα και θα αποκαλυφθεί ότι και οι δικαζόμενοι είναι θύματα, αλλά χωρίς δικαίωση.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΕΚΛΟΤΗ

(15-10-2006)

Υπό Προέδρου ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ

Αντιστρατήγου ε.α. Η. ΚΑΖΟΥΚΑ

Με την κυκλοφορία του παρόντος τεύχους θα είναι πλέον γνωστά τα αποτελέσματα των εκλογών ανάδειξης των τοπικών αρχόντων, που και αυτή τη φορά θα αναθαρρύνουν την κομπορημοσύνη των πολιτικών και ειδικών αναλυτών περί ανοδικών και καθοδικών ρευμάτων, γαλάζιων και πρασίνων χαρτών, δίνοντας τροφή στους παντοειδείς, ανιδιοτελείς, ελεγκτές και διαμορφωτές της κοινής γνώμης, δια των μέσων μαζικής ενημέρωσης και των όπισθεν αυτών επιχειρούντων, περί προώρων βουλευτικών εκλογών. Διαμόρφωση καταστάσεως ασταθίας και άκρως επικίνδυνης δια την επίλυση των σοβαρών εθνικών θεμάτων που ταλανίζουν τη χώρα. Η κομματικοποίηση όλων των τομέων της ζωής της χώρας, οι συνεχείς αμφισβητήσεις και οι όχι άδολες σφυγμομετρήσεις της κοινής γνώμης δυσχεραίνουν περαιτέρω την κατάσταση. Δικαίως θα διερωτάσθε κατά πόσον έχομε δικαίωμα να αμφισβητούμε τους αναδειχθέντες δια της ψήφου μας εκπροσώπους - αντιπροσώπους πριν ολοκληρωθεί ο διατεθείς προς τούτο χρόνος. Παραμένει συνεπώς, και μετά από τόσα χρόνια, αναπάντητο το ερώτημα «επί τέλους ποιος κυβερνά αυτόν τον τόπο;».

Η κατάσταση στην εκπαίδευση δεν είναι ευχάριστη. Επικρατεί κατάσταση φαύλου κύκλου. Ελλείπουν παντελώς η αυτογνωσία και η αυτοκριτική. Απαιτήσεις και διεκδικήσεις ξένες ως προς το χώρο και αδύνατες ως προς το χρόνο και τα διατιθέμενα μέσα. Καθήκοντα και υποχρεώσεις αγνοούνται, ρόλοι και αποστολές παραποιούνται, ευτυχώς από τη μειοψηφία, που στην παραδοξότητα της δημοκρατίας επιβάλλει τη θέλησή της, εκμεταλλευομένη ακόμη και την παιδική αθωότητα και επαναστατικότητα. Επιβάλλεται σύνεση και μέτρο.

Με πρωτοβουλία του ΓΕΕΘΑ διεξήχθη επιτυχώς στα Χανιά της Κρήτης, την 11 Σεπτεμβρίου τρέχοντος έτους, σεμινάριο δια τη βελτίωση των στρατιωτικών πτυχών του Μεσογειακού Διαλόγου, με συμμετοχή των χωρών του Μεσογειακού Διαλόγου. Χρόνος και τόπος διεξαγωγής σηματοδοτούν την προσπάθεια συνεισφοράς των Ενόπλων Δυνάμεων στην άμβλυνση ή και την επίλυση των προβλημάτων που απορρέουν από τις σύγχρονες απειλές κατά της παγκόσμιας κοινότητας στο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου, σημείου τριβής των τριών ηπείρων.

Σ' αυτό το ρόλο της πρόληψης οι Ένοπλες Δυνάμεις μπορούν να διεκδικήσουν μερίδιο συνεισφοράς στην ασφάλεια. Ίσως όμως απαιτείται διεύρυνση των συμμετεχουσών χωρών και η ανάπτυξη ενός πολιτικοστρατιωτικού κέντρου συνεργασίας, που θα λειτουργεί βασισμένο στο σεβασμό της προσωπικότητας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων των κρατών και των εθνών, σ' ένα χώρο κοινών συμφερόντων όπως η Μεσόγειος εν όψει και της αντιμετώπισης κοινών απειλών. Η Ελλάδα και η Κύπρος σ' αυτή την πρωτοβουλία πρέπει να πρωτοστατήσουν. Το επιβάλλουν η ιστορική των διαδρομή και τα κυριαρχικά των δικαιώματα στο χώρο που τους ανήκει.

Η Ελλάς και πάλι εν τη μεγαθυμία της απεφάσισε, την ανέγερση τεμένους στο κέντρο της πόλεως των Αθηνών, καίτοι αυτό δεν έχει ζητηθεί από συγκεκριμένη μουσουλμανική ομάδα, από όσες διαβιούν στη χώρα μας, προκειμένου να εκτελούν τις θρησκευτικές των τελετές. Φαίνεται πως δεν αρκούν τα τόσα υπάρχοντα και λειτουργούντα τζαμιά. Η Ελλάς ανεγείρει μουσουλμανικά τζαμιά ενώ κάποιοι σφραγίζουν χριστιανικούς και οικειοποιούνται ελληνικούς ναούς.

Αυτά τα ολίγα για τη διατιθεμένη γωνιά μου. Πολλά και ενδιαφέροντα ερεθίσματα στα επόμενα θέματα, στις Θέσεις και στα εύστοχα σχόλια του Μέντορα, δια την επικαιρότητα.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΕΦΗΒΙΚΗ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΤΗΤΑ: ΠΑΘΟΓΕΝΗ ΑΙΤΙΑ ΑΠΟΔΟΜΗΣΗΣ ΤΗΣ ΘΕΣΜΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΕΞΩΓΕΝΩΝ ΠΑΡΑΓΟΝΤΩΝ

Του Καθηγητού Κοινωνιολογίας, πρ. Πρύτανη του Δ.Π.Θ

κ. Διονυσίου Γ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ

Επιτίμου μέλους της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ

Ο όρος «παραβατικότητα» με τις ποικίλες συνιστώσες του και βαθμούς εκδήλωσης εκφράζει την απόκλιση και έκτροπη συμπεριφορά παιδιών και ανηλίκων εφήβων, η οποία εμφανίσθηκε και διογκώθηκε κατά τις τελευταίες δεκαετίες. Η αποκλίνουσα αυτή συμπεριφορά δεν λαμβάνει πάντοτε την μορφή αξιόποινης εγκληματικής πράξης, ενώ σε μεγάλη έκταση δεν αποκαλύπτεται και δεν «καταγγέλεται» από τα θύματά της, από τις οικογένειες των δραστών και το κοινωνικό περιβάλλον (διδασκτικό προσωπικό, τοπική κοινωνία). Από χρόνο σε χρόνο ωστόσο, κατά γεωγραφικές περιοχές, τοπικές κοινωνίες και ομάδες, όπως επίσης και κατηγορίες αυτής της έκτροπης συμπεριφοράς, επαυξάνεται ο εγκληματικός χαρακτήρας της, είτε αυτή αποκαλύπτεται κατ' έγκληση των θυμάτων είτε προκύπτει από αυτεπάγγελτη δίωξη των αρμοδίων οργάνων. Τούτο βέβαια, και στις δύο περιπτώσεις, συμβαίνει σπανιότατα, γιατί ο χώρος διάπραξης των αξιόποινων πράξεων των ανηλίκων (οικογένεια, σχολείο, τοπική κοινωνία) αποκρύπτει και συγκαλύπτει αυτή την παράνομη συμπεριφορά λόγω ένοχης συνυπευθυνότητας (οικογένεια), προβαλλόμενης αναρμοδιότητας (σχολική κοινότητα), ανεύθυνης στάσης της τοπικής κοινωνίας και καιροσκοπικής πολιτικής των λοιπών φορέων κοινωνικοποίησης των ανηλίκων.

Οι κώδικες ποινικού δικαίου και δικονομίας όλων των ευνομούμενων χωρών, και της Ελλάδας βέβαια, προβλέπουν την δίωξη, εκδίκαση με ειδική σύνθεση του δικαστηρίου και καταδίκη της εγκληματικότητας των ανηλίκων κατόπιν επιμελούς εξακρίβωσης των συνθηκών, προσωπικών και οικογενειακών, διαβίωσης των κατηγορουμένων, εκτίμησης των αποδεικτικών στοιχείων και το είδος και την επιμέτρηση της ποινής. Ευκαιριακές αλλά και συστηματικές έρευνες και μελέτες, τόσο σε ευρωπαϊκό επίπεδο όσο και στην Ελλάδα, έχουν προσεγγίσει την βία, την παραβατικότητα και την εγκληματικότητα των ανηλίκων, προβαίνοντας σε επιστημονικές διαπιστώσεις αυτής της παρεκκλίνουσας συμπεριφοράς, των αιτίων της (ψυχολογικών και κοινωνικών) και της ποινικής καταστολής. Η πρόσφατη εκτενής και τεκμηριωμένη μελέτη του συναδέλφου καθηγητή Νέστορα Κουράκη για το «Δίκαιο των Παραβατικών Ανηλίκων» με τη διεθνή και ελληνική βιβλιογραφία αποτελεί ένα πολύτιμο corpus αναφοράς και διαγνωστικής προσέγγισης του όλου θέματος. Μία δεύτερη κοινωνιολογική, και όχι μόνον, μελέτη της εγκληματικής παραβατικότητας γενικότερα είναι το πασίγνωστο έργο του Alex Thio για την «Παρεκκλίνουσα Συμπεριφορά».

###

Η παρούσα κατάσταση της παιδικής και εφηβικής παραβατικότητας προσλαμβάνει γενικευμένο χαρακτήρα εγκληματικότητας μέσα και έξω από την οικογένεια, μέσα και πέρα από τα σχολικά ιδρύματα της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Ενώ και στους εξωτερικούς χώρους (δρόμοι, πάρκα, αυλές) των αστικών κέντρων, μεγάλων και μικρών, εκτυλίσσονται καθημερινά ατομικές και συλλογικές αξιόποινες πράξεις (κλοπές, ληστείες, βιασμοί, επιθέσεις), οι οποίες χαρακτηρίζονται από πρωτόγνωρη βιαιότητα και αντικοινωνικό πάθος. Δεδομένου ότι οι ανήλικοι δράστες διανύουν ακόμη το στάδιο της πρωτεύουσας και δευτερεύουσας κοινωνικοποίησης η οποία λαμβάνει χώραν μέσα στον οικογενειακό και εκπαιδευτικό χώρο και βαθμό, πριν εξέλθουν στην περιβάλλουσα ανοιχτή κοινωνία και πριν προφτάσουν να εκμάθουν και να παίξουν τους συνήθεις κοινωνικούς ρόλους των ενηλίκων (απασχόληση, κυρίως) κατά την διάρκεια των οποίων ορισμένα άτομα οδηγούνται στην αποκλίνουσα και εγκληματική συμπεριφορά, ερωτάται ευλόγως, γιατί οι μέχρις τούδε διαδικασίες κοινωνικοποίησης, το περιεχόμενό της και οι φορείς της (πρωταρχικές κοινωνικές ομάδες) δεν κατορθώνουν να διαπαιδαγωγήσουν και να παράσχουν στους ανήλικους την κατάλληλη παιδεία και να τους εμφυσήσουν και εμπνεύσουν τις απαραίτητες κοινωνικές και ηθικές αξίες ; Και τούτο, γιατί για άτομα αυτών των τριών πρώτων ηλικιακών ομάδων (νηπιακή, παιδική, εφηβική) εξ' ορισμού αποκλειστικοί φορείς της κοινωνικοποίησης είναι η οικογένεια, το σχολείο και δευτερευόντως οι ηθοπλαστικές ομάδες.

Η κατά γεωμετρική πρόοδο διογκούμενη τις τελευταίες δεκαετίες αντικοινωνική συμπεριφορά των νέων από την παιδική ήδη ηλικία αποδεικνύει ότι το περιεχόμενο της κοινωνικοποίησης δεν είναι πλέον κατάλληλο, λειτουργικό και αξιόπιστο. Και αυτό το αναμφισβήτητο αρνητικό αποτέλεσμα οδηγεί στο συμπέρασμα ότι οι ίδιοι οι φορείς της κοινωνικοποίησης χαρακτηρίζονται από κοινωνική «παθογένεια» η οποία τους αφαιρεί την ικανότητα να αναπαράγουν νέους πολίτες με την απαραίτητη κοινωνική και ηθική συνείδηση και ευθύνη. Ποιά αίτια αυτής της παθογένειας της οικογένειας, καθώς και της εκπαιδευτικής και της ηθοπλαστικής ομάδας, μπορούμε να επικαλεσθούμε για να εξηγήσουμε την σημερινή πραγματικότητα των πράξεων και παραλείψεων αυτών των τριών πρωταρχικών κοινωνικών ομάδων στο αποκλειστικό τους έργο της βασικής κοινωνικοποίησης των παιδιών ; Απάντηση σ' αυτό το δύσκολο ερώτημα μπορεί να δοθεί με την βοήθεια μιας πολύ σύντομης ιστορικής και κοινωνιολογικής αναγωγής στις ιστορικές συνθήκες των τελευταίων δεκαετιών, για να διαπιστωθεί αν αυτές οι κοινωνικές ομάδες υπέστησαν εσωγενείς και εξωγενείς μεταβολές στις δομές τους, στους παραδοσιακούς ρόλους τους και στις αντικειμενικές και υποκειμενικές τους δυνατότητες.

Στην περίοδο 1960-1980 έκτακτα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά γεγονότα είχαν καθοριστικές επιπτώσεις στις τρεις αυτές κατηγορίες πρωταρχικών ομάδων. Η μαζική υπερπόντια μετανάστευση (Η.Π.Α, Καναδάς, Αυστραλία) και η μετανάστευση στις δυτικοευρωπαϊκές χώρες (Γερμανία, Βέλγιο, Σουηδία)

αποψίλωσαν τις αγροτικές κοινότητες. Ταυτόχρονα η αστυφιλία οδήγησε σε σταδιακά κύματα εσωτερικής μετανάστευσης από τα αγροτικά στα αστικά κέντρα με σοβαρές οικονομικές και λοιπές λειτουργικές δυσκαμψίες. Στα μεν χωριά παρέμειναν ελάχιστοι κάτοικοι (οι γέροι ως επί το πλείστον) και στα μεγάλα και δευτερεύοντα αστικά κέντρα στοιβάχτηκαν πληθυσμοί οι οποίοι αναζήτησαν κατοικία, απασχόληση και εκπαιδευτική φροντίδα για τα παιδιά τους. Τα νέα διαμερίσματα 2-3 δωματίων προορίζονταν για τετραμελείς οικογένειες (οι γονείς και δύο τέκνα), το αυτοκίνητο, αν υπήρχε, ήταν τεσσάρων θέσεων, και εργαζόταν κατά κανόνα μόνο ο σύζυγος. Νηπιαγωγεία και λοιπές προσχολικές δημόσιες υπηρεσίες ήταν σχεδόν ανύπαρκτες στις πόλεις, ενώ στα χωριά τα δημοτικά σχολεία έμειναν χωρίς μαθητές ή με ελάχιστους. Στα πλαίσια αυτά η οικογένεια από ευρεία που ήταν, έγινε ατομική, χωρίς την παρουσία της πρώτης γενιάς (παππούς-γιαγιά). Η νηπιακή και παιδική κοινωνικοποίηση από την οικογένεια και περιορίστηκε σε ένα άτομο, (την μητέρα, ο πατέρας εργαζόταν μακριά από την οικογένεια) και μεταβλήθηκε ως προς το περιεχόμενο και τις διαδικασίες. Και τούτο, γιατί οι παππούδες έπαψαν να συμβάλουν στην κοινωνικοποίηση της τρίτης γενιάς (των εγγονών), ενώ χάθηκε και το περιεχόμενο της πρότερης κοινωνικοποίησης την οποία χαρακτήριζαν η πραότητα, η ανεκτικότητα, ο λόγος του μύθου και του παραμυθιού, του ηρωϊκού παραδείγματος προσώπων συγγενειακής αλλά και άγνωστης γενεαλογίας, της φιλικής συμπόρευσης με τη φύση, το δάσος, το βουνό, τα ποτάμια και τη θάλασσα, το ζωικό βασίλειο, τον έναστρο ουρανό, με τα παιδιά και τους ανθρώπους.

Από την πλευρά της η μητέρα, χωρίς το προηγούμενο ευρύ οικογενειακό αλλά και χωρικό περιβάλλον, εγκλεισμένη σ' ένα μικρό αστικό χώρο, δεν ήταν σε θέση να προσφέρει ένα πλήρες έργο μεταβίβασης στα νήπια και στα παιδιά συμβόλων, εικόνων, προτύπων (πραγματικών και εξιδανικευμένων), τοποθετημένων σ' ένα αναγνωρίσιμο από τα παιδιά φυσικό και κοινωνικό περιβάλλον. Συμπερασματικά, η απουσία της πρώτης γενιάς και οι καινούριες συνθήκες διαβίωσης της δεύτερης, της ατομικής οικογένειας είχαν ως αποτέλεσμα αφ' ενός να μειώσουν ουσιαστικά το ρόλο της οικογένειας και αφ' ετέρου να εντείνουν τις παραδοσιακές ενδοοικογενειακές συγκρούσεις τις γνωστές ως «συγκρούσεις των γενεών». Αυτή συνεπώς η περίοδος χαρακτηρίστηκε ως η απαρχή της «απόπτωσης» της «παράδοσης» και των ηθικών της αξιών από το περιεχόμενο της κοινωνικοποίησης.

Το έργο επίσης των εκπαιδευτικών ομάδων γνώρισε αμφιταλαντεύσεις οφειλόμενες στις παρεμβάσεις της εκπαιδευτικής πολιτικής. Ενισχύθηκαν μεν οι προσχολικές δομές (παιδικοί σταθμοί και νηπιαγωγεία), ενώ οι νεωτερισμοί που εισήχθησαν στο επίπεδο της πρωτοβάθμιας, ιδιαίτερα με τη μετάβαση στη δημοτική γλώσσα, στην εξάλειψη των τόνων και στη συμμετοχή παιδιών αλλοδαπών μεταναστών, τα οποία δεν γνώριζαν την ελληνική γλώσσα, επέφεραν απλούστευση των προγραμμάτων και επιβράδυνση ολοκλήρωσης για τους μαθητές ελληνικής καταγωγής. Τα προβλήματα ήταν πολλαπλάσια για τους μαθητές της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης η οποία στόχευε όλο και περισσότερο στην μετάδοση γνώσεων αναγκαίων για την επιτυχία των υποψηφίων στις πανελλήνιες εξετάσεις.

Παρατηρήθη δε το παράδοξο φαινόμενο ο μιν όγκος των γνώσεων να αυξηθεί, το περιεχόμενο όμως αυτών να αφυδατωθεί από τις έως τότε ανθρωπιστικές και ηθικές αξίες της κλασσικής παιδείας. Αυτό δεν συνέβη ούτε τυχαία ούτε κατά λάθος, αλλά σκοπίμως για να ανταποκριθούν οι απόφοιτοι στις ανάγκες της ανάπτυξης των πολυεθνικών εταιρειών, της τραπεζικής και χρηματοδοτικής οικονομίας, της δημιουργίας μιας νέας κατηγορίας τεχνοκρατικών στελεχών, των μάνατζερς. Τα ειδικά μαθήματα, η εκμάθηση ξένων γλωσσών και η δραστηριοποίηση της παράλληλης εκπαίδευσης (της φροντιστηριακής), προσέλαβαν μεγάλη έκταση, συμπληρώνοντας έτσι έξωθεν αλλά και αναπληρώνοντας και υποκαθιστώντας ακόμη τα επίσημα προγράμματα της δημόσιας παιδείας. Αυτές οι ανάγκες και αλλαγές επέφεραν και την μετάπτωση της επικρατούσας κλίμακας των αξιών της ελληνικής κοινωνίας από ανθρωπιστικές σε τεχνολογικές με λιγότερα πλεονεκτήματα και περισσότερα μειονεκτήματα.

Η παρέμβαση των θρησκευτικών και ηθοπλαστικών ομάδων οι οποίες δρούσαν παράλληλα με τις οικογενειακές και εκπαιδευτικές (πρόκειται κυρίως για τα κατηχητικά, τον προσκοπισμό και άλλους θεσμικούς φορείς με παρόμοιους σκοπούς) γνώρισαν αυτή την περίοδο όσο την αμφισβήτηση και την σχετική συρρίκνωση, τόσο από την μαθητική κοινότητα αλλά και από τις οικογενειακές ομάδες, ως παλαιομοδίτικες. Η αγωγή όμως που παρείχαν αυτές οι ομάδες ήταν αναγκαία, ίσως πολύ περισσότερο σ' αυτή την κρίσιμη εικοσαετία της μετατροπής των κοινωνικών αξιών από ηθικών σε τεχνολογικές και ωφελμιστικές. Ο περιορισμένος πλέον ρόλος τους, άφησε μεγάλο κενό στον εξωοικογενειακό και εξωσχολικό χώρο, δίνοντας την ευκαιρία να εισβάλουν σ' αυτόν κάθε μορφής πρόσωπα, κινήματα, ιδεολογήματα, «γκουρού», δαιμονιστές, αστρολόγοι και εκπρόσωποι θρησκευτικών αιρέσεων καθώς και προσηλυτισμού, με συνέπεια την παρώθηση στην παραβατικότητα και σε εγκληματικές ακόμη πράξεις εκ μέρους εφήβων.

Σ' αυτό το μεταβατικό κλίμα της εικοσαετίας, οι άλλοτε λιγοστές «ευκαιριακές» κοινωνικές ομάδες (ηλικιακές, της ίδιας σχολικής τάξης, του ίδιου σχολικού ιδρύματος, της ίδιας γειτονιάς, της ίδιας καφετέριας, της ίδιας οικονομικής και κοινωνικής κατηγορίας) πολλαπλασιάσθηκαν ως προς τον αριθμό και ως προς την ποικιλία αλλά και δραστηριοποιήθηκαν, κοινωνικοποιώντας κατά περίπτωση και κυρίως ανεξέλεγκτα τα νεαρά άτομα. Η κοινωνικοποίηση αυτή, απρόβλεπτη και άτυπη, αντί να συμπληρώνει εποικοδομητικά την οικογενειακή και την σχολική, απέβαινε, αντιθέτως, αντίρροπη και διαλυτική, προσπορίζοντας στους δέκτες της πολιτιστικά υποπροϊόντα και εκτρέφοντας στάσεις αμφισβήτησης και κλίμα αντιλόγου τόσο προς την πατρική/μητρική εξουσία, όσο και προς το διδακτικό προσωπικό του εκπαιδευτικού φορέα.

###

Στην επόμενη εικοσαετία (1981-2000) οι προηγούμενες συνθήκες και τάσεις δημογραφικής, οικονομικής και εκπαιδευτικής μεταβολής γενικεύθηκαν,

επεκράτησαν ως πρότυπο διαβίωσης ιδεολογίας, αξιών και κοινωνικής συμπεριφοράς, ρίχνοντας την σκιά τους στην οικογένεια, στα σχολικά ιδρύματα, στις ηθοπλαστικές οργανώσεις. Τα κυριότερα φαινόμενα που χαρακτήρισαν και αυτή την εποχή δημιουργώντας βαθιές ανατροπές στην ελληνική κοινωνία ήταν : Το πνεύμα του οικονομισμού με την είσοδο της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση που διέπεται από τις αρχές και την ιδεολογία της «παραγωγικότητας» και της «ανταγωνιστικότητας». Η γενίκευση των πολυεθνικών επιχειρήσεων οι οποίες αποτέλεσαν το θεσμικό βάθρο της παγκοσμιοποίησης των αγορών συνοδεύτηκαν από υπερεθνικές συνέπειες μετακίνησης των οικονομικών μεταναστών, αμφισβήτησης των θεσμικών πλαισίων των πολιτικών, κοινωνικών και οικονομικών δικαιωμάτων και ομαδοποίησης της πολιτιστικής ταυτότητας των λαών.

Στη χώρα μας, αυτές οι συνθήκες είχαν πολλαπλασιαστικές επιπτώσεις στην οικογένεια, στην εκπαίδευση και στις υπόλοιπες ομάδες κοινωνικοποίησης των ανηλίκων. Κατ' αρχάς, επήλθε σε μεγάλη έκταση διαχωρισμός του οικογενειακού χώρου από τον εργασιακό, του ενός ή και των δυο γονιών. Κυρίως ο πατέρας υποχρεώθηκε πολύ συχνότερα από προηγούμενες δεκαετίες να εργάζεται είτε έξω από την χώρα (ναυτικοί, έμποροι, επιχειρησιακά στελέχη) είτε μέσα στη χώρα αλλά σε διαφορετικά γεωγραφικά διαμερίσματα από εκείνο της κατοικίας τους (στρατιωτικοί και σώματα ασφαλείας, υπάλληλοι τραπεζών και επιχειρήσεων, περιοδεύοντες έμποροι).

Κατά συνέπεια, ο πατέρας δεν ήταν παρών στην οικογένεια κάθε μέρα και τα παιδιά δε μπορούσαν έστω και να τον δούν και να μιλήσουν καθημερινά μαζί του (πρωί, μεσημέρι, βράδυ). Η έλλειψη όμως του αρχηγού της οικογένειας αποδεικνύεται καταστροφική για την διαπαιδαγώγηση ιδιαίτερα των παιδιών μικρής ηλικίας. Από την πλευρά της η μητέρα, εισήλθε κατά τρόπο μαζικό στην αγορά της εργασίας τόσο με βάση τις διεθνείς συμβάσεις περί ισότητας των φύλων (εκπαιδευτική, νομική, μισθολογική, επιχειρηματική) όσο και της ελληνικής αστικής και εμπορικής νομοθεσίας. Αναγκασμένη να απουσιάζει από την κατοικία το μεγαλύτερο μέρος των εργάσιμων ημερών, είτε μετέφερε το ή τα παιδιά της στους δημοτικούς παιδικούς σταθμούς είτε ανέθετε το έργο αυτό μαζί με την φύλαξη παιδιών στο διαμέρισμα σε νεαρές κοπέλες οι οποίες είτε λόγω άγνοιας της ελληνικής είτε λόγω έλλειψης κατάλληλων γνώσεων και προσόντων, δεν προσέφεραν τίποτε το αξιόλογο στην κοινωνικοποίηση και διαπαιδαγώγηση αυτών των παιδιών.

Η πιο πάνω κατάσταση θα μπορούσε να γίνει αποδεκτή και να εξυπηρετήσει σε κάποιο βαθμό την υπόθεση της έστω συντήρησης της υφιστάμενης ακόμη στο τότε κοινωνικό περιβάλλον μορφής κοινωνικοποίησης, αξιών, προτύπων, συμβόλων, αν δεν επερχόταν, σωρευτικά, η διάρρηξη και διάλυση της συζυγικής οικογενειακής ομάδας. Τα διαζύγια πολλαπλασιάστηκαν και δημιούργησαν καινούριες ψυχολογικές, ηθικές και γνωσιολογικές δυσκολίες για τα παιδιά των διαζευγμένων. Το τίμημα κάθε διαζυγίου το καταβάλλει, και μάλιστα καθ' όλο το μήκος της ζωής του, το παιδί. Οι «μονογονεϊκές» οικογένειες είναι η πιο έκδηλη μορφή και απόδειξη

της αρνητικής επίπτωσης στα υπάρχοντα παιδιά αν λείπει ο ένας γονιός. Τα «ανύπαντρα ζευγάρια» επίσης αριθμούν εκατοντάδες χιλιάδες νέου τύπου «οικογένειες», ενώ τα παιδιά τους αντιμετωπίζουν πρόσθετα προβλήματα κοινωνικοποίησης και αρμονικής τους ένταξης στα διάφορα κοινωνικά σύνολα που τα περιβάλλουν. Οι μικτοί γάμοι με αλλοδαπό τον ένα σύζυγο και ακόμη, ενδεχομένως, ετερόδοξο, πολλαπλασιάζουν τον κοινωνικό προβληματισμό για το παρόν και το μέλλον του παιδιού. Κι ακόμη, η αύξηση των υιοθεσιών, το αίτημα της αναγνώρισης του γάμου των ομοφυλοφίλων με ενδεχόμενη συνέπεια την ικανότητα υιοθεσίας και συνεπώς κοινωνικοποίησης και διαπαιδαγώγησης παιδιών, οδηγούν στην περαιτέρω «αποδόμηση» της γνωστής οικογενειακής ομάδας αποτελούμενης από δύο ετερόφυλα άτομα, μονογαμικού χαρακτήρα, και κοινής συμβίωσης.

Οι εντεύθεν συνέπειες για τα παιδιά, όχι μόνο για την ορθή διαπαιδαγώγηση, αλλά και για την σωματική τους ακόμα διάπλαση, υγεία και επιβίωση, είναι από κάθε άποψη αρνητικές. Οι περιπτώσεις που αυτές οι συνέπειες εγγίζουν ακόμη και την εγκληματική συμπεριφορά των παιδιών τους, πολλαπλασιάζονται και κοσμούν τα αστυνομικά δελτία και τις δικαστικές αίθουσες. Ανάμεσα στις ποικίλες μορφές αξιοποιώνων πράξεων των γονιών προς τα ίδια τα παιδιά τους είναι η σωματική και ψυχολογική βία και τα σεξουαλικά εγκλήματα.

Σ' αυτό το αποσταθεροποιητικό περιβάλλον, όλα σχεδόν τα ανήλικα παιδιά, μέσα από τις ευκαιριακές ομάδες, την τηλεόραση, τα playstation και το καταναλωτικό παραλήρημα των ενηλίκων, ακολουθούν άτυπους δρόμους συμπλήρωσης ή και αναπλήρωσης της κοινωνικοποίησης που τους στερούν οι γονείς τους. Οι δρόμοι αυτοί οδηγούν στην κακή διατροφή, στον σεξισμό με ποικίλες μορφές (σόκιν ιστορίες, φωτογραφίες, λεξιλόγιο, ζωντανές σκηνές) και γενικά στην παραβατικότητα. Τα εικονικά π.χ. παιχνίδια όπως το playstation προσφέρουν στα ανήλικα παιδιά, ακόμη και των κάτω των δέκα ετών, συνθήκες εξοικείωσης και προσομοίωσης με παρα-εγκληματικά δρώμενα, όπως η καταδίωξη από παρανόμους και εξόντωση με φανταστικά όπλα των αστυνομικών, η καταστροφή με όπλα και εκρηκτικά αυτοκινήτων κλπ, η διάρρηξη τραπεζών και τα παρόμοια. Τα ανήλικα παιδιά βιώνουν και φαντασιάζονται τα αισθήματα και την ικανότητα των παρανόμων (δολοφόνοι, κλέφτες, διαρρήκτες), εγγράφουν στους εγκεφαλικούς νευρώνες τους αυτές τις εικόνες που θα παραμείνουν εκεί αναλλοίωτες ενώ ενσωματώνουν στο υποσυνείδητό τους τον εθισμό στην ιδέα της βιαιότητας, με την παράλληλη δημιουργία αξιολογικής ιδεολογίας υπέρ της παραβατικότητας.

Δυστυχώς, τέτοιας οικογενειακής κοινωνικοποίησης παιδιά παραδίδονται από τους γονείς στα πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαιδευτικά ιδρύματα για την δωδεκαετή μαθησιακή περίοδο. Όλος ο δημοσία δαπάνη εκπαιδευτικός κύκλος, (συμπεριλαμβανομένης και της τριτοβάθμιας) άλλο σκοπό δεν φαίνεται πλέον να έχει από το να παραδώσει στους νέους, οποτεδήποτε περατώσουν τις σπουδές τους (ύστερα και από δεκαετίες), ένα φύλλο χαρτιού που θα επιτρέψει να εξασφαλίσουν μία απασχόληση κατά το δυνατόν υψηλόβαθμη και καλά ανταμειβόμενη. Πάσαμε να μιλάμε για κλασσική παιδεία, ξεχνάμε και υποτιμούμε τα σύμβολα (σημαία,

σημείο του σταυρού, χαιρετισμό), αγνοούμε τις λέξεις-κλειδιά της κοινωνικής καθημερινότητας (παρακαλώ, ευχαριστώ, συγγνώμη) και αρνούμαστε τον σεβασμό του παιδιού, του ασθενούς, του ηλικιωμένου. Για την αποδόμηση του συστήματος των ηθικών αξιών και των κοινωνικών κανόνων συμβίωσης όπως και για την έλλειψη ομόστροφης συμπεριφοράς και διαλόγου, είμεθα όλοι συνυπεύθυνοι : γονείς, εκπαιδευτικό σύστημα, πολιτικά κόμματα και οι κυβερνήσεις. Κατά την τελευταία τριακονταετία εκπονήθηκαν (και εκπονούνται ακόμη) τέσσερες εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις. Καμμία δεν ήταν ούτε πλήρης ούτε αποτελεσματική, ούτε αποτέλεσμα σύμπραξης των εμπλεκόμενων φορέων ούτε και κοινής αποδοχής. Σ' αυτό το εγωιστικό και αποσταθεροποιητικό, και από άποψη εκπαιδευτική, και από άποψη κοινωνική και από άποψη εθνική, τοπίο είναι δύσκολο να ξεχωρίσεις τους ρόλους των θυτών και των θυμάτων. Τα θύματα όμως που έχουν παιδικό και νεανικό πρόσωπο, θα τα ξεχωρίσει καλά η αυριανή ιστορία της ελληνικής κοινωνίας, η οποία άρχισε να γράφεται εδώ και τρεις δεκαετίες. Συνήθως, οι περιβαντολλόγοι και οικολόγοι θέτουν το ερώτημα : « Ποιόν πλανήτη, ποια γη, θα παραδώσουμε στα παιδιά μας ;». Θα μπορούσαμε όμως από την πλευρά της εκμάθησης των κοινωνικών ρόλων των νέων μας, να αναρωτηθούμε : «Ποια παιδιά θα παραδώσουμε στην αυριανή Ελλάδα ;».

Βοηθήματα :

1. Ο μύθος του Ηρακλέους για την οδό της Αρετής και της Κακίας, (Πρόδικος ο Κείος, "ΩΡΑΙ", Diels Fragm. 1 και Ξενοφών, Απομνημονεύματα , Π. 1 21)
2. Γεώργιος Μιχαηλίδης-Νουάρος, Μαθήματα Γενικής Κοινωνιολογίας, Αθήνα 1974
3. Νέστωρ Κουράκης, Δίκαιο Παραβατικών Ανηλίκων, Αθήνα 2004
4. Alex Thio, Παρεκκλίνουσα Συμπεριφορά, Αθήνα 2003 (4^η έκδοση, σε μετάφραση του καθ. Χρήστου Τσουραμάνη)
5. Διον. Γ. Μαυρόγιαννης, Εγχειρίδιο Γενικής Κοινωνιολογίας, Αθήνα 1999, 4^η έκδοση, κεφ. 5-9 (Κοινωνικοποίηση, Κοινωνικές Ομάδες, Κοινωνικός Ρόλος, Κοινωνική Θέση)
6. Ν. Ιντζεσίογλου, Η Κοινωνικοποίηση του Ατόμου, Θεσ/κη, x.x.

ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΟ

Του Αντιστρατήγου ε.α. Δ. ΛΑΚΑΦΩΣΗ

Η Χεζμπολάχ δεν περίμενε την αντίδραση του Ισραήλ για την απαγωγή δύο Ισραηλινών στρατιωτών, στις 12 Ιουλίου 2006. Πολλές απαγωγές στο παρελθόν είχαν αντιμετωπισθεί με ανταλλαγές απαχθέντων και φυλακισθέντων. Ούτε και το Ισραήλ περίμενε ισχυρή αντίσταση από τη Χεζμπολάχ, ίσως από κακή εκτίμηση ή έλλειψη επαρκών πληροφοριών. Ο ηγέτης της Χεζμπολάχ δήλωσε ότι εάν ήξερε ότι η απαγωγή θα οδηγούσε σε πόλεμο δεν θα την είχε κάνει. Προφανώς, ζήτησε εξιλέωση από το Λιβανικό λαό για τις συμφορές που υπέστη.

Ο καθένας από τις δύο πλευρές διακηρύττει νίκη. Το Ισραήλ δηλώνει ότι το «κράτος εν κράτει» της Χεζμπολάχ στο Λίβανο διαλύθηκε, η κυριαρχία του Λιβάνου επεκτάθηκε προς το νότο μέχρι τα σύνορα του Ισραήλ και η γειτονική άμεση απειλή της Χεζμπολάχ προς το παρόν δεν υφίσταται. Η Χεζμπολάχ δηλώνει ότι το Ισραήλ δεν κατάφερε να εξαρθρώσει και να αποστρατικοποιήσει τη Χεζμπολάχ. Δεν κατάφερε να σταματήσει τις με ρουκέτες επιθέσεις στο Β. Ισραήλ, καθ' όλη τη διάρκεια των επιχειρήσεων, όπως είχε θέσει σκοπό το Ισραήλ.

Ο Ισραηλινός στρατός, αν και σύγχρονος και υπερεξοπλισμένος στρατός, δεν είχε τις επιτυχίες του πολέμου των έξι ημερών. Εμπλέκεται σε ανταρτοπόλεμο και σε πόλεμο εντός πόλεμου με τη Χεζμπολάχ. Ο ανταρτοπόλεμος χρειάζεται περισσότερο χρόνο από τον κανονικό αγώνα και η αποστολή είναι ειδική και δύσκολη. Διήρκεσε 34 ημέρες χωρίς ο σκοπός των επιχειρήσεων να εκπληρωθεί πλήρως. Υπόψη ό,τι ο πόλεμος στο Κόσσοβο διήρκεσε 77 ημέρες.

Λησμόνησε ο Ισραηλινός στρατός ότι οι χερσαίες επιχειρήσεις τελικά επιφέρουν τη νίκη. Πίστευσαν αρχικά ότι οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί θα μπορούσαν να καταβάλλουν τη Χεζμπολάχ. Αργότερα, βέβαια, διεξήχθησαν και ευρύτερες χερσαίες επιχειρήσεις. Αλλά, η διεθνής πίεση για κατάπαυση του πυρός είχε κρίνει το αποτέλεσμα.

Λησμονήθηκε ότι οι σημερινές αυξημένες αεροπορικές δυνατότητες επιφέρουν γρηγορότερα ισχυρά αποτελέσματα και σμικρύνουν το χρόνο για επίθεση των χερσαίων δυνάμεων. Αεροπορικές και χερσαίες επιχειρήσεις μπορούμε να πούμε ότι διεξάγονται ταυτόχρονα σχεδόν, σήμερα.

Το Ισραηλινό στρατιωτικό σύστημα υποστήριξης δε λειτούργησε όπως αναμενόταν. Υπήρξαν παράπονα και κυρίως από τους εφένδρους για ελλιπή υποστήριξη διοικητικής μέριμνας. Καταστράφηκαν από τα αντιαρματικά όπλα της Χεζμπολάχ αρκετά υπερσύγχρονα άρματα Μέρκαβα, ίσως λόγω ελλιπούς θωράκισης, πράγμα που ίσως (έπρεπε) να είχε εντοπισθεί από πριν από τον Ισραηλινό στρατό.

Το Ισραήλ δεν κατόρθωσε να καταστρέψει τις βάσεις εκτόξευσης ρουκετών «κατιούσας». Οι βάσεις των «κατιούσα» ρουκετών είναι κινητές, θέμα γνωστό από πριν, και μπορούσαν να αλλάξουν θέσεις σε χρόνο μικρότερο από τον εντοπισμό και την προσβολή τους από το Ισραήλ. Επιπλέον, οι ρουκέτες δεν είναι κατευθυνόμενες και δεν είναι δυνατό και εύκολο να εντοπισθούν ηλεκτρονικά κατά την εκτόξευση και την πτήση τους. Αλλά, δεν έχουν την ευστοχία των κατευθυνομένων ρουκετών.

Οι συγκρατημένες αρχικά επιχειρήσεις, προφανώς για να αποφευχθούν απώλειες αμάχων, περιόρισαν τον αιφνιδιασμό, την ταχύτητα και την ορμή των ενεργειών που θα μπορούσαν

λογικά να είχαν εξ αρχής οι Ισραηλινές δυνάμεις. Αν και τελικά, οι απώλειες αμάχων δεν αποφεύχθηκαν, ενώ τώρα το Ισραήλ κατηγορείται ότι χρησιμοποίησε βόμβες διασποράς που απαγορεύονται διεθνώς να χρησιμοποιηθούν κατά αμάχων.

Η Χεζμπολάχ επέτυχε να ενισχύσει την υποστήριξη του αραβικού και μουσουλμανικού κόσμου και προβάλλει τώρα ως ήρωας που αντιστάθηκε κατά του Ισραήλ, ακόμη και από τις μετριοπαθείς χώρες της Μ. Ανατολής και οι οποίες αρχικά την είχαν κατηγορήσει.

Η κατάρρευση τριών κατασκοπευτικών μη επανδρωμένων αεροσκαφών (UAVs) επιβεβαιώνει την ύπαρξή τους από τη Χεζμπολάχ που τα προμηθεύθηκε από το Ιράν. Συνεπώς, επιβάλλεται τώρα η εξέταση-μελέτη για το ρόλο που τυχόν μπορούν να παίζουν τα UAVs από τους τρομοκράτες στον παγκόσμιο αγώνα κατά της τρομοκρατίας.

Η αντίδραση του Ισραήλ κρίθηκε υπερβολική. Δεν κτύπησε μόνο τη Χεζμπολάχ αλλά και την υποδομή του Λιβάνου και έφερε το Λίβανο τουλάχιστον 20 χρόνια πίσω.

Η κρίση στο Λίβανο φανερώνει, για μια ακόμη φορά, ότι η εχθρότητα της Χεζμπολάχ και του Ισραήλ συνεχίζεται αμείωτη. Η ειρηνευτική προσπάθεια-διαδικασία μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστινίων είναι δύσκολο να αναβιώσει, τουλάχιστον προς το παρόν. Νωρίς ήλθε η απογοήτευση στις επιδιώξεις των ΗΠΑ για ένα δημοκρατικό μοντέλο του Λιβάνου στη Μ. Ανατολή.

Οι συγκρούσεις Ισραήλ και Παλαιστινίων στη Γάζα, στην παρούσα κρίση, ήταν περιορισμένες αλλά καθιστούν σαφές ότι οι δύο λαοί δεν μπορούν να ζήσουν πλέον μαζί, παρά μόνο ως γείτονες ανεξαρτήτων κρατών.

Η Συρία δηλώνει ότι θα εμποδίσει την προώθηση στρατιωτικού υλικού μέσω των συνόρων της προς τη Χεζμπολάχ στο Λίβανο. Δε δέχεται, όμως, την αποστολή διεθνών ειρηνευτικών δυνάμεων στα σύνορα του Λιβάνου με τη Συρία. Αντί αυτού θα ενισχύσει τις συνοριακές της δυνάμεις.

Το Ιράν φαίνεται να ενισχύει την επιρροή του στη Μ. Ανατολή και δηλώνει ότι υποστηρίζει μόνο πολιτικά τη Χεζμπολάχ. Βέβαια, υπολογίζει ακόμη στη Χεζμπολάχ για τις επιδιώξεις του στην περιοχή, αφού η Χεζμπολάχ μπορεί τώρα να επανέλθει και πάλι στο μέλλον, πολιτικά ή στρατιωτικά ή αμφότερα. Ενισχύει τώρα οικονομικά τη Χεζμπολάχ για να μπορεί να βοηθήσει και να επανακτήσει τη συμπάθεια του δεινοπαθούντος λαού του Λιβάνου από τις καταστροφές του πολέμου τον οποίο η ίδια η Χεζμπολάχ προκάλεσε.

Πολλοί θεωρούν την κρίση στο Λίβανο ως πόλεμο των ΗΠΑ και Ιράν δια αντιπροσώπων (Ισραήλ-Χεζμπολάχ).

Γενικά, η κρίση στο Λίβανο επιβεβαιώνει περίτρανα και για πολλοστή φορά το περίπλοκο του Μεσανατολικού. Το Μεσανατολικό απέχει πολύ από την επίλυσή του. Λες και η περιοχή αυτή της γης έχει περιορισθεί για συνεχείς περιπέτειες και ο Λίβανος να είναι το Κόσσοβο των Βαλκανίων.

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΚΑΙ Η ΦΙΝΛΑΝΔΙΚΗ ΑΛΧΗΜΕΙΑ

Του Αντιστρατήγου ε.α. Γ. Κοράκη

Μέλους Δ.Σ./ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ

Όπως είναι γνωστό, υπάρχει σε εξέλιξη η Φινλανδική πρωτοβουλία που γεννήθηκε και συντηρείται από τον Βρεταννό Αμερικανικό παράγοντα που αποβλέπει στη διευκόλυνση της Τουρκίας για συνέχιση της ενταξιακής της πορείας και στην επίρριψη ευθυνών στην Κύπρο για αδιαλλαξία αν δεν συμβιβαστεί με το πλαίσιο της πρωτοβουλίας με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Μέχρι σήμερα η πρωτοβουλία της Φινλανδικής Προεδρίας της ΕΕ βρίσκεται σε ένα πολύ κρίσιμο σημείο. Η πρόταση της Προεδρίας της Κοινότητας με τα μέχρι τώρα γνωστά στοιχεία περιλαμβάνει το άνοιγμα του Λιμανιού της κατεχόμενης πόλης της Αμμοχώστου υπό την εποπτεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, που θα το συνδιαχειρίζονται Ε/Κ και Τ/Κ.

Παράδοση της κλειστής περιοχής της πόλης στα Ηνωμένα Έθνη και άνοιγμα λιμανιών και αεροδρομίων της Τουρκίας για Κυπριακά πλοία και αεροσκάφη. Η πρόταση αυτή, θεωρείται από την Προεδρία της Κοινότητας, ότι θα μπορούσε να δοθεί διέξοδο στην Τουρκία ως προς τις υποχρεώσεις της έναντι των 25 κρατών μελών συμπεριλαμβανομένης και της Κύπρου. Η Τουρκία δεν ικανοποιείται και ζήτησε από την Προεδρία και το άνοιγμα του παρανόμου Αεροδρομίου της Τύμπου.

Η πρόταση αυτή όπως έχει είναι δυσμενής για την Κυπριακή πλευρά και αποτελεί σωσίβιο για την Τουρκική πλευρά αφού :

α. Είναι αντίθετη με την Ευρωπαϊκή θέση και τις αποφάσεις της ΕΕ για εκπλήρωση των Τουρκικών υποχρεώσεων έναντι της Κυπριακής Δημοκρατίας.

β. Είναι αντίθετη με το περιεχόμενο της απόφασης της 24 Ιουνίου 2004 για την οικονομική ενίσχυση των Τ/Κ που καθορίζει ως σκοπό την επανένωση της Κύπρου. Το πώς εξυπηρετείται ο σκοπός της επανένωσης αφού από το Λιμάνι της Αμμοχώστου θα διακινούν προϊόντα μόνο οι Τ/Κ οι εμπνευστές της πρότασης δεν μας το εξηγούν.

Η πρόταση όπως έχει πρέπει να μην γίνει αποδεκτή από την Κυπριακή Κυβέρνηση διότι :

α. Δεν υπάρχει καμιά πρόβλεψη για επιστροφή των νομίμων κατοίκων της Αμμοχώστου στην πόλη τους. Δεν υπάρχει πρόβλεψη για πρόσβαση τουλάχιστον της Κυπριακής Κυβέρνησης, ώστε να αρχίσουν εργασίες για την προετοιμασία επιστροφής των νομίμων κατοίκων σε συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα.

β. Η αναφορά σε άνοιγμα «Λιμανιών» και όχι «των Λιμανιών» υποκρύπτει σκοπιμότητα, δηλαδή με το άνοιγμα ενός ή δύο Λιμανιών και όχι του συνόλου που έχει υποχρέωση η Τουρκία.

γ. Δεν υπάρχει αναφορά για άμεσο τερματισμό του οικοδομικού οργανισμού στα κατεχόμενα σε βάρος των περιουσιών Ελληνοκυπρίων ιδιοκτητών.

Η πρόταση συνδέει τη διευθέτηση του κανονισμού για το εμπόριο των T/K με την εφαρμογή του πρωτοκόλλου και των λοιπών υποχρεώσεων της Τουρκίας. Η διασύνδεση αυτή εμπεριέχει τον κίνδυνο της μετατροπής των υποχρεώσεων της Τουρκίας έναντι της ΕΕ σε υπόθεση Τουρκίας-Κύπρου με αποτέλεσμα σε περίπτωση αδιεξόδου να ευθύνεται και η Κυπριακή Δημοκρατία. Εδώ έχουμε κλασσική περίπτωση μεταφοράς των πιέσεων και προς την Κυπριακή Δημοκρατία.

Υπάρχει και η πιθανότητα αναβολής της εκπλήρωσης των Τουρκικών υποχρεώσεων. Στην περίπτωση αυτή θα πρέπει η αναβολή να συνοδεύεται από συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα όπου με σαφήνεια θα προσδιορίζονται οι χρονικές δεσμεύσεις της Τουρκίας που δεν πρέπει να ξεπερνούν το τέλος του 2007 και επιπρόσθετα θα προβλέπονται και οι κυρώσεις της μη συμμόρφωσης.

Οι Φινλανδικές αλχημείες πρέπει να ξεσκεπαστούν ώστε να μην υπάρχει έδαφος για φανερή και παρασκηνιακή υποστήριξη της πρότασης από την Βρεταννία και ΗΠΑ αντίστοιχα.

Η Τουρκία με πρόγραμμα και σε συντονισμό με Αγγλία και ΗΠΑ «ροκάνισε» το χρονικό διάστημα που είχε στη διάθεσή της για να υλοποιήσει τις δεσμεύσεις της, που είχε αναλάβει έναντι της ΕΕ, ως αντάλλαγμα για έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων και τώρα προσπαθεί με σπασμωδικές κινήσεις να φανεί, ότι πορεύεται στην υλοποίηση των δεσμεύσεών της με εξαίρεση βέβαια την αρνητική της θέση να υλοποιήσει οποιαδήποτε δέσμευση σχετίζεται με Κύπρο και Ελλάδα.

Προφανής στόχος της είναι η μετατροπή των Ευρωτουρκικών διαφορών, σε διαφορές Τουρκίας-Κύπρου και Τουρκίας-Ελλάδος. Το εάν θα το επιτύχει αυτό εξαρτάται από πολλούς παράγοντες. Ως κυριότεροι θα μπορούσαν να προσδιοριστούν :

α. Η αποφασιστικότητα της Ελλάδος και της Κύπρου να απαιτήσουν τα αυτονόητα στις διαπραγματεύσεις.

β. Η δύναμη του φιλοτουρκικού λόμπυ μέσα στην ΕΕ.

γ. Η ένταση της υποστήριξης των Τουρκικών θέσεων από Αγγλία και παρασκηνιακά από τις ΗΠΑ.

δ. Από το βαθμό υποστήριξης των θέσεών μας από τους λοιπούς εταίρους μας. Εδώ θα διαφανεί η ικανότητά μας για διπλωματική προσέγγιση των εταίρων μας.

Η Τουρκία προσπαθεί «να ρίξει στάχτη στα μάτια» και να φανεί ότι προετοιμάζεται και είναι σε καλό δρόμο να ανταποκριθεί στις υπόλοιπες υποχρεώσεις της ώστε η εκκρεμότητα να αφορά Τουρκοκυπριακές και Ελληνοτουρκικές διαφορές. Από αυτή την προσπάθεια προκύπτει η δική μας υποχρέωση να αναδείξουμε την παρασπονδία της στην κορυφή της ατζέντας με διπλωματική εκστρατεία.

Η «Συναντίληψη Ελλάδας - Κύπρου»

Μετά από κάθε συνάντηση αξιωματούχων Ελλάδος-Κύπρου, ιδιαίτερα αυτές που γίνονται σε ανώτατο πολιτικό επίπεδο, γίνεται συνήθως αναφορά για ειλικρινή συνεργασία των δύο κυβερνήσεων για κοινό μέτωπο και κοινή στρατηγική, για συναντίληψη και γενικά εκφράζεται η κοινή πορεία εν όψει των εξελίξεων στις Ευρωτουρκικές σχέσεις. Είναι αλήθεια ότι δημοσίως εισπράττουμε χαμόγελα. Ωστόσο πίσω από τις φιλοφρονήσεις και τα χαμόγελα υπάρχει και η πραγματικότητα που αφορά συγκεκριμένες επιλογές και θέσεις-τοποθετήσεις εν όψει της αναμενομένης υποβολής της έκθεσης προόδου της ενταξιακής πορείας της Τουρκίας.

Είναι βέβαιο ότι η Φινλανδική Προεδρία και γενικότερα η ΕΕ προετοιμάζει το έδαφος για την αποφυγή κρίσης στις σχέσεις Τουρκίας-ΕΕ για την εφαρμογή της συνθήκης της Άγκυρας για την επέκταση της Τελωνειακής Ένωσης. Φαίνεται ότι προετοιμάζεται «η φόρμουλα της συμβιβαστικής διεξόδου». Από δηλώσεις επισήμων φαίνεται ότι στη χώρα μας επικρατούν σκέψεις για αποδοχή της «συμβιβαστικής διεξόδου». Η αίσθησή μου είναι ότι η χώρα μας ευνοεί ακόμα και την αναβολή της υποβολής της εκθέσεως προόδου ώστε να δοθεί περισσότερος χρόνος για την επεξεργασία μιας συμβιβαστικής φόρμουλας. Άποψη που ευνοεί προφανώς την Τουρκία. Όμως οποιαδήποτε συμβιβαστική πρόταση που δημιουργεί την εικόνα συναλλαγής μεταξύ ΕΕ και Τουρκίας θα έχει σοβαρές συνέπειες αφού θα δώσει το μήνυμα προς την Τουρκία ότι θα μπορεί να καθορίζει η ίδια (με την αδιάλλακτη στάση της) τις προϋποθέσεις με τις οποίες θα πορεύεται στην ενταξιακή της πορεία. Ακόμη μια τέτοια εξέλιξη μπορεί να ερμηνευθεί ως υποχώρηση της ΕΕ ώστε να μην αποχωρήσει η Τουρκία από την Ευρωπαϊκή της πορεία. Η χώρα μας φαίνεται ότι είναι «παγιδευμένη» στα ανοίγματα προς την Τουρκία ώστε σήμερα να μην μπορεί να αξιοποιήσει προς όφελός της τις Τουρκικές παρασπονδίες στην ενταξιακή της πορεία. Η θέση ότι η χώρα μας οφείλει να πορευτεί στις διμερείς σχέσεις με την Τουρκία αδιαφορώντας για την Κύπρο είναι εκτός περιγράμματος και απορρίπτεται διότι όχι μόνο αντίκειται στις εθνικές, ηθικές και νομικές υποχρεώσεις της Ελλάδος έναντι της Κύπρου αλλά και διότι παρά τα μέχρι τώρα σοβαρά ανοίγματα της χώρας προς την Τουρκία αυτά δεν εκτιμήθηκαν από την γειτονική χώρα με αποτέλεσμα οι σε βάρος μας απαιτήσεις να εξακολουθούν να διεκδικούνται με την ίδια έκταση.

Η Κυπριακή Δημοκρατία φαίνεται ότι δεν αποδέχεται «την συμβιβαστική διέξοδο». Άλλωστε δεν έχει κανένα περιθώριο υποχώρησης αφού έχει οριοθετήσει το συνεχιζόμενο έγκλημα της κατοχής με την ελάχιστη απαίτηση να υλοποιήσει η Τουρκία αυτά που έχει αποδεχθεί (υπογραφή πρωτοκόλλου).

Η Κυπριακή Δημοκρατία φαίνεται ότι έχει αποφασίσει αυτή τη φορά να μην αποδεχθεί την επιβολή του ρεαλισμού της υποχώρησης.

Η Κυπριακή πολιτειακή ηγεσία έχει δώσει μέχρι σήμερα δείγματα αποφασιστικότητας. Σήμερα οφείλει να παραμένει σταθερή στις αρχές και να μην προβεί σε καμία έκπτωση (σε αντίθετη περίπτωση θα είναι η τρίτη έκπτωση). Οφείλει να παραμένει αταλάντευτη στις θέσεις που πρόσφατα το Ευρωκοινοβούλιο θωράκισε με πρωτοφανή πλειοψηφία ψηφίζοντας την έκθεση Έρλινγκς. Οφείλει να απαιτήσει λύση του Κυπριακού που να στηρίζεται και να είναι σύμφωνη με τις Ευρωπαϊκές αρχές και αξίες, με το κοινοτικό κεκτημένο και την προηγούμενη εργασία των Ηνωμένων Εθνών.

Οι Πρωτοβουλίες της ΕΕ και η Λογική του Συμφηφισμού

Οι συμβιβαστικές προτάσεις της ΕΕ διακρίνονται από τη λογική του Συμφηφισμού. Καλούν την Τουρκία να εφαρμόσει το πρωτόκολλο και να ανοίξει τα λιμάνια και τα Α/Δ για την Κυπριακή Δημοκρατία και ταυτόχρονα καλούν τα 25 κράτη μέλη να υιοθετήσουν τον κανονισμό για το απευθείας εμπόριο με τα κατεχόμενα χωρίς μάλιστα περιττή καθυστέρηση. Τα δύο ζητήματα αντιμετωπίζονται ως συγκοινωνούντα δοχεία. Οι ηγέτες της ΕΕ και των Ευρωπαϊκών κρατών μελών προειδοποιούν την Τουρκία να εφαρμόσει το πρωτόκολλο και αυτό επαναλαμβάνεται πολύ συχνά. Οφείλουμε να μην δίνουμε πίστη στις προειδοποιήσεις αυτές. Και άλλες φορές έχουν προχωρήσει σε «προειδοποιήσεις» όταν όμως ήλθε η ώρα των αποφάσεων πρότειναν και επέβαλαν έναν άδικο συμβιβασμό με το πρόσχημα δήθεν μιας νέας ευκαιρίας.

Πιστεύουμε και στο Ελσίνκι δεν θα μετουσιώσουν τα λόγια σε πράξεις. Πάλι θα καταφύγουν σε έναν άδικο συμβιβασμό που θα ευνοεί την Τουρκία. Η Κυπριακή Δημοκρατία θα κληθεί να πληρώσει το κόστος της συνέχισης της ευρωπαϊκής πορείας της Τουρκίας. Η ηγεσία της Κύπρου στέλνει «αυστηρά» μηνύματα προς την Τουρκία και διαβεβαιώνει, ότι θα τηρήσει αποφασιστική και ανυποχώρητη στάση. Αν και αυτό δεν επιβεβαιώνεται από το πρόσφατο παρελθόν (όταν ήλθε η στιγμή των αποφάσεων και η Κυπριακή ηγεσία συμβιβάστηκε) πιστεύουμε ότι σήμερα δεν υπάρχει κανένα περιθώριο συμβιβασμού. Αυτή τη φορά η λογική του ρεαλισμού της υποχώρησης πρέπει να απορριφθεί. Η θέση της Κυπριακής Δημοκρατίας θα πρέπει να είναι «πάγωμα των ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Τουρκίας αφού δεν θα επιτρέψει το άνοιγμα και κλείσιμο κεφαλαίων, εάν προηγουμένως δεν εφαρμοστεί το πρωτόκολλο επέκτασης της Τελωνειακής Ένωσης από την Τουρκία.

Η επίκληση απόδοσης ευθύνης, η ασφυκτική πίεση προς την Κύπρο και γενικά η δημιουργία συνθηκών επιβολής πρότασης απορρίπτονται. Ο Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας σε παρόμοια δυσχερή θέση έπραξε το καθήκον του. Ελπίζουμε και τώρα να φανεί αντάξιος της ιστορίας του και της υστεροφημίας του.

16-10-2006